

Jack London & Ben Taggart & Bret Harțe & Leroy *Jorgensen*

LA CAPĂȚUL CANIONULUI

CUPRINS:

MONTANA KID. 5
Ben Taggart.
PREOTUL PISTOLAR. 17
Bret Harțe.
O IUBIRE ÎN SIERRA. 86
PRERIA ÎNSÂNGERATĂ. 130
Leroy Jorgensen.
ȚINTĂ PENTRU TOȚI. 155

MONTANA KID.

I.

Din două motive temeinice, Montana Kid își pusese deoparte pintenii mexicani și acei chaperajos, scuturându-și praful de pe încălțări cu cât se îndepărta de munții Idaho. Unul era că o natură aspră impune anumite reguli de conviețuire și modelează firea păstorilor din Munții de Vest. Ca atare, lumea civilizată îi privea, pe el și pe alții ca el, cu destulă răceală, ba chiar dispreț. Al doilea motiv era că neamul său se retrăsese multe mii de leghe față de hotarele sale vechi. Fără îndoială, noile pământuri, destul de sărace, nu-i îmbogățeau, dar, cel puțin pe o suprafață de multe sute de mile pătrate, puteau trăi liber toți cei care altfel s-ar fi sufocat.

Iată de ce se bucura Montana Kid. Fugise din ținutul său natal cu o grabă pe care numai șerifii din regiune și-o explicau, deși adevărul era că tânărul avea mai mult energie decât bani. Reușise să se îmbarce într-un mic port din apropiere de Puget și să reziste atât suferințelor produse de răul de mare, cât și celor cauzate de hrana proastă, trăind în condițiile groaznice ale oricărui emigrant.

Slăbise mult și era tare palid la chip atunci când debarcase într-o zi de primăvară, în golful Dyea. Hotărârea lui era însă de neclintit. Prețul ridicat al

proviziilor și echipamentului, drepturile bănești cerute de două guverne rivale îl făcuseră însă pe Montana Kid să înțeleagă foarte repede că ținutul Northland putea fi fatal pentru un om sărac.

De aceea începuse ca să caute căi rapide spre a face bani. Între golf și trecătoarea din munți umblau zilnic sute de emigranți. Tânărul încercase ca să câștige de pe urma lor. Mai întâi își ridicase o baracă unde se jucau cărți pe bani grei. Din nefericire, fusese obligat să-l împuște pe unul dintre clienții săi și se văzuse silit să o ia din loc spre nord, cât mai departe, pe drumul străbătut de atâția alți călători.

Se apucase apoi să vândă cuie pentru potcovit caii. Le cumpăra, apoi le revindea cu un câștig de sută la sută, dându-le câte patru la un dolar.

Totul mersese bine, legea nu avea nimic cu el, dar, într-o zi, altul scosese la vânzare o cantitate uriașă de cuie cu un preț mult mai mic decât al lui, așa că se grăbise ca să-și lichideze stocul și încă în pierdere!

După eșecul acela, se stabilise la Sheep Camp și își făcuse un atelier de ambalaje. Prețul acestora crescuse brusc și afacerea devenise foarte prosperă. Spre a-și arăta recunoștința, lucrătorii din atelier jucară cărți cu el, pierzând o grămadă de bani și, fiindcă el câștiga mereu, iar ei nu, într-o zi se năpustiră asupra lui, îl bătură, îi arseră cabana, își împărțiră banii lui și-l lăsară în drum, cu buzunarele goale.

Ghinionul îl urmărea deci peste tot. Se apucă de contrabandă cu whisky împreună cu niște oameni care aveau ceva bani. Drumurile din ținut erau ascunse și cunoscute doar de călăuzele indiene. Din păcate, într-o zi se rătăci de călăuze și transportul lui căzu în mâinile poliției.

O mulțime de alte ghinioane îi umplură sufletul de supărare. Se răcori terorizând tabăra de lângă lacul Bennett vreme de o zi întreagă. Căutătorii de aur fură obligați să se adune și să-i hotărască soarta. Îl siliră să părăsească imediat ținutul acela și, fiindcă Montana Kid avea destul respect pentru astfel de adunări, plecă imediat cu un atelaj de câini care nu-i aparținea. Fapta lui echivala cu furtul de cai dintr-un ținut sudic, ceea ce îl condamna la spânzurătoare.

De aceea Montana Kid avu grijă ca să nu se oprească prea repede din cursă și o făcu doar pe înălțimile dintre Bennett și Tagish, unde își instala noua tabără.

Primăvara se apropia și un mare număr de locuitori din Dawson se grăbeau să profite de gheața care încă nu se topise ca să călătorească în sud. Montana Kid se întâlni cu ei, le vorbi, le ținu minte numele și proprietățile și își continuă drumul. Era dotat cu o memorie foarte bună și cu o mare fantezie, iar sinceritatea îi lipsea cu totul.

II.

Orașul Dawson, mereu la pândă după noutăți, văzu într-o dimineață cum cobora sania lui Montana Kid de-a lungul fluviului Yukon. Un mare număr de locuitori se duseră pe gheață să îl întâmpine și să-i pună multe întrebări. Nu

aducea ziare. Nu era la curent cu noutățile din lume. Nu aflase dacă se declanșase războiul între Spania și Statele Unite.

În schimb îi cunoștea pe cei care plecaseră din oraș cu puțin timp în urmă. O'Brien? Nu aflaseră trista veste? Se încesase în The White Horse și doar Sitka Charley, din toată gașca lor, scăpase cu viață.

Joe Laduc? Îi înghețaseră amândouă picioarele și îi fuseseră amputate la Five Fingers. Jack Dalton? Dispărut cu tot echipajul pe Sea Lion. Bettles? Nava lui naufragiase printre stâncile din trecătoarea Seymour. N-au putut fi salvați decât douăzeci și patru de oameni din toți cei trei sute care se aflaseră la bord.

Swiftwater Bill? Înecat cu toate cele șase dansatoare și cântărețe din trupa lui, pe când traversau lacul Lebarge. Gheața se rupsesse sub picioarele lor...

Guvernatorul Walsh? Mort împreună cu toți cei care-l însoțiseră și cele opt sănii pierdute pe drumul către Thirty Mile. Devereaux? Cine era Devereaux? Ah, da, curierul. Fusesse împușcat de indieni pe când traversa lacul Marsh.

Iată ce le zise Montana... Veștile se răspândiră imediat. Oamenii veneau alergând să se intereseze de prietenii și de partenerii lor de afaceri. Când Montana Kid ajunsese la mal, era înconjurat de sute de mineri îmbrăcați în blănuri.

Când ajunsese în centrul orașului, convoiul care-l însoțea se transformase într-o mulțime ce lupta din răsuputeri să afle noutăți despre fiecare dintre cei absenți. Toți îl invitau pe Montana să bea ceva. Niciodată în ținutul Klondyke nu mai fusese primit cineva cu atâta căldură.

Murmurele nu mai încetau în oraș. De când exista Dawson, nu se întâmplase o asemenea serie de nenorociri. Se părea că fiecare om mai important, plecat primăvara către sud, dispăruse pentru totdeauna.

Locuitorii ieșeau grăbiți din adăposturile lor. Oamenii veneau din văi și munți ca să-l întâmpine pe cel care povestea despre dezastrele nemaîntâlnite.

Soția lui Bettles, o metisă rusă, se așezase, lipsită de orice consolare, lângă vatra unde nu mai ardea focul și se legăna înainte și înapoi, punându-și cenușa în cap. Doliul apăruse peste tot în Dawson, iar orașul își plângea morții.

De ce făcea Montana Kid așa ceva? Cine ar putea spune? Nu există nici o explicație plauzibilă, decât faptul că așa era el, mincinos din fire. Timp de cinci zile orașul și ținutul se cufundară în lacrimi și durere. Timp de cinci zile Montana Kid fu singurul de care vorbeau toți. I se dădea ce era mai bun de mâncare, cel mai bun pat în care să doarmă. Tot ce bea era pe gratis. Funcționarii de vază îl salutau și-i cereau amănunte. A fost sărbătorit la cazarmă de către comandatul Constantin și ofițerii săi.

Dar iată că, într-o zi, Devereaux, curierul, își opri căinii oboșiți în fața biroului comisariatului. Toți îl credeau mort. Cine le spusese așa ceva? Putea să le arate că era viu și nevătămat. Guvernatorul Walsh? Se afla în tabăra de la Little Salmon. O'Brien? Avea să sosească de îndată ce se va termina dezghețul. Mort? Cum mort? Nu aveau decât să-i dea lui ceva de băut și le va demonstra că era viu.

Veștile se răspândiră ca fulgerul prin oraș. Se scoase drapelul regimentului și fu înălțat pe catarg. Soția lui Bettles își reveni și își puse haine curate pe ea.

Începură să-i insinueze subtil lui Montana Kid că toți cei din ținut doreau să scape de el pentru totdeauna. Și el o întinse. Potrivit obiceiului său, își luă o sanie și câini care nu-i aparțineau. Orașul se bucură să-l vadă plecând.

Doar proprietarul câinilor nu. Se duse și se plânse la comandantul Constantin, care-i dădu un ofițer pentru a-l urmări pe hoț.

III.

Gheața începea să plesnească sub greutatea saniei și Montana Kid, care voia să ajungă la Cercle City, se grăbi să profite de faptul că ziua se mărea pentru a-i forța pe câini să meargă până seara târziu, iar dimineața să pornească foarte devreme.

În plus, nu se îndoia de faptul că proprietarul atelajului se afla pe urmele lui și dorea să ajungă cât mai repede pe teritoriul Statelor Unite.

Dar, în după-amiaza celei de-a treia zile, își dădu seama că nu avea să câștige întrecerea lui cu primăvara. Yukonul încerca să se debaraseze de gheața care-l acoperea și mugea cu furie. Fugarul se văzu obligat să ocolească destul de mult, căci drumul pe fluviu dispărea uneori sub apele învolburate care izbutiseră să iasă deasupra. Când Montana Kid se îndreptă către o cabană din bușteni, ridicată pe o insuliță, bieții câini mai mult înotau decât mergeau.

Cei doi locuitori ai cabanei nu-l întâmpinară cu prea mare bucurie. Noul venit nu-și deshărnă câinii, ci se apucă să pregătească ceva de mâncare.

Davy și Donald erau doi dintre acei oameni incapabili pe care îi găsești deseori în ținuturile de la graniță. Născuți în Canada din părinți scoțieni și educați de ei, își părăsiseră, într-un moment de nebunie, locurile natale, își scoseseși toți banii din banca și plecaseră spre Klondyke cu gândul să se îmbogățească.

Acum trăiau din plin greutățile vieții din acel ținut îndepărtat. Fără provizii, descurajați, regretând locul din care plecaseră, conveniseră cu firma P. C. Să taie o anumită cantitate de lemne pentru vasele acesteia, ca preț al drumului înapoi spre casă. Fără să se gândească la efectele pe care le are dezghețul pe fluviu, s-au dovedit clar lipsiți de minte, alegând insulița pentru ei și pentru stocul de bușteni.

Deși Montana Kid avea doar noțiuni destul de vagi despre dezghețul unui fluviu uriaș, se uita cu teamă în jurul lui și cu invidie către țărmul îndepărtat unde colinele înalte promiteau un adăpost sigur împotriva sloiurilor din ținutul Northland.

După ce dădu de mâncare câinilor, își aprinse pipa și ieși să se plimbe, să-și facă o imagine mai clară asupra situației.

Insula, asemeni tuturor celor împrăștiate de-a lungul marilor cursuri de apă, avea în amonte o ridicătură și tocmai acolo Davy și Donald își ridicaseră cabana și stivuiseră mulți bușteni, pe care-i legaseră cu frânghii. Malul cel mai îndepărtat al fluviului era la cel puțin o milă distanță, în vreme ce între țărmul

cel mai apropiat și insulă se găsea un canal cu o lățime de numai o sută de metri.

Imediat Montana Kid se gândi să-și lege câinii la sanie și să încerce să ajungă pe mal cât mai repede cu putință. O examinare mai atentă a situației îi arătă însă că rapidul curent care-l separa de uscat învinsese deja gheața. Mai jos de ei, fluviul făcea o cotitură bruscă înspre apus și acolo erau presărate o mulțime de insulițe.

„Acolo gheața va sfărâma tot”, își zise Montana Kid.

Vreo șase sănii, care mergeau spre Dawson, avansau cu greu spre insula lor, prin gheața care ceda. Să călătorești pe fluviu devenea aproape imposibil și oamenii aceia abia reușiseră să ajungă pe mal și să se refugieze pe insuliță. Porniră apoi pe drumul care ducea la cabana tăietorilor de lemne.

Unul dintre ei, orbit din pricina zăpezii, se ținea în urma săniei care îi călăuzea pașii nesiguri. Erau, cu toții, oameni tineri, rezistenți, îmbrăcați în straie grosolane și rupti de oboseală datorită drumului făcut prin zăpadă. Montana Kid întâlnise deseori astfel de oameni și înțelese imediat că nu aveau nimic în comun cu el.

— Noroc! Cum mai e drumul către Dawson? îl întrebă cel din fruntea convoiului.

Se uită la Davy, apoi la Donald și în cele din urmă la Montana Kid.

Când te întâlnești cu cineva necunoscut în mijlocul unui pustiu de gheață nu ai vreme de prea multe formalități. Începură să discute cu toții și să schimbe vești despre ținuturile din jurul fluviului.

Noii veniți își epuizară repede stocul de noutăți. Iernaseră la Minook, aflat la patru sute de mile de locul unde se găseau și nu se întâmplase nimic deosebit. Montana Kid afirmă că venea de la Salt Lake. Începuseră deci să vorbească numai cu el și să-l întrebe cele mai diverse lucruri.

Un zgomot formidabil, care acoperi timp de câteva clipe murmurul fluviului, îi atrase de îndată afară din cabană. Apa creștea, presa gheața, iar aceasta, împinsă de jos și de sus de lichid, încerca să se elibereze din strânsoare. Sub ochii spectatorilor se formau fisuri în fiecare moment, iar zgomotul nu mai înceta.

Doi oameni urcau pe fluviu în sus cu toată viteza alergând pe lângă un atelaj cu câini, venind pe o bucată uriașă de gheață pe care apa încă nu o zdrobise. Dar, chiar în clipa în care cei de pe insuliță credeau că vor ajunge cu bine pe mal, câinii dispărură în apă. În spatele lor gheața se sfărâmase instantaneu.

Prin găurile care se lărgeau, lichidul furios se revărsa peste sanie și animale. Luptându-se cu apa, oamenii încercau să le vină în ajutor animalelor și le tăiară repede curelele care-i țineau legați de sanie. Apoi se deplasară cu greu, printre vârtejuri și sloiuri, către insuliță, unde Kid le sări primul în ajutor printre ghețurile care se sfărâmău izbindu-se unele de altele.

— Să mă ierte Dumnezeu dacă ăsta nu e chiar Montana Kid! strigă unul dintre cei salvați de îndată ce puse piciorul pe mal.

Purta uniforma roșie a ofițerilor de poliție și glumi salutându-l militărește pe salvatorul său.

— Am adus un mandat de arestare împotriva dumatăle, continuă el, scoțând o hârtie murdară dintr-un buzunar interior al tunicii. Sper să mă urmezi fără gălăgie.

Montana Kid se uită la dezastrul de pe fluviu și ridică, nepăsător, din umeri. Ofițerul îi urmărise privirea și zâmbi.

— Unde sunt câinii? întrebă însoțitorul său.

— Domnilor! zise ofițerul fără să-i răspundă la întrebare, dânsul este tovarășul meu, Jack Sutherland, proprietarul acelei comori de pe lotul 22.

Toți se repeziră la Jack Sutherland, îl duseră înăuntru, îi dădură haine uscate și ceai negru.

Davy și Donald, cărora nimeni nu le dăduse nici o atenție, începură să joace cărți, așa cum făceau în fiecare seară. Montana Kid intră în cabană, urmat de ofițer.

— Poftim, îmbracă astea, zise el, scoțând din sacul său haine uscate pentru noul venit. Cred că vom fi obligați să dormim în același pat.

— Ești un om adevărat, îi zise ofițerul în timp ce își puneă ciorapii uscați, îmi pare rău că va trebui să te duc înapoi la Dawson. Sper că nu se vor purta prea urât cu dumneata cei de acolo.

— Nu te grăbi prea tare!

Kid îi zâmbi cam ciudat.

— Încă n-am plecat de aici. Dacă ar fi să plec, aș face-o în sens opus față de Dawson. Și ar fi bine ca și dumneata să faci la fel.

— Bine, dar...

— Să ieșim puțin și o să-ți arăt de ce. Proștii ăștia, pe care-i vezi aici, spuse el indicând, peste umăr, pe cei doi scoțieni care-și continuau jocul, au arătat că nu-i duce prea mult capul când s-au instalat, pe insulă. Umple-ți pipa cu tutun și fumează-o bucuroș, cât încă poți!

Surprins de vorbele sale, ofițerul îl urmă afară. Davy și Donald se opriră din joc și ieșiră după ei. Oamenii care veniseră de la Minook îl văzură pe Montana Kid gesticulând și arătând spre apele fluviului, în amonte și în aval. Se apropiară și ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sutherland.

— Nimic important, îi răspunse Kid.

— Atunci?

— Vine prăpădul. Vedeți cotul acela? continuă Montana Kid. Ei bine, pe acolo gheața va veni ca o avalanșă furioasă de mii și mii de tone. Sărbătoarea va începe acolo, sus, în munți. Presiunea apei va crește, gheața, va rezista, până când... bum!

Făcu un gest care sugera că gheața va rade tot în drumul ei.

— Da... Milioane de tone, adăugă el.

— Și atunci? Ce se va întâmpla cu grămezile mele de bușteni stivuiți? făcu Davy.

Montana Kid își repetă gestul. Totul avea să fie ras.

— Nu se poate!

Davy începu să geamă, neajutorat.

— Nu se poate întâmpla asta! Nu glumești, omule? Hai, spune-mi că glumești!

Ca răspuns, Montana îi zâmbi și se întoarse cu spatele la el. Văzând asta, Davy se repezi asupra stivelor de bușteni și începu să lupte cu ele spre a le muta cât mai departe de mal.

— Ajută-mă, Donald! strigă el. N-auzi ce se va întâmpla? E munca noastră de peste iarnă. E prețul plecării noastre de aici!

Donald îl prinse de braț și îl scutură, dar celălalt se smulse din strâmtoare.

— N-ai auzit? făcu Donald. E vorba de milioane de tone de gheață, care vor veni peste insula noastră și vor distruge totul. Calmează-te! Hai să privim lucrurile în față. Ai cam luat-o razna!

Davy se prăbuși peste un buștean. Donald se duse la cabană, își puse puținii bani pe care-i avea la centură și se îndreptă apoi spre locul cel mai înalt de pe insulă, unde un pin imens domina toți ceilalți copaci.

Oamenii, strânși în fața cabanei, începură să râdă când loviturile lui de topor se auziră foarte distinct. Greenwich reveni din drumeția pe care o făcuse de-a latul insulei spunându-le că nu aveau nici o șansă să ajungă pe malul fluviului, fiindcă era imposibil să traverseze canalul. Orbul din Minook începu să îngâne un cântec cunoscut, iar ceilalți îl acompaniară.

— E un mare păcat, izbucni Davy privind-i pe ceilalți cum dansau în razele soarelui muribund, să pierd toți buștenii ăștia! Atâta muncă degeaba!

— O fi adevărat ceea ce ni s-a îndrugat aici? întrebară câțiva dintre cei care dansau.

Brusc, zgomotul apelor încetă și se făcu o liniște absolută. Ghețurile se desprinseseră de țărături și începură să plutească. Nivelul apelor începu să crească rapid. În câteva clipe se ridică la mai mult de douăzeci de picioare. Liniștea aceea adâncă era întreruptă doar de izbiturile blocurilor enorme, care se ciocneau cu uscatul în drumul lor spre vărsare.

Extremitatea mai joasă a insuliței fu acoperită de ape. Zgomotul reîncepu brusc. Blocuri enorme de gheață veneau pe fluviu către ei. Insula se zguduia datorită șocurilor pe care le provocau ciocnirile dintre ghețuri.

Presiunea lor asupra peticului de pământ pe care se găseau oamenii deveni uriașă. Blocuri de sute de tone erau aruncate în văzduh precum niște gloanțe. Dezordinea creștea odată cu pericolul și zgomotul. Oamenii trebuiau să țipe unul la altul pentru a se mai auzi.

Deodată, insula se cutremură. Un bloc de gheață uriaș se izbise de aceasta. Un timp, el rămase blocat în încheștarea pe care o dădea cu pământul. Apoi, sub presiunea uriașă a fluviului, se ridică pe uscat doborând copacii, izbind cabana și stivele cu bușteni. Toate se prăbușiră ca niște chibrituri și fură luate de ape.

— Munca noastră pe șase luni! gemu Davy. Prețul plătit pentru a pleca acasă!

Montana Kid și ofițerul îl traseră cât mai departe de locul acela.

— Veți mai avea ocazii să plecați acasă, le zise ofițerul. Dacă veți avea noroc...

Abia reușiseră să-l ducă până într-un loc mai ferit.

Din vârful pinului unde era cățărat, Donald văzuse blocul de gheață devastând totul. Satisfăcut parcă de răul provocat, curentul plin de sloiuri reveni la vechiul nivel și începu să se mai potolească. Zgomotul se redus, iar cei de față putură să-l audă pe Donald strigând să privească pe fluviu în jos.

Așa cum prevăzuseră, ghețurile sfărâmate se deplasaseră către insulițele de la cotul fluviului, unde se acumulaseră, formând o uimitoare barieră care se întindea de la un mal la celălalt. Apa, care nu mai avea pe unde să treacă, începu să se ridice. În câteva minute ar fi acoperit insula. Ajungea deja până la genunchi și câinii înotau printre resturile cabanei sfărâmate.

Deodată, înceții să mai crească și păru ca rămâne la același nivel.

Montana Kid clătină din cap.

— Asta înseamnă că s-a format o altă barieră, la fel de mare, în amonte, zise el.

— Care dintre ele va ceda prima? întrebă Sutherland.

— Într-adevăr, acesta este lucrul cel mai important, făcu Kid. Dacă va ceda cea din amonte nu vom mai avea nici o șansă ca să scăpăm... Nimic nu va putea rezista unei asemenea forțe devastatoare...

Cei din Minook se îndepărtară de ei și curând, în liniștea care domina zona, răsună un alt cântec. Cercul lor se lărgi puțin mai târziu, când Montana Kid și ofițerul li se alăturară. Prinseseră gust și ei pentru melodia aceea, participând la intonarea refrenului.

— Nu mă ajuți, Donald? striga Davy, care se zbătea la baza pinului unde se refugiase tovarășul lui. Hei, Donald, Donald, nu-mi vii în ajutor?

Avea mâinile însângerate datorită eforturilor continue și fără sorți de izbândă pe care le făcea ca să urce pe scoarța aspră a copacului.

Dar Donald, privind țintă spre fluviu, în amonte, nu avea timp de el. Deodată strigă cu glasul tremurând de spaimă:

— Dumnezeu! Atotputernic! Vine!

În picioare, cu apa până la genunchi, Montana Kid și ofițerul, împreună cu oamenii din Minook, se prinseră de mâini și începură să cânte un marș ostășesc. Glasurile lor fură însă acoperite de mugetul fluviului care-și repezea apele către ei.

Lui Donald îi fu dat să contemple un spectacol măreț și tragic, în urma căruia nu rămase nici un supraviețuitor.

Un perete uriaș, alb, se îndreptă către insulă. După câteva clipe, se prăbuși asupra aceluși mic petic de pământ pe care se aflau bieții nefericiți.

Copacii, oamenii, câinii dispărură într-o clipă, ca și cum mâna lui Dumnezeu ar fi vrut să facă să nu mai existe nimic pe pământ... După ce

surprinse acea viziune apocaliptică din vârful pinului său, Donald simți o puternică zguduitură, apoi fu aruncat, la rândul său, în imensa fierbere de apă și gheață care cuprinsese totul.

Ben Taggart.

PREOTUL PISTOLAR.

CAPITOLUL I – Ucigaș plătit.

Duane Masterson ieșise din munți ca un șoim în căutarea prăzii. Călărea singur, ținându-se drept în șa, în ciuda soarelui care ardea necruțător și a prafului din jur. Călărea grăbit. Avea o treabă de îndeplinit.

Drumul se arcuia printre uriașele stânci de gresie și se îndrepta spre sud, prin câmpie. Pistolarul urma calea diligentelor și urmele roților lăsate pe platoul pustiu. Curând, ajunse la o răscruce. Călărețul, un om înalt, își domoli armăsarul, urmărind cu privirea sa rece firul drumului ce cotea spre vest. Potrivit scrisorii, pe acolo trebuia să o apuce. Soarele îi ardea fața, la fel cum potopea cu fierbințeala lui văile îndepărtate, ale căror contururi erau ascunse de vâlul aerului încins. Armăsarul era ud learcă. Ținutul acela nu avea arbori și se dovedise uscat ca un deșert.

Trecu pe lângă oasele albite ale unor vite, pe jumătate acoperite de praf. Apoi pe lângă locul unde se aflase odată un izvor și unde nu mai era decât o gaură uscată. Continuă să călărească sub soarele nemilos, până când apăru o stâncă ascuțită ca un ac de piatră. Acolo drumul cobora printr-un defileu scurt și apoi o lua prin canion.

Acum mergea mai repede, căci pereții înalți aruncau umbra lor binefăcătoare peste drum. Se porni vântul, fierbinte la început, dar mereu mai răcoros pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit. Ieși din canion și-și urmă calea până ajunse la marginea unei văi adânci. Cercetă cu atenție zona, privind stâncile și ridicăturile de pământ, până zări un fir subțire de fum care venea de la un horn din tablă. Căsuța se afla în văgăuna aceea, fiind ascunsă privirii de un șir de copaci. Acolo trebuia s-o găsească pe Faith Downey. Traversă valea pe când apunea soarele.

Duane Masterson se apropie de căsuță. Fumul se ridica spre vârful muntelui asemeni unei frânghii ce se răsucea pe fondul întunecat al cerului. Auzi un topor lovind copacii din pădure. Văzu apoi un tânăr asudat lângă un morman de lemne. Chiar în clipa aceea își aminti de fratele său mai mic. Len rămăsese la ranch-ul familiei și muncea probabil ca și acest flăcău, câștigându-și existența. Tânărul semăna foarte mult cu Len, dacă îl priveai de la distanța aceea. Pe măsură ce se apropia de el, lui Duane i se păru însă că asemănarea scădea.

Tânărul se uită la el și-și puse toporul pe umăr.

Duane își continuă drumul în timp ce flăcăul îl cântărea din ochi, îndreptându-se către poarta din spate a unei curți. O femeie deschise poarta și se apropie de tânăr. Nu împlinise patruzeci de ani, era încă frumoasă, iar părul, strălucitor, i se revărsa pe umeri. Sâni mici se ițeau bine pe sub haine. Știa ca

era Faith Downey, al cărei soț fusese ucis de curând, o femeie care trăia în amărăciune și ură.

— Ura ei îl adusesse de la o distanță de două mii de mile.

— Își opri calul.

Ea-l privi foarte atent, din cap până-n picioare. Ochii i se opriră o clipă asupra pistolului care se odihnea în tocul de piele lustruit. Nu era nevoie să-l întrebe cum îl chema ori de ce venise.

— Vă așteptam, domnule Masterson.

— A fost un drum lung, doamnă.

— Vă pot da câte ceva de mâncare și-o cafea.

Duane o privi mai atent. Era slăbuță, iar hainele îi ascundeau picioarele lungi. Nu observă nici un zâmbet, nici o urmă de bucurie pe chipul ei.

— Am venit aici cu o treabă, doamnă Downey, îi zise el repede. Mă grăbesc s-o termin.

— Bine.

— În scrisoare mi-ați spus că vreți să ucid un bărbat.

— Se numește Valdez.

— În scrisoare ziceați că Valdez v-a omorât soțul cu sânge rece.

— Valdez a pretins că Solomon i-a încălcat ogorul. S-au certat și Valdez a scos pistolul. Soțul meu a fost doborât pe loc. Domnule Masterson, soțul meu nu purta armă!

— Și acum vreți să moară Valdez?

— Vreau să ajungă în iad, unde îi este locul! strigă ea cu mânie.

— Va ajunge.

Ochii i se plimbară de la femeie la băiat.

— Unde îl pot găsi?

— Unde se află de obicei, îi zise băiatul. La Salonul Franțuzesc din oraș.

— Oraș?

— Sundown Wells, îi zise Faith Downey.

— E chiar după culme, adăugă băiatul.

Pistolarul se uită spre nord, unde se ridica o stâncă întunecoasă ce despica în două cerul.

— Să vorbim și despre tariful meu, aborda subiectul Duane.

— Da.

— Două sute cincizeci de dolari, doamnă, îi zise el. E tariful obișnuit.

— Ah! făcu ea.

Duane se uită spre căsuță. Era mică, dar îngrijită. Lângă aceasta se găseau trei boi și o vacă de lapte, care se odihneau pe iarbă. Mai zări o capră priponită lângă un hambar prăbușit.

— Asta e tot ce avem, domnule Masterson, îi zise tânărul. Duane se gândi o clipă.

— Spuneți că Valdez e un ticălos?

— Cel mai mare ticălos!

— Atunci trebuie să consider că am de îndeplinit o datorie publică.
Doamnă, mă mulțumesc și cu cincizeci de dolari. Mâncarea și cafeaua după.
Pentru prima oară Faith Downey zâmbi.

— Vă mulțumim, domnule Masterson.

— Păstrați cald ibricul de cafea, doamnă, îi zise el și-și întoarse calul.
Porni spre stânca din zare. După o jumătate de oră, Duane Masterson observă
luminile din Sundown Wells și, ceva mai târziu, călărea pe strada principală.
Salonul Franțuzesc era luminat bine când ajunse acolo. Putu să audă muzica
unui pian, acoperită, din când în când, de râsul sănătos al unuia dintre clienți.
Câteva clipe, pistolarul rămase în șa. Pistolul i se odihnea la centură. Pe armă
își însemnase dușmanii doborâți. Pentru fiecare câte o creștătură. Urma să mai
facă una.

Fără grabă, Duane Masterson coborî din șa. Privi la ușa batantă care nu
se clintea. Apoi cișmele lui tropăiră pe caldarâmul de lemn în vreme ce-o luă
spre intrare și izbi ușa, deschizând-o larg. Salonul Franțuzesc era înecat în
fum, iar sala unde se bea bere era arhiplină. Duane își urmă drumul printre cei
de acolo, așezați la mesele de joc și se îndreptă spre bar. O fată parfumată, cu
părul răsfirat pe umerii goi, îi zâmbi invitându-l s-o ia în primire, dar nu-i dădu
nici o atenție. Ajunse la tejghea și așteptă până ce barmanul veni la el.

— Ce doriți, domnule?

— Brandy. Și o informație.

— Informație? întrebă barmanul, ridicând din sprâncene în vreme ce
aducea sticla.

— Îl caut pe Valdez.

— Mda! ... De ce?

— Am o problemă personală cu el.

— Joacă poker colo, în colț. E cel care poartă bluză de mătase. Duane
dădu peste cap păhărelul de brandy și aruncă o monedă pe tejghea. Își făcu loc
printre clienți, cu ochii ațintiți pe fața palidă a omului pe care urma să-l ucidă.
Avea o cicatrice lângă buzele subțiri. Îl văzu pe Valdez rânjind și strângând o
grămadă de bani.

Brusc, umbra lui Duane acoperi masa.

— Valdez?

— Eu sunt.

Omul cu cicatrice se uită la el.

— Cine naiba ești? Nu vezi că joc?

— Mă numesc Masterson, îi zise repede. Ai auzit de mine?

— Da.

Valdez păli brusc. Degetele i se prinseră de marginea mesei. Îngheță în
poziția aceea.

— Sigur că ai auzit de mine. Și cred că știi de ce am venit aici, îi zise
Duane.

Din ce în ce mai mulți bărbați își întoarseră privirile către omul cel înalt care domina masa de joc. Zgomotul din salon încetă brusc și nu se mai auzi decât un clinchet de pahare.

— Vrei să-mi spui de ce mă aflu aici, Valdez? îl întrebă batjocoritor.

— Lasă-mă-n pace!

— Sunt aici fiindcă ai ucis cu sânge rece pe cineva, Valdez.

— Ea te-a trimis, nu? Ea...

— Ai lăsat-o văduvă, Valdez, continuă Duane. Deci tu ești păduchele care i-ai omorât bărbatul.

— Mi-a încălcat... Mi-a încălcat hotarul, murmură Valdez.

— Nu mă interesează motivul. Ai ucis un om neînarmat. Am venit aici să fac dreptate.

Duane se dădu înapoi câțiva pași.

— Ai un pistol, Valdez. Folosește-l!

— Nu, blestematule, strigă celălalt, răgușit. Nu-s nebun să fiu țintă pentru un pistolar de meserie! O să ies din local și nimeni nu va încerca să mă oprească, decât dacă îmi va trage un glonț în spate. Nu cred s-o faci de față cu atâția oameni.

Valdez se ridică rânjind disprețuitor.

— Știi ceva, Valdez? N-o să ieși de aici decât târându-te. Am să-ți trag câte un glonț în fiecare picior și nu vei mai putea merge.

Rânjetul i se topi de pe chip.

— Ticălosule!

— Ești gata, Valdez?

Acesta se uită furios în jur, așteptând să-i sară cineva în ajutor, dar nimeni nu se grăbea. Nu văzu decât chipuri înghețate. Înțelese crudul adevăr. Niciunul dintre ei nu-i era prieten. Stăteau toți ca niște vulturi în jurul lui, așteptând să fie ucis...

— Du-te dracului! murmură Valdez.

În vreme ce se întorcea cu spatele, își scoase pistolul. Duane Masterson îl lăsă s-o facă. Așteptă până ce Valdez îndreptă țeava către el, ca să vadă toată lumea. Îi văzu sclipirea de bucurie din ochi în timp ce arma se îndrepta către el. Fata de la bar țipă în liniștea aceea cumplită. Pistolarul se mișcă apoi cu iuțeala fulgerului. Își scoase Colt-ul din tocul de piele și trase direct de la șold. Glonțul îi străpunse pieptul lui Valdez și ecoul răsună în tot salonul. Cu arma încă rece în mână, Valdez căzu în genunchi, iar sângele țâșni imediat. Masterson așteptă până ce-l văzu prăbușit la pământ și pistolul zăcând pe podea. Nimeni nu îndrăzni să se miște în afară de Duane, care-și puse arma înapoi în toc.

Ieși apoi din salon. Oameni îl urmară grăbiți. Privi spre stânca înaltă și spre orașul adormit. Se gândi apoi la mâncare, la cafea și la cei cincizeci de dolari. Femeia avea să-i folosească mai bine decât el. Apoi se gândi la Wassuk. O mâncare bună îl aștepta și acolo. Trebuia să ucidă încă doi oameni și în orașul acela. Nu avea să mai reducă din tarif pentru serviciul lui.

CAPITOLUL II – Pământul lui Cooper.

Soarele apunea când Len Masterson apăsă călare.

Spre vest, vârfurile îndepărtate ale munților Toquina se zăreau cu greu prin pâcla serii. Spre est, platourile pustii erau deja acoperite de întuneric. Vântul fierbinte, ce bătea de obicei dinspre Nevada, care adusese atâta praf ceva mai devreme pe strada principală din Smoke Rim, nu mai era decât o șoaptă.

Smoke Rim era cufundat în tăcere. Îngrijitorii de vite de la fermele din jur nu veniseră încă. Cei de la ranch-ul Radier stăteau încă la masă. Chiar și orășenii care se duceau să bea la Ace High Saloon nu plecaseră încă de acasă. Așteptau să se facă noapte bine, căci distracția începea pe la opt seara și se termina dimineața în zori.

Vânzătorul Jim Carthew tocmai își încuia magazinul când îl zări pe călăreț trecând prin dreptul ferestrei sale. Masterson era un tip înalt, arogant, care se mândrea cu pistolul din tocul său lustruit. Carthew fu străbătut de un fior de spaimă. Poate că își amintise de vizita pe care Masterson i-o făcuse cu două luni în urmă. Carthew nu-și plătitese la timp datoriile și Bruno Crouch i-l trimisese pe tânărul pistolar ca să-i dea o lecție. Cicatricea de pe obrazul lui Carthew era o amintire a acelei vizite...

Masterson trecu mai departe. Se apropie de casa parohială. Ajunse în fața unei ferestre. Reverendul Joshua Tranter își împacheta cărțile în vreme ce pistolarul trecea încet prin dreptul casei sale. Simțind ochii pastorului ațintiți asupra lui, Len Masterson își întoarse capul și-l privi cu răceală pe Tranter, dar nu se opri. Măine, Tranter avea să fie în diligentă, îndreptându-se către est pentru a lua în primire o biserică liniștită dintr-un oraș respectabil. Cel puțin așa afirma pastorul. Masterson ridică din umeri și trecu mai departe. Curând avea să vină un alt pastor în Smoke Rim, dar n-avea să stea nici el prea mult. De altfel, niciunul nu zăcea prea mult pe acolo.

Vizavi de biserica austeră se afla biroul șerifului. Acum un an se mai găsea cineva care să facă pe șeriful, dar Toby Garrod fusese îngropat imediat ce în oraș venise Crouch. De-atunci nimeni nu se mai oferise pentru slujba de șerif. Toby Garrod își încheiase cariera pe o străduță lăturalnică, cu fața în noroi și cu spatele plin de plumbi. Biroul șerifului era pustiu, cu ferestrele prăfuite și ușa bălăngănindu-se într-o singură balama.

Masterson călări mai departe, îndreptându-se către luminile de la Ace High. Un curent tăios se făcu simțit în vreme ce trecea pe lângă locul gol de lângă biroul șerifului. Acolo era un acru² de iarbă verde și bălării. Se gândi că acela era totuși locul ideal pentru ceea ce avea în cap Bruno Crouch.

Se apropie de salon.

— Bună seara, domnule Masterson, îi zise John McDonald, un funcționar de la bancă, în timp ce se îndrepta către casă împreună cu nevasta și o mulțime de copii.

Len nu-i întoarse salutul și funcționarul se îndepărtă grăbit. Salutul funcționarului fusese plin de respect. „Domnule Masterson” îi spuse. Probabil

acest lucru era cel mai plăcut de când lucra pentru Crouch. Îl făcuse om, în acel oraș. Nimeni nu se juca atunci când era vorba de un angajat al lui Bruno Crouch.

Masterson urcă treptele și împinse ușa batantă.

Lumina de la douăzeci de lămpi abia penetra prin fumul gros de țigară. Masterson o luă printre mese. Două jocuri de poker se desfășurau și îl văzu pe unul, Miles Hill, trăgând cu ochiul la ceilalți. Vreo douăzeci de oameni sprijineau tezgheaua unde Slim O'Sullivan potrivea whisky-ul în pahare.

Băutura era diluată și aducea un mare profit localului. Orașenii se plângeau mereu de prețurile exorbitante impuse de Crouch, dar de când Ace High rămăsese singurul local din Smoke Rim, n-aveau de ales și trebuiau să bea în el. Înainte ca Bruno Crouch să vină la oraș, mai existaseră trei saloane, dar Bruno le închisese pe rând. Unul dintre proprietari fusese împușcat în mod misterios, iar două localuri arseseră până la temelii.

— Ai venit devreme azi, Len.

Masterson se întoarse către locul de undi; se auzise glasul plăcut al fetei. Mabella stătea în dreptul scării. Era o fată înaltă, cu părul lăsat pe umeri. Sâniii plini i se vedeau bine datorită rochiei cu decolteu exagerat.

— Domnul Crouch vrea să mă vadă, îi explică el, sorbind-o din ochi.

— E în biroul lui, îi zise Mabella zâmbindu-i. Apoi:

— Bei o cafea cu mine mai târziu, Len?

— O s-avem timp destul să stăm în camera ta, îi zise el.

— Zău că da. Trecu pe lângă ea.

Chiar în acea noapte, trupul fierbinte al Mabellei avea să-i țină de cald în pat. Era cu zece ani mai în vârstă ca el, dar lucrul acesta nu-l deranja pe Len Masterson. Zâmbi. Era unul dintre numeroasele avantaje pe care le avea de când îl slujea pe Bruno Crouch.

Ciocăni la ușă și Gorski, pistolarul. Cu față de maimuță, recent recrutat, îi deschise.

Bruno stătea în spatele biroului său ca un păianjen gras. Îmbrăcat în costumul albastru la patru ace, cu cămașă de satin și cravată albă, proprietarul salonului umplea fotoliul. Chipul lui băiețesc, capul acela prea mic pentru asemenea trup nu-i erau noi lui Len. Ochii căprui ai patronului se fixară asupra-i.

— Voiai să mă vezi, șefule?

Proprietarul salonului își alege o țigară și-o strânse între buzele-i uscate.

— Ai aflat ultimele știri?

— Ce știri?

— Pesemne citești ziarul „Clarion”, îi zise Crouch, plimbându-și degetele peste ziarul orașului, aflat pe biroul său.

— Jones tipărește multe prostii, îi răspunse Masterson. Eu nu citesc ziarul niciodată.

— Ar fi trebuit s-o faci, îi zise Crouch, aprinzându-și țigara. Există un articol interesant pe ultima pagină. E vorba despre noul pastor care vine la Smoke Rim.

— De când te interesează noutățile de felul ăsta? îl întrebă rânjind Masterson.

Dar Crouch se încruntă:

— E vorba despre ceva care-ar trebui să vă intereseze pe toți. Tranter pleacă și noul pastor vine peste două săptămâni.

— Și ce-i cu asta?

Crouch făcu o pauză scurtă și-l privi drept în ochi pe pistolar.

— Îl cheamă Masterson, Len.

Pistolarul se holbă la el, apoi îi smulse ziarul din mână. Crouch subliniase deja articolul respectiv cu creionul negru. Ochii lui Len descoperiseră imediat rândurile care-l interesau. UN PREOT NOU LA ZION. Paragraful anunța că venea reverendul Duane Masterson.

— Drace! mormăi Len.

— El e, nu? izbucni Bruno. Fratele tău!

— Da, îi răspunse pistolarul, strângând pumnii. Sigur că e nebunul de frate-miu. Ți-am povestit mai demult despre el. A fost pistolar, dar apoi s-a dedicat religiei. Și-a agățat arma în cui și a luat în mână Biblia.

Gorski izbucni în răs, dar lui Crouch nu-i ardea de-așa ceva.

— Am vorbit deja cu Daly despre el, îi mărturisi Bruno. Se pare că Daly se afla prin Snake River Territory când fratele tău a trecut pe acolo. Daly spune că Duane este o adevărată legendă pentru cei de-acolo.

— Poate că-l facem pe pastor să treacă de partea noastră, zise Gorski.

— Aiurea, replică îndoit Len. Frate-miu n-o să mai ia pistolul în mână. Are un motiv foarte serios.

— Poate, zise Crouch.

— Blestemat să fie, nu se putu stăpâni Len. Oare n-a găsit el alt loc pe fața pământului unde să-și țină predicile?

— Hai să vorbim despre reverendul Masterson mai târziu, zise Bruno.

Deocamdată vreau să-ți spun de ce te-am chemat.

— De ce?

— Preotul poate să mai aștepte. Altul nu.

— Ce vrei să spui?

— M-am întâlnit cu Jason Cooper chiar azi după-amiază, spuse Crouch. Totul s-a petrecut așa cum mă așteptam.

— Cooper e încăpățânat ca un catâr, ghici Masterson.

— Mi-a spus că locul gol nu-l va vinde nici în ruptul capului, îi zise Crouch pe un ton amenințător. I-am făcut o ofertă foarte avantajoasă, dar nu vrea să renunțe la ideea că i-a promis tatălui său să nu vândă pământul.

— E hotărât să construiască un orfelinat pe strada principală, adăugă, glumeț, Gorski.

— Chiar acolo unde eu plănuisem să ridic Salonul Persan, zise Crouch.

— Vreți să mă duc la el și să-l conving? zâmbi Len.
— Nu, clătină Bruno din cap.
Își scoase țigara din gură și o frământă între degete.
— M-am hotărât ce fac cu Jason Cooper.
— Ce?
— Vreau să moară. Vreau să moară chiar în seara asta!
— Așa vei căpăta locul dorit, domnule Crouch? întrebă Masterson. Dacă Jason moare, averea i-o moștenește soră-sa, nu?
— Pollyanna, zise Gorski.
— Sunt sigur c-o să mă înțeleg cu ea, făcu Crouch. Sunt convins c-o să fie fericită să vândă după ce băieții noștri vor sta de vorbă cu ea, zâmbi el către Gorski.

Masterson puse mâna pe mânerul pistolului.

— Acum? întrebă.

— Și fără greșeli, Len? îl vreau pe Jason Cooper mâncat de muște!

— Nu greșesc niciodată, domnule Crouch. Știi bine asta.

Pistolarul ieși din salon. Se opri o clipă în stradă. Se uită către vest. Casa lui Jason Cooper se afla la distanță de o milă în afara orașului, cuibărindu-se lângă un drum de țară care cobora într-o vale îndepărtată. Masterson își verifică pistolul și se îndreptă către calul său.

Cu zece ani în urmă, Keir Cooper, soția lui și cei doi copii ai lor sosiseră în Smoke Rim într-o căruță cu coviltir și cumpăraseră o bucățică de pământ la o distanță de o milă de, oraș. Keir construiseră apoi o casuță cu patru camere și cumpărase câteva sute de vite. Primii ani fuseseră foarte grei. Urmase moartea Marinei Cooper, produsă de o boală necunoscută. Dar prețul vitelor crescuse brusc și ei și-au vândut cireada cu un profit uriaș. Keir a investit suma în lotul de pământ din oraș.

În prezent nu mai trăiau decât doi dintre membrii familiei Cooper. Inima lui Keir nu mai rezistase și el își dăduse sufletul de câteva săptămâni. Fusesse îngropat de către reverendul Tranter în curtea bisericii.

Pollyanna stătea lângă soba fierbinte, de culoare închisă. Se gândea la tatăl ei. Șocul pierderii lui trecuse, dar cicatricea rămăsese. Fusesse un părinte bun, care îi protejase mereu, un om voinic ce muncea de dimineață până seara și care reușea totuși să aibă un suflet cald. Keir Cooper fusesse un om stimat și iubit.

— Cafeaua e gata, anunță Pollyanna.

Și Jason era gânditor. Îi venea în minte discuția pe care-o avusese cu Crouch încă de dimineață. O privi pe sora lui care presăra o aromă specială peste băutura.

— Un bordel! murmură el. De-asta vrea Bruno Crouch locul din oraș, ca să facă un blestemat de bordel!

— Și ce nume o să-i pună?

— Salonul Persan. Spunea că va fi un rai pentru clienții obosiți. Știm ce înseamnă asta. Oricum, chiar dacă Bruno Crouch ar dori să construiască un

rai pentru îngeri, tot bordel ar ieși. Dorința tatălui nostru a fost clară, întotdeauna a visat să ridice un orfelinat acolo, de aceea și-a dorit pământul din oraș.

— Și ne-a lăsat bani pentru construcție, adăugă Pollyanna, gândindu-se la testamentul citit de avocatul lor din oraș, Mannering.

Lucrul acela nu constituise o surpriză pentru ei. Keir Cooper fusese orfan de la vârsta de trei ani. Un raid al comanșilor se abătuse asupra vagonului de tren în care se aflau părinții lui și călătorii fuseseră uciși de indieni. După ce atacatorii au fost în cele din urmă, respinși, copilul de trei ani a fost încredințat unui vânător și soției lui. Curând, a devenit o povară pentru ei. După alți câțiva ani, a fost părăsit. De-atunci, Keir Cooper a dorit mereu să facă ceva pentru copiii orfani.

— Ți-am zis ce ofertă mi-a făcut, nu? murmură Jason în vreme ce-și sorbea cafeaua.

— Mi-ai spus că Bruno ne-a oferit cinci sute pentru pământ.

— Și i-am răspuns că nu-l vând, indiferent de preț.

Pollyanna zâmbi. Jason era ia fel de încăpățânat pe cât fusese tatăl lor. Odată ce lua o hotărâre, nimeni nu-l mai clinea. Jason sorbi din cafea.

— Ți-am povestit cum a fost cu Crouch azi. Tu ce ai făcut? Pollyanna avea un chip tare drăguț. Era o fată subțire și înaltă, ca toți cei din neamul lor. Chipul îi era parcă sculptat în marmură. Părul, castaniu, i se revărsa pe umeri. Ochii de smarald aruncau săgeți aurii. Abia împlinise douăzeci de ani și mulți bărbați din ținut și-ar fi dorit-o de nevastă. Pollyanna nu lăsase nici unuia nici o șansă de prietenie...

— M-am dus la întrunirea femeilor de la biserică, îi zise ea. A fost ultima slujbă a reverendului Tranter.

— Da. Ne-a părăsit.

— Jason, se încruntă ea, multe dintre femei vorbeau despre noul pastor care vine să-l înlocuiască.

— Probabil alt iepure ca Tranter.

Ea îl privi atentă.

— Jason! îi zise ca o dojana.

— E adevărat ce-am zis, întări el. Erau multe subiecte pe care Tranter le-ar fi putut predica în acest oraș. N-a amintit niciodată de terorismul care stăpânește orașul ziua-n amiaza mare când angajații lui Crouch se plimbă pe strada principală. N-a amintit niciodată nimic despre fărădelegile lor, despre crimele...

— Așa cum ai zis, e un iepure, admise, tristă, Pollyanna. Ca mulți dintre oamenii de-aici...

— Oricum, pleacă...

— Jason, un om pe nume Masterson vine în locul lui. El își aprinse țigara, încercând să pară interesat.

— Cum?

— Îl cheamă Duane Masterson.

— Sper că nu este unul dintre pastorii fercheși care ies azi din colegiile din est.

— Toate femeile vorbeau despre el.

— De ce?

— Mai este un Masterson în oraș.

Jason se încruntă.

— Mâna dreaptă a lui Crouch!

— O coincidență! întrebă ea.

— Sigur că e o coincidență, îi zise el zâmbind. Un șarpe ca Len Masterson nu poate avea un pastor în familie. Ascultă, Pollyanna, sunt sute de Mastersoni în Nevada. E un nume obișnuit.

În clipa aceea auziră un zgomot surd de copite, apoi nechezatul ascuțit al unui cal în fața casei lor. Jason se ridică și strivi țigara în scrumieră. Uneori, noaptea, mai treceau călători întârziați către Smoke Rim.

— Jason! Jason Cooper! strigă un bărbat de afară. Ieși din casă!

— Vorbești de lup și lupul la ușa, șopti el. A venit șarpele!

— Ești sigur, Jason?

— Îi recunosc vocea oricând.

— Cooper! Se auzi iar.

Jason își luă pușca.

— Nu, Jason! îl rugă ea.

— Șarpele vrea să stăm de vorbă. Pollyanna se duse la fereastră.

Pistolarul stătea drept în șa, întunecat ca moartea, nemișcat ca un copac.

— Fii atent, Jason! îl preveni ea.

Dar impetuosul ei frate ieșise deja. Încet, Len Masterson își întoarse chipul arogant către omul nebărbierit care-și adusese pușca: în ochii pistolarului se citi un dispreț total.

— Ce naiba vrei, Masterson? îl întrebă Jason.

— Să vorbim.

— Ia-ți calul de pe flori!

— Flori?

Masterson își împinse calul peste o tufă de nemțisor.

— Nu m-ai auzit? urlă Jason.

— Ba te-am auzit. Tu ești cel care nu vrea să-i audă pe alții, cel puțin așa mi-a spus domnul Crouch, care ți-a făcut o ofertă foarte frumoasă pentru pământul din oraș.

— Nu e de vânzare. Și-acum pleacă de-aici cu armăsar cu tot! îi răspunse Jason.

În mod deliberat, Masterson își îndemnă calul să calce florile pe care Pollyanna abia le plantase.

— Masterson! urlă Jason.

— Du-te dracului, Cooper! îi zise scurt călărețul.

Jason își ridică pușca.

Fusese o mișcare impulsivă, dar era ceea ce așteptase Len. Ochii pistolarului ardeau ca niște cărbuni aprinși. Coltul tună în timp ce Pollyanna țipă îngrozită. Cuprinsă de spaimă, îl văzu pe fratele ei prăbușindu-se lângă zid. Îi văzu fața plină de sânge, în vreme ce pistolul lui Len răpăi iar, împușcându-l în burtă.

Jason Cooper muri pe loc.

Pollyanna ieși îndată afară și fugi spre trupul însângerat: Izbucni în lacrimi peste cadavrul fratelui ei. Apoi se sculă, cu lacrimi în ochi, să-l privească pe ucigaș. Dar Len Masterson dispăruse, înghițit de noapte. Auzi cum tropăitul se stinge în întunericul deplin.

Singurul zgomot din împrejurimi era cel produs de vânt...

CAPITOLUL III – Reverendul.

Zorile înfrigurate și cenușii se ridicau peste munții Toquina când Duane Masterson se așeză lângă focul micuț pe care-l făcuse. Ouăle sfârâiau în tigaie și cafeaua fierbea în cenușă. În jurul său totul era tăcut. Nici măcar o adiere de vânt nu clintea fumul produs de foc, care se înălța către cer asemeni unei sfori fără sfârșit.

Bărbatul cel înalt se trezise înainte de venirea zorilor. Își puse cafeaua în cana de tablă și o duse la buze. Cu câteva clipe în urmă se terminase de bărbierit, lucru pe care-l făcuse prima dată de o săptămână. Până atunci nu prea contase felul în care arăta, dar se apropia Smoke Rim și dorea să se prezinte acolo ca un pastor adevărat, nu ca un călăreț oarecare.

Își sorbi cafeaua și-și îndreptă privirea spre răsărit unde primele raze roșiatice ale soarelui se arătau peste stânci. Urma o altă zi fierbinte, ca toate cele trecute de când părăsise Bunker Hill.

Duane Masterson își termină masa și aruncă resturile cafelei peste flăcările muribunde.

Se ridică. Dacă te-ai fi uitat la el, nu i-ai fi ghicit niciodată vocația. Părea o călăuză ori un vânător. Trupul lui dădea senzația de putere. Era un om vânjos. Înalt, dar bine făcut. Avea pielea aspră, iar ochii adânciți în orbite îi erau cenușii ca oțelul. Nasul îi era proeminent, iar bărbia îi trăda voința. În curând avea să se tundă, căci părul lung și negru începuse să i se onduleze peste guler. Oricum, nu arăta deloc a pastor.

După câteva minute reverendul călărea spre oraș.

Nu purta pistoale, dar o carabină se odihnea în tocul de la șa. Soarele începu să-l bată din spate în vreme ce el ajunse la pista pentru diligente și porni spre Smoke Rim. Nu știa prea multe despre orașul către care se îndrepta. Cunoștea doar faptul că pastorul dinainte, Joshua Tranter, acceptase să plece la Toana, lăsând vacant locul de la Zion Tabernacle. Creștinii din Smoke Rim apelaseră la cei din ierarhia bisericească a ținutului, care îi scriseră lui Duane, rugându-l să se ocupe de problemă. Cum contractul lui cu Bunker Hill expira, se oferă să plece acolo.

Zion Tabernacle era deci cea de-a doua biserică a lui.

Soarele se ridica în vreme ce el străbătea ținutul, urmând pista des folosită de cei din regiune.

Trecu astfel pe lângă o mină. Câțiva lucrători, care se odihneau, se uitară după călărețul cel înalt îmbrăcat în negru. Apoi Duane Masterson pătrunse într-un canion. Ieși din acesta și își urmă drumul, care urca pe o pantă abruptă. De pe acea înălțime se zărea Smoke Rim, orașul unde avea să fie pastor.

Orașul părea o comunitate liniștită, toropită de căldura Nevadei, așa cum fusese și la Bunker Hill. Ochii lui Duane se fixară asupra bisericii cu scară albă, lângă care se afla casa parohială.

Își aprinse o țigară. Gânduri fugare îi invadară mintea. Până nu demult n-ar fi conceput să plece la drum fără pistol la centură.

Își aminti cele câteva clipe care-i schimbaseră soarta. Se afla acolo, pe strada principală din Wassuk, ascultând tânguirea unei proaspete văduve și deodată surprinse sunetul ascuțit al unui trăgaci ce venea chiar de pe o alee din spatele lui. Se întorsese foarte rapid și trăsesese în direcția aceea, într-o umbră care se zărea prin praf. Umbra se prăbușise la pământ și el se îndreptase cu grijă spre cadavru. Încă mai avea coșmaruri când se gândea la descoperirea lui de-atunci! Cadavrul era al unui băiat de școală, împușcase un băiat!

Șeriful, care îi știa faima de pistolar, îi luă partea. Băiatul, a cărui siluetă, prin praf, se putea ușor confunda cu cea a unui bărbat, fusese ucis în legitimă apărare. Reacția pistolarului fusese firească.

Judecătorul ținuse cont de faptul că puștiul era un Morant al cărui tată fusese ucis de Duane. Băiatul avusese de gând să se răzbune și să-l împuște din spate pe Masterson. Pistolarul nu putea uita însă nenorocirea aceea.

Din Wassuk plecase un om sfârșit.

De atunci lăsase deoparte armele și devenise un om al bisericii. Urmase timp de doi ani colegiul de teologie. Nu se mai gândea la trecut, începuse să privească doar în viitor. Desigur, incidentul îl urmărea peste tot, dar ca pastor avea să-și aducă o certă contribuție la viața comunității.

Ajunse în Smoke Rim. Văzu câțiva cai înșirați pe o alee. Acolo trebuia să fie salonul, care avea clienți chiar și la ora aceea. Tocmai trecea pe lângă Ace High, când ușa batantă se deschise și un tip cu față de șobolan ieși în drum. Duane nu-l băgă în seamă și trecu mai departe către biserică, dar apăru un altul. Cei doi îl studiară pe pastor cu un viu interes, rânjind ca niște maimuțe.

— Plecăciune, domnule pastor!

Duane își opri calul. Glasul îi părea cunoscut. Se răsuci în șa, privind apoi către cei doi zâmbăreți.

— Bună, Daly, îi răspunse celui cu față de șoarece.

— Deci îți amintești de mine, domnule pastor? îi zise pe un ton disprețuitor Reb Daly.

— Da. De la Snake River, parcă.

— Snake River, da... Știi, când ziarul din oraș a anunțat că vine reverendul Duane Masterson, am înțeles că dumneata ești acela.

Multe capete începură să se arate pe la uși și ferestre. Se părea că orașul adormit se trezește la viață.

— După ce-ai plecat de la Snake River, continuă Daly, au început să circule zvonuri ciudate despre dumneata. Se spunea că ți-ai agățat pistoalele în cui datorită unui incident petrecut la Wassuk. Era ceva care pe mine nu m-ar fi îngrijorat, dar care te-a speriat pe dumneata, Masterson. Ai plecat de-acolo și ai devenit pastor!

— Așa e, îi răspunse Duane.

— Predicator, care va să zică, făcu Daly.

Din ce în ce mai mulți oameni se strângeau în jurul lor. Trei femei, cu rochii subțiri și pălării ieșiseră dintr-un magazin ca să-asculte. Cei din salon se îngrămădeau în jurul vorbitorilor.

— Ți-ai spus poezia, Daly, îi zise Duane. Acum lasă-mă să vorbesc și eu.

— Supune-ți predica, îl invită Daly râzând.

— O spun pe șleau, ca să mă audă toată lumea, începu Duane, privind mulțimea din jur. În Bunker Hill oamenii au aflat trecutul meu și m-au acceptat așa cum sunt. M-am hotărât deci să spun adevărul de îndată ce ajung în Smoke Rim. Nu m-am așteptat să o fac așa de repede, dar fiindcă Daly a adus vorba despre asta în fața oamenilor, vă mărturisesc totul aici și acum.

Daly schimbă o privire cu Gorski.

— Odinioară am fost pistolar, dar după ce-am ucis pe cineva din greșeală mi-am atârnat Coltul, în cui, le zise Masterson arătând spre cele două lădițe în care își ținea hainele și cărțile. Mai păstrez pistoalele ca o amintire a trecutului.

— Deci încă mai ai pistoalele? Întrebă Daly.

— Nu-ți fie teamă, Daly, îi zise zâmbind Duane, am jurat să nu le mai folosesc niciodată. Acum sunt pastor. Am venit să iau în primire biserica din Zion Tabernacle și, fiindcă tot te-ai străduit să aduni oamenii, profit de moment să-i invit pe toți la biserică. Inclusiv pe tine.

Omul lui Crouch căzu în capcană. Încercă să se scuze:

— Mă cunoști doar, Masterson. Mai este cineva în oraș pe care îl cunoști...

— Da?

— Poți zice chiar că e prieten cu mine. El și cu mine lucrăm pentru domnul Crouch. Știi, domnul Crouch e un om important în acest oraș.

— Și cum îl cheamă pe prietenul tău?

Daly făcu o pauză scurtă, ca să dea mai multă greutate vorbelor sale:

— Masterson. Fratele tău. Duane se holbă la el.

— Len?

— Chiar el.

Simți ostilitatea care-i cuprinsese pe cei din jur la auzul aceluiași nume. Văzu o femeie cuprinsă de indignare care se întoarse și plecă. Ceilalți orășeni vorbeau în șoaptă.

— A trecut mult de când nu l-am mai văzut pe Len. Să încerc să vorbesc cu el.

Noul pastor porni către biserică. Nu privi în urmă, dar auzi murmurele care se ridicau în spatele său. Daly încercase să-l pună într-o postură proastă, Dumnezeu știe de ce, dar el profitase de întâmplare ca să le spună tuturor trecutul său. Depășise un obstacol dificil.

Începu să se gândească la fratele său. Nu-l mai văzuse de mult. De fapt, de la înmormântarea părinților lor. Niciodată nu fuseseră prea apropiați. De fapt, Duane părăsise casa părintească pe vremea când Len era doar un puști. Rareori mai trecuse pe-acasă. Fiul pistolar nu era binevenit. Amândoi părinții muriseră în cursul marelui incendiu din câmpiile Kansasului, din 1854. Len, care avea doar treisprezece ani, plecase să locuiască la un unchi. Deși nu-l mai văzuse pe Len de-atunci, știa că acesta plecase să muncească la un ranch din Long Well Valley.

Nu-i plăcea deloc compania în care-l găsisse. Reb Daly era un tip periculos.

Ajunse la biserică. Lângă aceasta se afla clopotnița, dar și casa parohială. Coborî de pe cal și enoriașii îl înconjurară, cu zâmbetul pe față.

— Domnul reverend Masterson?

Era un om dolofan, care îi strânse mâna cu putere.

— Sunt primarul Harrow, președintele Comitetului de primire. Bine ați venit la Smoke Rim!

— Trebuie să fim cinstiți, domnule reverend, îi zise primarul Lex Harrow în timp ce beau cafeaua în biroul lui. Vedeți, dacă mergeți prin oraș la ora aceasta, nu vă luați după aparențe. Să nu credeți că este un oraș liniștit și tihnit.

Duane îi privi pe cei din Comitetul de primire. Primarul avea în jur de cincizeci de ani. Lângă acesta se afla doctorul Dave Jackson. El cânta la orgă în timpul slujbelor. Casierul bisericii era un om cu părul sur, domnul Rimmer. Comitetul femeilor era reprezentat de doamna Amelia Porter, care-și servea cafeaua. Era o femeie înaltă și energică, cu trăsături dure. Gustarea pe care o serveau fusese pregătită de cea mai tânără enoriașă, domnișoara Pollyanna Cooper.

— Îmi place orașul, le zise pastorul.

— În realitate e un iad, vorbi doctorul.

Amelia Porter fu puțin șocată de o asemenea descriere, dar trebui să recunoască adevărul acelor cuvinte.

— Spuneți-mi tot, îi invită Duane.

— Domnule reverend, parohia dumneavoastră este condusă de un singur om, îi zise Rimmer.

— Crouch, adăugă doctorul.

— Poate că nu e bine să-l speriem pe domnul pastor cu necazurile din oraș, interveni Amelia Porter.

— Poate. Îmi pare rău, domnule reverend, zise doctorul. Aveți, desigur, altele de...

— Ca pastor fac parte din acest oraș, le zise Duane. Soarta lui nu-mi e indiferentă. Cine e Crouch?

— Smoke Rim a fost un oraș decent, începuse să povestească primarul Lex Harrow. Femeile și copiii se puteau plimba și noaptea în siguranță pe străzile lui. Dar a venit Bruno Crouch. A venit însuși diavolul! A venit cu bani și a angajat pistolari în slujba sa. Șeriful Toby Garrod a fost ucis, iar bandiții au pus stăpânire pe oraș. Prin amenințări, Crouch a pus mâna pe localul Ace High. Oakley a fost gonit.

— Cine e Oakley?

Fostul proprietar al celei mai mari părți din strada principală. Negustorii îi plăteau lui dobândă pentru magazinele în care-și vindeau marfa. Acum orașul e al lui Crouch și chiriiile au crescut de cinci ori într-un an.

— Nimeni n-a încercat să-l oprească.

— Îi poți condamna pe oameni? făcu doctorul. Dacă ridică glasul cineva, imediat după aceea e vizitat de pistolari. Nu sunt niște băieți prea prietenoși...

— Amintiți-vă ce-a pățit Clem McCrae și familia lui, le zise primarul. Clem avea brutăria și a refuzat să-i plătească chiria mărită lui Crouch. Au venit imediat pistolarii. I-au violat nevasta și fetei lui i-au tăiat fața cu un cuțit. Biata fată a rămas desfigurată pe viață!

— Îmi pare rău că v-am zugerăvit orașul în culori sumbre, se scuză Rimmer către Duane, dar e bine să știți adevărul.

— E bine că mi-ați spus.

— Orașul e păcătos, zise cu fermitate Amelia Porter.

— Atunci are nevoie de predicile mele.

— Știți... Fostul pastor nu se băga în lucrurile astea, vorbi primarul.

— Probabil așa era el, îi răspunse Duane Masterson. Eu sunt alt fel de om.

Schimbară câteva priviri între ei în vreme ce Duane își aprindea o țigară. Amelia Porter deschise gura, dar nu îndrăzni să vorbească. Încurajat de acțiunea pastorului, Rimmer își scoase și el punga cu tutun.

— Domnule Masterson, începuse ezitant Lex Harrow, mai este doar o problemă pe care Comitetul ar dori s-o discute.

Făcu o pauză și se întoarse către doctor, așteptând ca acesta să-l ajute. Dar Jackson își frecă bărbia și tăcu. În cele din urmă, Rimmer vorbi pentru ei:

— O să v-o spun direct. Când vi s-a tipărit numele în ziarul Clarion, au început să circule zvonuri prin Smoke Rim, zvonuri nefondate...

— Au pornit de la Daly? întrebă Duane.

— Da.

— Le-a spus oamenilor că am fost pistolar de meserie?

— Nimeni nu l-a crezut, îi răspunse primarul.

— A spus adevărul, zise Duane. Rămaseră toți cu ochii holbați la el.

— Am fost pistolar, dar am devenit un om al lui Dumnezeu. Și ce mi s-a întâmplat mie li se poate întâmpla și celorlalți. Oamenii se pot schimba. Așa spune și Biblia.

— Recunosc faptul că aceasta este prima dumneavoastră slujbă, zise primarul, zâmbind cam forțat.

— Dacă doriți mai multe amănunte despre trecutul meu, întrebați-mă, îi îndemnă pastorul.

— Mai e ceva, zise doctorul.

— Da?

— E vorba despre un pistolar care lucrează pentru Crouch și care vă poartă numele...

— Len Masterson?

— Da.

— Len e fratele meu.

Auzi un zgomot în spatele său. Duane se întoarse și o văzu pe Pollyanna în dreptul ușii, cu o tavă în mână. Față fetei era albă ca o cretă, buzele îi tremurau, iar privirea îi era ațintită asupra pastorului.

— Ați pățit ceva, domnișoară? o întrebă el.

— Domnule reverend, îi zise repede primarul, Len l-a ucis pe fratele ei.

— A fost o crimă, domnule reverend, îi zise fata. O crimă făcută cu sânge rece.

— Îmi pare rău, spuse Duane cu tristețe.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Se întoarse și fugi pe coridor.

— Știți ceva? făcu Rimmer. Pollyannei îi va veni greu de-acum încolo să mai vină la biserică...

CAPITOLUL IV – Frații Masterson.

Soarele asfințea când Frank Jones se hotărî să plece. Redactorul șef al ziarului Clarion stătea de o jumătate de oră lângă pastor și lua notițe.

— Vă mulțumesc, domnule Masterson, îi zise. Ziarul nostru scrie mereu despre cei mai importanți oameni din oraș.

— Vă mulțumesc pentru vizită, îi spuse Duane, conducându-l către ușa din față.

Deodată se auzi un zgomot puternic, ca un tunet îndepărtat și ziaristul se încruntă.

— Încep devreme azi, mormăi el.

— Cine?

— Oamenii de la Radier. O duzină de nesăbuiți vin în oraș. Se duc direct la Ace High și își toarnă pe gât băuturile cele mai ieftine ale lui Crouch.

Apoi îngrozesc orașul, cam pe la miezul nopții.

— Cât de des fac asta?

— O dată la câteva nopți. Cei de la Radier sunt neciopliți, dar au devenit mult mai răi de când a murit șeriful. Nimeni nu mai aplică legea și își fac de cap cum vor. Oamenii de treabă din oraș n-au decât să se baricadeze în casele lor...

— Frank, e datoria ta să ajuți orașul.

— Cum?

— Conduci ziarul și-ar trebui să le spui oamenilor de ce ar fi bine ca legea și ordinea să revină aici.

— Aș putea, dar nu vreau s-o fac, îi răspunse ziaristul. Vreau să rămân în viață. Crouch nu s-ar purta prea blând cu mine dacă aș face așa ceva. Nu vrea să existe în oraș lege sau ordine. Îi place Smoke Rim așa cum e, adică sub controlul lui. Astfel îi terorizează pe negustori și obține câștiguri uriașe cu Ace High. Desigur, asta nu-mi place deloc, domnule reverend, dar ce să fac? Am nevastă și copii...

— Te-nțeleg, Frank.

Călăreții pătrunseră pe strada principală într-un nor de praf. Porniră printre magazine și începură să tragă în aer, în timp ce, din pragul casei parohiale, pastorul și ziaristul se uitau la ei. Dintr-o privire rapidă, Duane înțelesese ce fel de oameni erau: niște călăreți sălbăticiți, înarmați până-n dinți, dornici de distracție cu orice preț.

— Nu par să facă parte din turna lui Dumnezeu, spuse Jones.

— Biserica e deschisă pentru toți, îi răspunse Duane.

— Aș vrea să vă avertizez, zise Jones. Sunteți prea interesat de Crouch și de situația din oraș. Mai bine aveți grijă de dumneavoastră. Fostul pastor așa a făcut și a plecat întreg de aici.

— Mulțumesc pentru sfat.

Pastorul îi privi pe cei de la Radier cum descăleca și intră în local. Porni către Ace High. Pe stradă se făcuse întuneric, dar în salon ardeau luminile.

Deschise larg ușa batantă. Nimeni nu-i acordă nici o atenție când trecu prin mulțimea de bărbați și femei care vorbeau zgomotos, fumau și râdeau. Mesele de poker gemeau de jucători. În jurul pianului era un mic ring de dans, unde niște bărbați amețiți de băutură fugăreau femeile.

Trei chelneri mergeau de la client la client ducând pahare și sticle și strângând banii. Unul dintre aceștia se opri în fața lui Duane.

— Spuneți, domnule.

— Hei, Walt, nu așa se vorbește cu un pastor!

Glasul acela era al lui Daly, care stătea la tezghea.

— Unui pastor nu-i spui „domnule”, ci domnule reverend. Pentru că asta el.

Cei din jur se întoarseră să-l privească mai bine pe bărbatul înalt cu păr negru. Walt, chelnerul, rânji către Duane:

— Ce doriți, domnule reverend? Lapte?

— N-am venit aici ca să beau, îi răspunse Masterson.

— Nu? Credeam că vrei să servești ceva cu doi prieteni buni ca Gorski și ca mine, făcu Daly.

— Îl caut pe Len Masterson.

Se făcu o liniște adâncă.

— Fratele dumitale este în biroul domnului Crouch, zise Daly.

— Și nu pot fi deranjați, adăugă Walt.

— Unde este biroul? întrebă Duane.

— Sub scară, îi zise Gorski. Dar nu poți intra neinvitat în biroul domnului Crouch.

Duane porni drept către acea încăpere.

— Hei! Strigă Daly. Nu poți intra acolo neinvitat!

Duane deschise ușa fără să bată înainte. N-avea nevoie de invitație ca să intre la Bruno Crouch. Marele patron, despre care auzise atâtea, stătea cufundat în fotoliul său, în spatele biroului lustruit. Avea un pahar de vin roșu în mâna dreaptă și o țigară pe jumătate fumată în cealaltă. Celălalt bărbat din cameră se sprijinea de perete, lângă fereastră.

— Noroc, Len! zise Duane și închise ușa.

Len și Crouch se holbară la pastor. Apoi Bruno zâmbi și sorbi din pahar. Tânărul pistolar nu zâmbi. Era nervos și derutat.

— Ce-i asta, Duane? De ce dai buzna aici?

— Ai crescut, Len, îi zise pastorul și îi întinse mâna. Len se întoarse cu spatele la el.

— Ia te uită! zise repede Bruno Crouch privind peste marginea de sticlă a paharului, sunteți reverendul Duane Masterson, fratele lui Len. Bine-ați venit în Smoke Rim. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— Ar fi fost mai bine să te abții să dai buzna așa aici! îi zise Len furios.

— Nu fi nepoliticos, Len, îi zise Bruno zâmbind. Fratele tău era nerăbdător să te vadă, așa că a uitat de bunele maniere. De altfel și tu ai cam uitat de fratele tău, pastorul...

— Nu ne-am văzut de mult timp, Len, îi zise Duane. Își scoase o țigară.

— Ultima dată când ne-am văzut a fost la înmormântare...

— Am impresia că asist la o emoționantă reuniune familiară, zâmbi Crouch, ridicându-se de pe scaun. Cred că mă duc în salon să beau ceva cu băieții...

— Domnule Crouch, mormăi Len roșu la față.

— Continuați-vă reuniunea, îi răspunse Bruno.

— Înainte de a pleca, îl opri Duane.

— Da?

— Trebuie să vă spun câteva vorbe. Crouch îl privi foarte atent.

— Ce fel de vorbe?

— Am înțeles că afacerile dumitale prosperă promovând păcatul. Datoria mea e să predic împotriva acestui lucru. Se pare că ne aflăm astfel în tabere adverse.

— Poate, Masterson, poate, făcu zâmbind Bruno. Dar, dacă te vei limita doar la predici, nu va exista nici o neînțelegere între noi.

Patronul ieși din încăpere.

— Ar fi trebuit să păstrăm legătura între noi, începu Duane.

— De ce? făcu Len. Întotdeauna ai mers pe drumul tău, iar eu pe al meu. Am plecat de la unchiul George când aveam șaisprezece ani, ca să muncesc în

Long Well Valley. Apoi mi-am dat seama că era mai ușor să fac ceea ce făceai și tu. Am început să mă angajez pistolar, ca și tine.

— Dar eu m-am schimbat, Len.

— Da, am auzit.

— Am avut anumite motive.

— Ei, bine, eu nu renunț la pistol. O să-l port și o să mă servesc de el în slujba domnului Crouch.

— Din câte am auzit, Crouch este un pericol în orașul ăsta.

— E un om care plătește bine.

— Omul trebuie să doarmă noaptea, Len.

— Păstrează-ți predicile pentru biserică.

— Sper să vii la biserică.

— Să te ia naiba!

Duane își scutură scrumul de la țigară.

— Am auzit anumite lucruri despre tine, Len.

— Ce vrei să spui?

— Că l-ai ucis pe Jason Cooper cu sânge rece.

O vână se umflă pe fruntea lui Len. Pumnii i se încleștară și pentru o clipă Duane crezu că fratele lui avea să sară la bătaie.

— O minciună nerușinată! șuieră el.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Cooper a ridicat pușca și eu am tras mai repede.

— Știi ceva, Len? Nu minți prea bine. Acest lucru ți se citește pe chip.

— Ia ascultă-mă, Duane, îi zise el, tremurând de furie și aruncând fulgere din priviri. N-am vrut să vii aici, la Smoke Rim, dar, dacă tot ești aici, trebuie să-ți între bine ceva la cap: nu te amesteca în viața mea! Trăiesc cum vreau eu! Ce s-a întâmplat între Cooper și mine e treaba mea. Așa că du-te la biserică, ține-ți predica și cântă alături de cor. Lasă-mă-n pace!

— Suntem rude, Len.

— Rude sau nu, așa să faci, cum ți-am zis.

— Nu pot să-ți făgăduiesc așa ceva.

— Înainte de a lua Biblia în mână și tu erai un ucigaș plătit!

— Adevărat. Lucram pentru anumiți oameni; dar niciodată pentru o năpârcă precum Crouch. Alegeam pe cine să servesc.

— Te-am ascultat destul. Ieși naibii afară!

Duane merse către ușă, apoi se întoarse spre fratele lui.

— Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești, îi zise.

— N-o să am nevoie de tine nici peste o mie de ani, îi răspunse Len.

— Rămas bun, frate.

Duane trecu prin salon, apoi se îndreptă direct spre ieșire și ajunse în stradă...

CAPITOLUL V – Pollyanna.

— Bună dimineața, domnule reverend, îi zise Jake Wendon când Duane se îndreptă către teighea.

Era sâmbătă dimineața și pastorul se hotărâse să se aprovizioneze cu alimente.

— Am o listă întreagă la mine, îi spuse el patronului.

— Bucuros întotdeauna să vă servesc. Deși nu sunt un om care crede în biserică...

— Vom începe cu ouăle.

Apoi citi lista, pe măsură ce negustorul îi dădea mărfurile.

— Să încheiem cu tutunul.

— Tutunul? făcu Wendon surprins.

— Mda.

Când vânzătorul se aplecă după tutun, o fată subțirică intră în magazin. Pastorul o recunoscu pe Pollyanna, care admira noile rochii.

— Bună dimineața, domnișoară Cooper.

Ea se întoarse încet. Zâmbetul îi era forțat. Era foarte drăguță. Chipul ei emana o frumusețe clasică. Duane Masterson era pastor, dar și bărbat.

— Bună dimineața, îi răspunse ea.

— Domnișoară Cooper, n-am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru cafeaua și prăjiturile cu care ne-ai servit ieri.

— Mi-am făcut datoria, domnule reverend.

— Plănuisem să-ți fac o vizită la domiciliu, în curând.

— Nu vă deranjați, domnule reverend, sunt sigură că sunt mulți alții din turma dumneavoastră care au mai multă nevoie decât mine.

— Poate, îi răspunse Masterson. Dar îmi doresc să te văd.

— Stau rareori acasă.

— Înțeleg.

— Pofțiți tutunul, îi zise Wendon.

Duane îi plăti negustorului. Când se întoarse, Pollyanna dispăruse. Păstorul își luă sacoșa, apoi ieși în stradă. Pollyanna plecase grăbită din magazin, dar doi tipi care rânjeau îi țineau calea. Unul era Reb Daly, celălalt Gorski. Orașenii observaseră întâmplarea, dar niciunul nu-i sărea în ajutor. Patru bărbați se uitau de pe trotuar, păstrând distanța de siguranță.

— Vino cu noi, domnișoară, zicea Daly, în vreme ce zâmbetul i se stingea pe chip. Domnul Crouch vrea să aibă o discuție prietenească cu dumneata.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Nici acum, nici altă dată.

— Hai, nu mai face nazuri. N-auzi că ne așteaptă în biroul lui?

— Discuția nu durează mult, adăugă Gorski. Vrea să vorbiți despre...

— Despre lotul de pământ din oraș? Crouch știe care e poziția mea. Nu vând. Va trebui să mă ucideți, așa cum l-au ucis și pe fratele meu!

— Ai grijă ce spui, o avertiză Daly.

— Lăsați-mă să trec, ceru ea.

— Vei putea merge unde vrei după ce-o să te întâlnești cu domnul Crouch.

— Nu merg nicăieri cu tine, Reb Daly, îi zise ea. În schimb, îi poți duce lui Crouch acest mesaj. Tatăl meu a lăsat prin testament ca pe acel pământ să se ridice un orfelinat și așa se va face!

Gorski o apucă de braț.

— Haide! ordonă Daly.

— Dați-mi drumul, strigă ea.

— Ați auzit ce spune domnișoara, răsună un glas puternic din spatele lui Gorski.

Pistolarii se întoarseră mirați către cel care îndrăznea să se amestece.

— Ia-ți labele de pe mâna domnișoarei!

Cei doi bivoli întărâtați îl priviră pe Masterson și sacoșa lui cu alimente. Reb remarcă faptul că mulți orășeni căscau gura la ce se întâmpla. Pastorul își lăsase jos pachetele. Privitorii voiau să vadă cum aveau să se descurce oamenii lui Crouch.

— Uite ce e, Masterson, începu Daly. Nu te amesteca.

— Vezi-ți de predicile tale, adăugă Gorski.

Pastorul nu mai așteptă. În vreme ce ouăle, făina și fasolea se împrăștia pe jos, îi dădu un pumn în nas lui Gorski. Maimuțoiul, proiectat de lovitură, îi dădu drumul fetei și se izbi cu spatele de peretele magazinului lui Wendon. Sângele îi țâșni din gură și din bărbie.

Cu un urllet furios, Daly se aruncă asupra lui Masterson. Îl izbi pe pastor cu pumnul, aruncându-l în perete. Duane reuși să evite pumnul pe care Daly îl pregătea și în acest timp Gorski își reveni. Cei doi pistolari porniră împreună către pastor, care înțelese că trebuie să schimbe poziția, altminteri l-ar fi prins la înghesuială, lângă perete.

Se repezi deci în ei și începu să dea în dreapta și-n stânga. Mulțimea adunată văzu că lovitura lui Duane îl izbise pe Gorski în bărbie. Acesta, zdruncinat încă dinainte, se prăbuși la pământ. Capul i se izbi de ceva și nu mai mișcă.

Văzând. Soarta lui Gorski, Daly ezită o clipă. Apoi mâna i se îndreptă către pistol.

Țipătul Pollyannei îl preveni pe Duane. Se aruncă asupra celuilalt. Cei doi oameni se rostogoliră la pământ, iar pistolul sări din mâna lui Reb până la picioarele Pollyannei.

Duane se ridică primul de jos. Amețit, Daly reuși să se ridice și el, dar pastorul îl aștepta deja. Îi trase un pumn în gură. Se auzi un zgomot puternic și câțiva dinți plesniră.

Cei de față îl văzură pe Duane lovindu-l încă o dată, cu pumnii uniți, pe Reb. Daly gemu, dar nu căzu. Pastorul îl izbi iar. Pistolarul lui Crouch se prăbuși pe spate și rămase în mijlocul drumului. Sângele care i se scurgea din gură i se amesteca în praful drumului.

— Slavă Domnului! strigă unul dintre orășeni.

— Nu credeam să apuc clipa când pistolarii lui Crouch or să zacă în mijlocul străzii, spuse vesel un altul.

— I-a snopit în bătaie pastorul nostru! strigă Craddock, minerul, râzând, în timp ce Duane se scutura de praf, simți că orașenii din jurul lui sufereau o mare transformare. Ceea ce se întâmplase se putea compara cu primul semn al primăverii. Mulți zâmbeau veseli, iar alții se strânseseră de pe la magazine ca să vadă minunea.

— Am nevoie de o căruță, făcu pastorul.

— Pastorul nostru are nevoie de o căruță! strigă Rimmer către mulțime.

— S-o ia pe-a mea, zise repede Leif O'Brien.

Și bărbosul prospector se duse repede să aducă trăsura.

Duane îl apucă de umeri pe Gorski, îl ridică în picioare și îi făcu vânt în căruță de parcă era un sac de cartofi. Apoi se duse la Daly, îl prinse de picioare și-l târî prin praf. După ce-l zvârli și pe acesta în căruță, Masterson urcă și el și dădu bice cailor.

Porniră pe strada principală, îndreptându-se către Ace High. Duane opri în fața localului și mulțimea se strânse acolo imediat, ca să vadă ce-avea de gând. Îl luă pe Daly de picioare, îl urcă pe umăr, apoi urcă pe trotuarul de lemn și intra prin ușa batantă cu el.

În Ace High nu erau decât vreo douăzeci de clienți. Câțiva jucau poker. Erau nebărbierii, obosiți, căci jucaseră toată noaptea, dar se uitară curioși la pastor. Walt nu fu în stare să scoată un sunet când văzu scena aceea incredibilă. Părea un iepure hipnotizat. Doi bețivi izbucniră în râs. În salon se mai afla și Bruno Crouch, care tocmai ieșise din biroul său.

Duane se îndreptă către o masă și îl aruncă pe Daly pe aceasta. Fără să scoată o vorbă, se întoarse la căruță și îl aduse și pe Gorski.

Încruntat, Crouch văzu cum masa de poker începu să pârâie sub greutatea celor doi pistolari, apoi se rupse în două și trupurile uriașilor se prăbușiră pe podea.

Nici măcar atunci Crouch nu clipi. Era palid la față și-l fixa din priviri pe păstor.

— Din moment ce oamenii ăștia sunt proprietarii dumatiale, m-am gândit că-i vrei înapoi, îi zise Duane. Eu nu las gunoaiele pe stradă!

— Vei plăti pentru asta, Masterson! îi strigă furios Crouch. Vei plăti scump!

— Am făcut doar ceea ce-ar trebui să facă fiecare cetățean de treabă din oraș. Sconșii ăștia doi molestau o femeie pe stradă, zise Duane către cei din salon.

Crouch își ieși din pepeni.

— Știi ce, Masterson? făcu el. Daly avea dreptate în privința ta. Când a auzit că vii în oraș, ca pastor, a spus că n-o să te ții doar de innuri și de slujbe. Pe când erai pistolar obișnuiai să te bagi în tot felul de încurcături. Ca pastor faci același lucru. Daly a zis că haina bisericească și Biblia nu-l vor schimba cu nimic pe Duane Masterson.

— Uite cum stau lucrurile, Crouch, îi zise Duane. Eu cred că un pastor adevărat trebuie să se implice în viața comunității. Exact asta intenționez să fac în Smoke Rim.

— Ferește-te din calea mea! gemu Crouch.

— Îmi este imposibil.

Bruno îl privi câteva clipe.

— Atunci va trebui să-ți iei pistolul, domnule reverend.

— Nici asta n-o s-o fac.

— Cine pune pariu că pastorul nostru are nevoie de pistol, râse unul dintre bețivi.

— Gura, Johnny, făcu Bruno.

— Scuzați-mă, domnule Crouch.

— Mai e ceva, Masterson, reluă patronul.

— Ce anume?

— Localul ăsta e proprietatea mea. Nu ești binevenit aici. Dar vom face un târg. Nu vei mai veni aici, iar eu nu voi intra în biserica dumitale.

— Nu vom face nici un târg.

— Ce vrei să spui?

— Ce-am spus. Biserica mea e deschisă oricui. Chiar și celor păcătoși ca tine, Crouch.

O clipă Bruno rămase fără replică.

— Ieși naibii de aici, mormăi apoi.

— Ne vedem la biserică, le zise Duane patronului și celor din local în timp ce ieșea.

Bruno îi cercetă apoi pe cei doi pistolari.

— Walt! strigă el.

— Da, domnule Crouch.

— Adu o găleată cu apă. Barmanul o aduse imediat.

— Scoală-i!

— Adică... Să-i ud?

— Hai, mai repede! Niște proști...

Walt îi udă și cei doi începură să se scuture de apă ca două pisici plouate. Daly înghiți sânge și apă, apoi se ridică în picioare. Îl urmă Gorski.

— Veniți în birou, le zise întunecat Crouch.

Abia închiseră ușa după ei, că patronul se repezi la ei.

— Ce-ați făcut, nenorociților?

— Am făcut ce-am putut, mormăi Daly.

— Ce-ați putut? Doi oameni înarmați contra unui pastor? Unui pastor nebun?

— Dă tare cu pumnul...

— Neisprăviților! Vă dați seama ce consecințe au cele întâmplare asupra celor din oraș? Masterson v-a făcut de râs în fața lor! Acum orașenii râd de noi cu gura până la urechi. În curând o să fie și mai rău. Își vor pierde orice respect față de noi. Știți ce înseamnă asta?

— Da, mormăi Daly. Că nu vom mai fi stăpânii orașului.
— Mă bucur că pricepi, Reb.
— Atunci ce-aveți de gând, domnule Crouch? întrebă Gorski.
Crouch se așeză în fotoliu și-și aprinse țigara.
— Trebuie să le arătăm tuturor că tot noi suntem stăpânii. Reb, pune șaua pe cal!
— Cum?
— O să faci o mică plimbare.
— Unde?
— La Storm Creek.
— Asta înseamnă două zile călare.
— Nu contează, îi răspunse patronul. O să întreb acolo de un cuplu de pistolari: McDonald și Savetta. Spune-le de Bruno Crouch. Am pentru ei o treabă de trei sute de dolari în aur. Să-i aduci aici.
— Am auzit de ei, făcu Gorski. Sunt niște bestii.
— Exact ce trebuie în Smoke Rim, îi răspunse Crouch.
Duane Masterson stătea la masa din bucătărie, iar Pollyanna lângă sobă. Nu vorbiseră prea mult de când el o însoțise acasă. Doar că ea îl invitase la o cafea. Poate că nu știa ce să spună. Asta nu-l deranja pe Duane. În ceea ce-l privea, Pollyanna nu avea decât să stea lângă el și să nu zică nimic. Arăta încântător.
— Am... am fost răutăcioasă cu dumneata dimineață, în magazin, îi spuse ea. Îmi cer scuze.
— Nu e nevoie, domnișoară Cooper.
— Îți datorez foarte mult, continuă fata. Dacă n-ai fi fost dumneata acolo, m-ar fi dus în biroul lui Crouch, unde ar fi fost posibil orice...
— Te-am auzit spunând ceva despre un orfelinat. Pollyanna îi povesti despre testamentul tatălui ei.
— De aceea Crouch l-a ucis pe fratele meu, încheie ea.
— Cu ajutorul lui Len...
Ea înghiți cu greu o linguriță de cafea.
— Domnule reverend, am să-ți fac o confesiune. Când ai spus că Len e fratele dumitale, atunci... te-am urât!
— Înțeleg...
— Mă hotărâsem chiar să nu mai trec pe la biserică atâta vreme cât dumneata ai să fii pastor.
— Și-acum?
— Deoarece m-ai ajutat așa de mult, privesc altfel lucrurile. Am înțeles adevărul... Nu ești dumneata responsabil pentru ceea ce a făcut Len Masterson.
— Când începe construcția orfelinatului?
— I-am angajat deja pe Brad Baker și Chet Sinclair, îi răspunse ea, doi tâmplari care au ridicat majoritatea caselor din tabăra minieră. Astăzi ni se aduce cheresteaua pentru orfelinat. Construcția începe de săptămâna viitoare.

Duane își termină cafeaua.

— Trebuie să mă întorc la biserică, făcu el.

— Nu uita prăjiturile pe care ți le-am împachetat.

— Dar nu era nevoie...

— Ba da, insistă ea. Când m-ai ajutat ți-ai pierdut proviziile. Măcar atât pot face pentru dumneata. De altfel, nici nu te plătim prea mult ca pastor. Te rog, ia-le.

— Mulțumesc, domnișoară.

— Spune-mi Pollyanna.

— N-o să uit. Ne vedem la biserică?

— Sigur că da. Făcu o pauză.

— Ținând cont că nu ai o soție care să-ți pregătească o mâncare caldă, așa cum au majoritatea pastorilor, oare nu dorești să servești aici din când în când o masă bună?

— Bineînțeles că aș vrea, Pollyanna.

— Atunci te invit duminică, după slujbă.

— O să vin, zâmbi el.

La miezul nopții, în camera Mabellei stătea Len Masterson, întins pe patul cel mare, îmbrăcat, cu o țigară aprinsă în gură.

Mabella îi umplu un pahar cu vin roșu. Era cel de-al patrulea pe care îl bea de când veniseră de la local.

Len jucase poker și pierduse șaiszeci de dolari. Apoi aflase, de la un client, ce se întâmplase în ziua aceea în oraș. Gorski tăcea chitic. La început, Len se înfuriase cumplit pe fratele său, apoi simțise că-l cuprinde o admirație neobișnuită.

Acum o privea pe Mabella, care se mișca pe lângă el ca o felină.

— Vinul tău, îi zise ea.

Luă paharul, iar ea se strecură alături în pat.

— Ce-i cu tine? făcu ea. Ce te supără?

— Nu-ți bate capul tău frumos cu asta, îi zise Len, mângâind-o pe părul negru.

— Pastorul e de vină, nu?

— Poate.

— Faptul că e în oraș te necăjește.

— Cine l-o fi pus să vină tocmai aici? explodă Len.

— Nu-l băga în seamă, îi zise ea.

Se auzi un zgomot afară. Len dădu peste cap paharul cu vin și se ridică în picioare. Auzi apoi o cheie răsucindu-se în broască. Se încruntă. Întotdeauna fusese deranjat de faptul că Bruno Crouch avea cheia de la camera Mabellei.

Așteptă până ce ușa se deschise larg și în prag apăru patronul, îmbrăcat în costum negru, purtând un Stetson3 elegant.

— Sper că n-am întrerupt ceva, glumi Crouch.

— Serveam puțin vin, domnule Crouch, îi răspunse Mabella. Bei cu noi?

— Nu în noaptea asta.

Zâmbetul pieri de pe chipul patronului și ochii i se ațintiră asupra pistolarului.

— Ai trecut pe lângă locul gol din oraș?

— Da.

— Ai băgat de seamă ce era acolo?

— Nu.

— Lemnărie! izbucni Crouch. Au adus tot ce trebuie pentru construcția orfelinatului. Până și rame de ferestre!

— Pollyanna e hotărâtă, murmură Mabella.

— E nebună, îi zise Bruno. Dar important e că pastorul a provocat asta.

— Nu-l condamna pe Len, interveni femeia.

— Nu, făcu patronul. N-am venit aici să vorbesc despre Duane Masterson. Mă preocupă doar lemnăria.

— Vrei s-o mut? întrebă Len.

— Vreau s-o arzi, îi răspunse el.

— În noaptea asta?

— Mâine, în plină zi.

— În plină zi?

— De ce nu? Să știe toată lumea cine a ars cheresteaua. Așa vor înțelege cine conduce orașul. Ai înțeles?

— Dacă așa vrei...

— Dă-i foc mâine pe la ora unsprezece și jumătate.

— În timpul slujbei de la biserică? întrebă femeia.

— Chiar așa. Acum vă părăsesc, copii, continuă Bruno. Len, să treci pe la mine după ce-ai făcut scrum lemnăria aia.

Patronul ieși.

Len își turnă singur un alt pahar din sticla de pe dulapul de lângă pat.

— Vino aici, iubitele, îl invită femeia lângă ea. Lăsa jos paharul și se apropie.

— Știi că e ceva în neregulă, îi zise ea. Îl urăști pe Duane pentru că a venit aici, pentru că a încurcat treburile. Dar e fratele tău, e familia ta...

— Știi ce, Mabella? Duane nu știe, dar mereu i-am urmat exemplul. Nu era binevenit la ferma părinților de când devenise pistolar. Totuși l-am admirat, am vrut să ajung ca el. Ceea ce am și făcut. Apoi el a devenit pastor și m-am simțit depășit cu totul...

Femeia se strecură lângă el și-l sărută pe gât. Trebuia să-l facă să uite. Degetele ei delicate îi descheiară nasturii de la cămașă. Gura ei fierbinte i se lipi de buze. Îl mângâie pe piept.

— Stinge lumina, Len!

CAPITOLUL VI – Noul șerif.

În biserica plină, Duane îi asculta pe enoriași cum cântau din toată inima.

Era o zi înăbușitoare și câteva femei își făceau vânt cu evantaie din hârtie.

— Slujba mea de azi este despre...

Brusc, Rimmer se ridică în picioare. Stătea în spate, lângă ușă și, mirosind aerul, se alarmă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Duane.

— Arde ceva afară, domnule reverend!

Rimmer și alți câțiva ieșiră imediat afară. Pastorul simți cum mirosul de fum intră în biserică și auzi strigătele lui Rimmer, aflat în stradă. Ieși, la rândul lui și văzu un fum gros care se ridica deasupra orașului.

— Vine dinspre lotul gol, strigă unul.

Duane, împreună cu primarul Harrow și Rimmer se îndreptară imediat într-acolo. Lemnele ardeau, provocând o căldură insuportabilă, ca a unui cuptor uriaș. Se simțea și miros de kerosen.

Oamenii aduseră repede găleți cu apă și le goliră deasupra lemnului.

— Domnule reverend, strigă unul din mulțime, e cineva care spune că a văzut cine a dat foc.

— Să vină aici, îi zise pastorul.

Un om slab, îmbrăcat într-o piele de capră, ieși din mulțime. Purta o mustață lungă și părea un om de treabă.

— Mă cheamă Miller, zise el.

— Ce-ai văzut, Miller? îl întrebă Duane.

— Nu e vorba de ce-am văzut eu, făcu el, ci de ce-au văzut toți.

— Toți?

— Eram vreo șase. Ne puteți face păcătoși fiindcă nu am venit la biserică să cântăm imnul de sărbătoare...

— Nu e vorba de asta, îi răspunse pastorul.

— Oricum, treaba e că noi am văzut cine a dat foc lemnului. Incendiul a izbucnit chiar în fața noastră, dar nu l-am putut opri. Când ceilalți au văzut cine era, s-au dat înapoi speriați.

— Zău? Ai stat și te-ai uitat cum arde?

— Pe mine nu m-a speriat omul acela, îi răspunse Miller. Numai că nu puteam opri focul de unul singur.

— Cine i-a dat foc? întrebă Duane.

— Fratele dumneavoastră, domnule reverend, îi zise repede Miller. A venit cu îndrăzneală, ziua-n amiaza mare, s-a dus la grămada de lemne și i-a dat foc.

— Dumnezeu! gemu Pollyanna.

Pastorul se uită la ea. Ochii îi erau roșii de plâns, iar rochia cea nouă murdară de funingine.

— Oameni buni, strigă Duane, slujba nu s-a terminat încă. Ați stins incendiul, acum reveniți la biserică.

Toți îl priviră mirați.

— Dar trebuie să ne schimbăm, îi zise unul.

— Ba chiar să ne spălăm, adăugă altul.

— Vreau să mergeți toți la biserică, imediat, le spuse Duane.

Îl priviră mirați, dar se supuseră. Reveniră în biserică. Duane stătea în amvon.

— Am pregătit un text pentru slujbă, începu el, dar m-am hotărât să vă vorbesc despre altceva. De când am venit în oraș am auzit împușcături și strigăte noaptea. Am întâlnit un om numit Bruno Crouch, care conduce orașul prin teroare. Am văzut o femeie atacată pe stradă ziua-n amiaza mare. Acum am ajutat la stingerea unui incendiu produs chiar de fratele meu. Toate astea îmi amintesc de o poveste biblică. Copiii Israelului erau sclavi în Egipt și erau chinuiți de stăpânii lor, așa cum sunteți și voi acum. Dar Dumnezeu le-a trimis un conducător care să-i facă liberi și să-i învețe legile. E vorba de Moise. Toți cunoașteți povestea asta. Aici, în Smoke Rim, e nevoie de un om care să impună legea și să-i interzică lui Crouch să mai stăpânească orașul!

— N-aș vrea să întrerup slujba, îi zise un bărbat plin și bine făcut, dar noi am avut un șerif în Smoke Rim.

— Știm toți ce-a pățit, adăugă Doc Jackson de la armonică.

— A fost ucis, domnule reverend, vorbi Amalia Porter. Nu s-a găsit nici o urmă care să ne ducă la ucigaș...

— Cu alte cuvinte, cel care vrea să fie șerif aici are nevoie de mult curaj, încheie Duane.

— Ori să vrea să se sinucidă, zise doctorul.

— Treaba e că noi toți trebuie să-l ajutăm pe cel care ne va fi șerif, zise Duane. Nu e suficient să-i punem o stea în piept și să-i dăm un birou. Crouch trebuie să priceapă că șeriful ales de noi are în spate tot orașul.

Primarul se ridică în picioare.

— Tot ce-am vorbit pare foarte frumos. Sunt convins că acela care va purta insigna va fi și foarte bine plătit de către comitetul orașului. Problema e, cine va fi acela?

— Poate că se află chiar în mijlocul nostru, îi răspunse pastorul.

Se făcu liniște. Oamenii se uitau în jos, evitând privirea căutătoare a pastorului.

— Ce zici, Rimmer? întrebă Harrow.

— Nu pot primi, răspunse acesta. Știți doar, am nevastă și copii...

— Dar dumneata, domnule reverend? îndrăzni doctorul. Am înțeles că te descurcai foarte bine cu armele.

— Dar le-am agățat în cui pentru un motiv personal. Acum port sutană, sunt pastorul vostru. Nu voi mai folosi pistoalele. Îl voi sprijini însă întotdeauna pe cel ales.

— Îmi pare rău, domnule reverend, că v-am propus, se scuză doctorul.

— Vrea cineva de bună voie să devină șerif? întrebă Duane.

Un om micuț se ridică în picioare. Nu era prea tânăr. Părul îi devenise argintiu. Nu era impunător. Duane nu-l mai văzuse și crezu că se alăturase turmei lui după stingerea incendiului.

— N-am avut plăcerea să vă cunosc, îi spuse Masterson.

— Mă numesc Clay Perkins.

— Vă oferiți voluntar, domnule Perkins?
— Oamenii de aici mă cunosc. Am fost un om al legii, răspuse el. Am purtat insigna în Tequila City. Am avut chiar și două ajutoare.
— V-ați retras din funcție?
— Nu chiar.
— Ce s-a întâmplat?
— Am fost dat afară, îi răspuse el răspicat. Cei de față știu de ce. Nu puteam să mă las de băutura. Apoi am venit aici și am cumpărat ceva pământ lângă ranch-ul lui Cooper.
— Și acum vrei să fii iar șerif?
— Da. Numai că e o problemă.
— Care?
— Nu știu dacă oamenii sunt de acord să port eu insigna.
— Toți avem probleme. Să uităm de-ale dumitale. Ai curaj să fii șerif în Smoke Rim?
— Sigur. E o cinste pentru mine.
— Foarte bine. N-a mai rămas decât ca primarul și comitetul orașului să te numească oficial.
— Clay Perkins este noul nostru șerif, îi anunță primarul. Când vă luați în primire noul post?
— Chiar în după-amiaza asta, dacă se poate.
— Perfect!

Duane se uită la Pollyanna. Ochii ei străluceau iar. Era bucuroasă. După câteva minute, pastorul îl binecuvânta pe noul șerif. După o ședință fulger a comitetului orașenesc, primarul Lex Harrow ceru să se facă liniște. Cu toții fură martori la jurământul depus de noul șerif din Smoke Rim.

CAPITOLUL VII – Pe viață și pe moarte.

Cu un ceas înainte de apusul soarelui, șeriful Clay Perkins aprindea focul în soba din biroul său, apoi pune cafeaua la fiert. După ce pleaseră de la biserică, oamenii veniseră, cu mic, cu mare și puseseră la punct biroul nefolosit de-atâta timp. Până și fierarul Jan de Laney își oferise serviciile, punând broaște noi la ușile celulelor.

Lui Clay Perkins îi era frică de un singur lucru. Nu de pistolarii lui Crouch. Mai înfruntase el asemenea tipi. Îi era frică de clopotul care-i bătea în cap și de nodul care i se pune în gât. Cu alte cuvinte de neputința lui de a se abține de la băutura. Înainte intra în Ace High să servească vreo câteva pahare. Acum nu mai putea, era șeriful orașului.

Pe când era om al legii la Tequila City auzise despre Duane Masterson. Fusese un pistolar renumit în tot Vestul. Se spunea că nimeni nu avea ochi atât de ager încât să poată urmări mișcarea mâinii lui Duane atunci când acesta își scotea pistolul din toc.

După ce-și termină cafeaua, șeriful Clay Perkins se hotărî să încuie și să plece acasă. Ieși, apoi închise ușa în urma lui. Doar Ace High era luminat din

belșug, celelalte clădiri rămâneau în întuneric. Se urcă pe cal și porni spre casă.

Deodată se auzi o împușcătură. Glonțul trecu prin umărul calului. Animalul se prăbuși, iar Clay auzi șuierul celui de-al doilea glonț, care-i trecuse pe deasupra capului.

Își scoase imediat arma. Calul muribund îi oferi pavăza de care avea nevoie. Auzi peste tot cum se zăvorau ușile. Șeriful Clay Perkins devenise un om izolat în propriul lui oraș.

Profită de întuneric și privi către bancă, apoi pe acoperișul acesteia. Zări silueta unui om cu o pușcă în mână. Trase de două ori. A treia oară pușca se prăbuși în drum, apoi căzu, cu zgomot și cel de pe acoperiș.

Atent, Perkins rămase un timp la adăpost, în spatele calului mort.

Supraveghind din priviri acoperișurile, se îndreptă către cel căzut. Se apropie de el. Îl întoarse cu fața în sus.

În clipa aceea o umbră se ivi lângă el.

— E fratele dumneavoastră, domnule reverend. Duane privi trupul plin de sânge.

Trei gloanțe îl străpunseseră pe Len și îi făcuseră niște răni îngrozitoare. Pastorul îngenunche lângă el. Len avea două găuri în umăr și una în cutia toracică.

— Îmi pare rău c-a fost el, zise Perkins. A încercat să măucidă trăgând de pe acoperișul băncii.

— Trăiește încă, făcu Duane. Fugi repede la doctor. Spune-i că vin cu fratele meu. E vorba de-o urgență.

Orășenii ieșiră să-l vadă pe pastor ducându-l în spate pe Len. Ace High se cufundă în liniște. Plecat înaintea lui Duane, șeriful îl luă pe doctor de la masa de seară, pe care tocmai o servea.

Jackson îl conduse pe pastor într-o încăpere unde se găsea un pat curat, cu cearșaf alb. Acolo fu așezat Len.

— Dați-vă la o parte, domnilor, le zise doctorul, ca să poată respira bolnavul. O să încerc să-l salvez, deși, după mine, nu face multe parale.

— Sunt șanse să scape cu viață?

— Roagă-te pentru el, domnule reverend, îi răspunse Jackson.

Pastorul și Clay se retraseră.

— Vom avea mult de așteptat, spuse șeriful.

— Până atunci să facem ceva folositor.

— Adică?

— Crouch l-a trimis pe Len să ardă lemnăria pentru orfelinat. Să-i cerem bani ca s-o înlocuim.

— N-ar accepta în ruptul capului să ne dea!

— N-o să aibă de ales, zise Duane.

Porniră către local și intrară acolo, spre mirarea clienților. Se lăsă o tăcere adâncă.

Crouch simți că se întâmplă ceva și ieși din birou, însoțit de Gorski. Acesta își duse mâna la pistol.

Văzându-i pe cei doi, patronul păli.

— Credeam că ai înțeles ce simt când te văd în localul meu, Masterson. N-ai ce căuta aici!

— Am venit din două motive, îi spuse, foarte calm, Duane. În primul rând, dacă cineva nu știe ce s-a întâmplat azi în Smoke Rim, poate să afle că avem un nou șerif. Este Clay Perkins, care are nevoie de sprijinul vostru!

— Ți-ai zis replica, Masterson, îi spuse Gorski furios. Acum du-te naibii la biserică ta!

— Cu doar puțin timp în urmă, fratele meu a încercat să-l ucidă pe șeriful Perkins, continuă Duane. Clay l-a împușcat în legitimă apărare. Len nu avea nici un motiv personal întemeiat ca să-l doboare pe șerif, de aceea cred că a fost plătit s-o facă.

— Masterson, mârâi Gorski, ducându-și mâna la armă.

— Vreau să-l avertizez pe cel care l-a plătit pe fratele meu, spuse Duane, privindu-l pe Bruno Crouch în ochi. Dacă se vor găsi dovezi împotriva lui, va putezi în pușcărie!

— Ai vorbit destul, Masterson, zise patronul.

— Încă nu, făcu pastorul.

Se uită la oamenii de la bar și de la mese:

— Vreau să vă spun ceva tuturor. Astăzi am avut un incendiu în Smoke Rim. Poate că unii dintre voi știu ce-a ars. E vorba despre lemnăria viitorului orfelinat. Nebunul de frate-miu i-a dat foc...

— Lasă-mă să-l dau afară, îi zise Gorski patronului.

— Nu încă, îi răspunse Bruno. Nu e momentul.

— Domnișoara Cooper a plătit lemnăria cu banii lăsați de tatăl ei, continuă pastorul. Banii erau pentru copiii orfani. Știu că nu doriți ca bieți copii să sufere, de aceea voi face o propunere care îi va place și domnului Crouch. Nu mai beți două pahare și dați banii aceia pentru orfani.

Duane își scoase pălăria de pe cap.

— O să trec pe la fiecare dintre voi ca să-mi dați ce vă lasă inima. Primul va fi domnul Crouch.

Pastorul se duse la patron cu pălăria în mână. Gorski turba de furie! Crouch era alb la față ca marmura.

— Ce ne dați, domnule Crouch? întrebă zâmbind Duane. Fiți generos!

— Ticălosule, gemu Gorski.

Bruno își roti privirile în jur. Pastorul atrăsese lumea de partea lui. Îl avea și pe șerif cu el. Să înoți împotriva curentului ar fi însemnat un adevărat dezastru în clipele acelea, chiar dacă Gorski era în spatele său.

— Bineînțeles că voi face o donație, murmură el. Câțiva aplaudară.

— Zece dolari, rosti patronul cu jumătate de glas.

— Sunt convins că puteți fi mai generos, îi replică pastorul. Domnul Crouch oferă cincizeci de dolari!

— Blestematule, murmură patronul în timp ce lumea aplauda. Într-o zi o să-mi plătești asta, Masterson!

— Nu ne rămâne decât să urmăm cu toții exemplul domnului Crouch, le zise Duane.

Îi băgă pălăria sub nas lui Gorski.

— E rândul dumitale.

— Pune ceva în pălărie, îi ordonă patronul.

Gorski aruncă un dolar.

— Mulțumesc, frate, îi zise Duane.

Pălăria trecu apoi prin dreptul fiecăruia dintre cei aflați acolo.

— Vă mulțumesc pentru generozitate, le zise Duane apoi. Se adunaseră destule bancnote și monede.

— Cu acești bani vom cumpăra iar lemnăria, continuă el. Sunt sigur că acum puteți servi tot ce vă doriți de la bar, domnul Crouch face cinste!

Toți se repeziră la tejghea, iar Mabella rămase față în față cu Duane.

— Cum se simte? întrebă ea.

— Len?

— Da. Sunt iubita lui.

Duane o cercetă atent. Părea sinceră, iar ochii îi erau triști.

— Mă rog ca să scape cu viață, îi răspunse el.

— O femeie ca mine nu se roagă, domnule reverend.

— Fiecare trebuie să înceapă odată și odată, îi zâmbi.

— Când o să vorbesc cu Len o să-i spun că ai întrebă de el.

— Mulțumesc.

Între timp, șeriful servea ceva cu orășenii. Duane îl lăsă ca să-și termine paharul, dar când Perkins vru să ia toată sticla, îl scoase din local.

— Am nevoie de escortă ca să duc banii, îi zise el.

— Ai ținut o predică tare frumoasă la Ace High, îi spuse Clay. Cred că niciodată n-ai făcut o colectă atât de substanțială de când ești pastor.

— Pollyanna are noroc și-și va face orfelinatul. Ajunseră la biroul șerifului și intrară acolo.

— Știi ceva, Masterson? Am fost împreună în local, dar numai dumneata ai vorbit. Eu am stat și m-am uitat. Puteai foarte bine să fii dumneata șeriful.

Duane ridică din umeri.

— Am avut ceva de spus și am spus.

Duane numără banii în timp ce Perkins pune de cafea.

— Două sute șaptezeci de dolari, anunță el. Ai avut dreptate, e cea mai mare colectă pe care am făcut-o vreodată.

După ce-și bău cafeaua, hotărî să pornească spre casa parohială. Tocmai atunci ciocăni cineva la ușă.

— Cine e? întrebă șeriful.

— Doc Jackson.

Duane deschise ușa, iar medicul intră și se așeză pe un scaun.

— Cum se simte? îl întrebă imediat pastorul.

— L-am operat, iar soția mea l-a bandajat. Respiră, dar jumătate din umăr i-a zburat. A pierdut mult sânge.

— Ce șanse are? întrebă Masterson.

— Nu prea mari, oftă doctorul. Dacă va trăi până dimineată, va scăpa. Va fi o noapte tare lungă, domnule reverend...

CAPITOLUL VIII – Mercenarii.

Trei oameni călăreau către nord sub razele lunii, urmând o veche cărare indiană care șerpua prin canion înainte de a ajunge într-o zonă de câmpie.

Pentru Savetta și McDonald, Reb Daly, pistolarul lui Crouch, nu valora mare lucru. Cei trei tăceau și-și vedeau de drum...

Savetta, pe jumătate mexican, era slab, purta păr negru tuns scurt și avea o față respingătoare. Vorbea rar, iar glasul îi era incredibil de subțire. Se îmbrăca asemenea unui dandy – cămașă albă din mătase, cravată neagră, pantaloni eleganți, cizme negre, lustruite, cu piteni din argint. Două pistoale cu mânerle împodobite cu perle se odihneau în tocuri.

McDonald era înalt și bine făcut. Purta un singur pistol, al cărui mâner era marcat cu mai multe tăieturi.

Se îndreptau către Smoke Rim. După ce intrară în oraș, porniră către locuința Mabellei. Acolo îi aștepta Crouch.

— Noroc, Crouch! zise McDonald de îndată ce intra acolo.

— Nu ne-am văzut de mult, Crouch, făcu Savetta. Parcă în Coyote Wells ne-am despărțit ultima oară, nu?

— M-ați ajutat mult acolo, le spuse patronul.

Fata stătea în dreptul ferestrei. Purta o bluză și blugi care îi puneau formele în evidență, ațâțând poftete. Savetta n-o slăbi din ochi până ce se așeză la masă și-și turnă un păhărel.

— Așa e, făcu McDonald. Te-am ajutat în Coyote Wells. Au îngropat șase oameni după ce-am plecat noi de acolo.

— De ce ai plecat din Coyote Wells din moment ce erai stăpânul orașului? întrebă Savetta.

— Mă săturasem de orașul ăla, îi răspunse Bruno.

— Și-acum ai dat de bucluc pe-aici?

— Da. Nu v-a zis Daly?

— Voiam să auzim direct de la tine. Mesagerul tău a fost bun doar ca să ne aducă pân-aici.

Daly se încruntă.

— Mabella, zise Crouch, adu-ne vin!

Savetta o privi cu lăcomie în timp ce punea în pahare. Șoldurile ei pline, sâni frumoși îl scoteau din minți. Mabella se simți privită și tresări.

— Am dat într-adevăr de bucluc, reluă discuția Crouch. Totul a început când a venit un preot în orașul ăsta.

— Cine? întrebă Savetta.

— Un preot.

— Un predicator?

— Adevărat. Îl cheamă Duane Masterson. Savetta se uită la Crouch prin paharul său de sticlă.

— Țsta e într-adevăr bucluc, făcu el.

— Ați auzit de el?

— Bineînțeles. L-am văzut odată în acțiune, spuse Savetta. În Carrotto. A înfruntat doi bărbați. I-a împușcat mai înainte ca ei să apuce să tragă vreun glonț. Era foarte rapid pe-atunci. Apoi am auzit că s-a făcut pastor. Dacă Masterson e aici, treaba e foarte serioasă.

— De Masterson mă ocup eu, le zise Crouch.

— Atunci de ce ne-ai chemat?

— Masterson a sculat orașul împotriva mea. De când a plecat Daly după voi au ales un șerif, iar unul dintre oamenii mei, Len Masterson, a fost împușcat.

— Len Masterson? se încruntă McDonald.

— Fratele pastorului. E în slujba mea. Savetta izbucni în râs:

— Asta e prea de tot!

— Deci oamenii din oraș și șeriful sunt împotriva mea, continuă patronul. Lucrurile s-au schimbat peste noapte în Smoke Rim. În curând negustorii n-au să mai vrea să își plătească chiriile și poate altul o să-și deschidă un local la concurență cu al meu.

— Așa stau lucrurile? întrebă Savetta, zâmbind cu răceală.

— Orașul trebuie pus la punct, continuă patronul. McDonald sorbi din pahar:

— Păi să facem treaba asta pentru tine.

— Vreau s-o faceți până mâine seară. Au să vă ajute Daly și Gorski.

Savetta se uită cu dispreț la Daly.

— Pot să vină și ei, dacă insiști, făcu. Poate mai învață câte ceva.

— Cine e șeriful? întrebă McDonald.

— Clay Perkins.

— Bețivanul ăla nebun? întrebă surprins Daly.

— Masterson nu-l lasă să mai bea, îi zise Crouch.

— Ești sigur că Masterson n-o să se amestece? întrebă Savetta. Crouch făcu semn din cap că nu.

— Nu vă faceți probleme.

— N-am tras niciodată într-un pastor, zâmbi Savetta. Mi-ar plăcea s-o fac.

— Uită de el, îl sfătui Crouch. Fă numai ce-ți spun eu. Până mâine la miezul nopții vreau ca orașul acesta să stea în genunchi în fața mea. O să vă dau o listă cu oamenii care trebuie puși la punct.

— Și până începem treaba ce facem?

— Stați aici.

Savetta rânji către Mabella.

— E o adevărată plăcere.

Ei nu i se spusese despre înțelegere. Deschise gura ca să protesteze.

— O să mă mut de-aici pe timpul nopții, făcu ea.
— Pe naiba, făcu Savetta. O să stai cu noi, scumpo. Poate Crouch ne mai trimite o fată dulce.
— Rezolv eu asta, îi zise Crouch, ridicându-se.
— Nu, domnule Crouch, strigă Mabella. Mă mut în noaptea asta.
— Ba o să stai aici și-o să ai grijă de domnul Savetta, îi ordonă patronul.
— Dar... dar eu sunt femeia lui Len...
— Len Masterson o să fie neputincios tot restul vieții dac-o să trăiască, îi zise Crouch.

Apoi zâmbi:

— N-o să-i fie de mare folos o fată cu sânge fierbinte cum ești tu!
— Domnule Crouch! Len e bărbatul meu!
— În noaptea asta o să fie domnul Savetta.

Crouch ieși, însoțit de Daly. Mabella rămase cu spatele la perete și ochii măriți de teamă. Cei doi pistolari își puneau de băut. Peste câteva clipe urma să mai vină o fată cu care să se distreze. Probabil Rita, blonda aceea îndrăcită pe care o recrutase Crouch după moartea bărbatului ei.

Cu câțva timp în urmă n-ar fi simțit nici un fel de repulsie pentru vreun bărbat. Dar se îndrăgostise de Len... De-atunci totul se schimbase pentru ea. Oftă. Trebuia să-l asculte pe Crouch!

Ieși din încăpere și închise ușa. Îi auzi pe cei doi vorbind în urma ei. Crouch îi alesese bine. Erau spaima Vestului. Fără îndoială că vor da o lecție orașului pe care oamenii n-o vor uita cât vor trăi.

Ușa dormitorului se deschise brusc și în prag apărură Savetta. Simți mirosul de transpirație pe care-l emana trupul lui.

— Mai spune-mi o dată cum te cheamă, făcu el.
— Mabella.
— Mabella, îți dai jos hainele sau o fac eu?
— Mă dezbrac singură.

El îi puse mâinile pe umeri și o privi în lumina slabă cum își descheie nasturii de la bluză. Ea îi auzi respirația grea și brusc simți o scârbă adâncă pentru ceea ce făcea, dar continuă să se descheie la bluză până când sânii ei mari și pietroși atraseră ochii lacomi ai bărbatului. Apoi începu să-și tragă centura de la blugi. După câteva clipe se întinse pe pat, cu fața către cearșaf, ca să nu-l vadă.

— A durat cam mult, îi zise bărbatul. Ea se întoarse și-l privi.
— Ai făcut vreodată dragoste cu o piatră? îl întrebă.
Savetta se holbă la ea, apoi ridică pumnul.

— Să-ți dai silința să faci din noaptea asta cea mai frumoasă pe care am petrecut-o până acum, o amenință el. Altfel o să te desfigurez și schilodul de bărbatu-tău n-o să te mai recunoască.

Pumnul lui o izbi cu furie în burtă. Ea simți doar durere și silă atunci când trebui să-i cedeze.

CAPITOLUL IX – Răzbunarea.

Dis-de-dimineață cerul era cenușiu, iar frigul pătrunzător. Era abia ora șase, dar Duane se trezise demult, așa cum obișnuia pe vremea când meseria de pistolar constituia ocupația cotidiană.

Pusese de cafea și aștepta să fiarbă, când auzi deodată nechezatul unui cal. Apoi cineva îi bătu la ușă. Era un bărbat pe care nu-l mai văzuse.

— Domnule reverend...

— Da. Ce s-a întâmplat?

Zâmbi și încercă să-l liniștească pe noul venit, care părea destul de tulburat.

— Vrei puțină cafea, întrebă.

— N-am timp de asta.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Sunt Simon Hardy. Înghiți în sec cu nervozitate.

— Nu fac parte din turma dumneavoastră...

— Și?

— Și probabil că mi-am pierdut timpul venind până aici. Vreau să spun că fostul pastor, Tranter, nu dorea să aibă de a face cu cei din familia mea.

— Eu nu sunt Tranter.

— Tranter avea grijă doar de cei care contribuiau cu fonduri pentru biserică.

— Cum am mai spus, domnul Hardy, eu nu sunt Tranter.

— Poate...

— Ce te-a adus aici?

— Tatăl meu e pe moarte, domnule reverend.

— Trebuia să vorbești cu doctorul Jackson.

— Jackson a făcut tot ce a putut. A fost bun cu tata. Nu ne-a pus să plătim pentru munca lui fiindcă știa că nu avem cum să-i dăm banii. Dar ultima dată când l-am chemat m-a tras afară din casă și mi-a spus că nu mai sunt speranțe.

— Îmi pare rău de asta.

— Tata mai are de trăit doar o lună, iar doctorul nu-i mai e de folos. Vrea să fie văzut de pastor și să se împace cu Dumnezeu.

— Bine. Să mergem la tine acasă. Doar să-mi pun șaua pe cal, îi spuse Duane.

— O să ieșim din oraș. Casa mea e la un ceas de mers călare. Din nou Hardy înghiți în sec.

Ieșiră din oraș în vreme ce vântul răcoros ridica praful în jurul cailor. Smoke Rim era încă adormit.

Porniră pe o cărare care se îngusta pe măsură ce șerpuia prin ținutul sterp al unui canion adânc, cu pereți din nisip sedimentat.

Curând, în fața lor apăru o vale împărțită în două de un râu sclipitor.

— Trebuie să ajungem în valea aceea, îi zise Hardy. Acolo trăiește neamul meu.

— Să mergem, îi zise Duane.

Se apropiară de râu. Iarba, arsă de soare în deșert, devenea verde și grasă lângă apă.

Brusc, Hardy îi zise:

— Trebuie să recunosc, Masterson, că acesta este cel mai bun loc pentru ceea ce am eu de făcut.

Duane se întoarse și uită la el. Hardy își scosese pistolul.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă pastorul.

— Am spus că ăsta e cel mai bun loc, repetă celălalt.

Ridică zâmbind cocoșul pistolului.

— Vezi, Masterson, te-am păcălit. Nu există nici un Alan Hardy. Tatăl meu a murit de cel puțin douăzeci de ani. Îmi trebuia însă un motiv ca să te scot din oraș. Nu puteam să teucid chiar în Smoke Rim.

— Crouch te-a plătit s-o faci, nu? Nu știu cât ți-a dat, dar...

— Ție pot să-ți spun, fiindcă oricum vei fi mâncat de muște peste câteva minute. O sută de dolari.

— O sută de dolari ca să-ți încarci conștiința pentru toată viața cu o crimă? Merită, Hardy?

— Tocmai tu te-ai găsit să vorbești despre crime și conștiință? îi zise Hardy. Ia gândește-te câți ai omorât tu până acum.

— Ascultă-mă, Hardy...

— Mai bine spune-ți rugăciunea, pastore, îi zise celălalt, punându-i pistolul la frunte.

Masterson se aruncă din șa, dar în același timp bubui și arma, al cărei zgomot fu acoperit în parte de cel al râului lângă care se aflau. Sângele țâșni pe fața pastorului. În clipa următoare trupul i se prăbuși pe pământ.

Duane rămase acolo, cu mâna dreaptă cufundată în apă, cu sângele țâșnindu-i din cap. Hardy se uită la el cu pistolul fumegând. Apoi coborî de pe cal.

Îl întoarse cu cizma.

Simon Hardy se uită către pereții înalți ce mărgineau valea. Nu va trece mult și vor veni muștele, își zise el. Își băgă pistolul în toc și se uită după calul pastorului. Fugise în vale și nu avea timp să-l mai caute. Era grăbit să-și ia banii...

CAPITOLUL X – Noaptea groazei.

Frank Jones, editorul ziarului „Clarion”, își dresse glasul și se uită în carnețelul cu notițe.

— O. K., Clay, zise. Ți voi citi forma finală a articolului.

— De mult nu s-a mai scris despre mine în ziarul orașului, îi răspunse Perkins.

— Se va publica pe prima pagină, continuă Jones. Iar mâine îți vom face o poză.

— Grozav!

— Vei apărea chiar lângă editorial și vei spune cât de bine arată orașul după ce legea a triumfat în el.

— Lui Crouch n-o să-i placă așa ceva, îl preveni șeriful.

— Cui îi pasă de Crouch? De fapt, mă gândesc la ziua în care Clarion va scrie că Bruno Crouch a fost gonit din oraș. Ori poate chiar spânzurat.

Perkins își scoase țigara din gură și se gândi că nu mai auzise pe nimeni vorbind astfel în Smoke Rim. Oamenii începeau să capete încredere în forțele lor.

— Cam asta e totul, Clay, îi zise Jones și-și băgă carnețelul în buzunar. Deodată, șeriful se încruntă.

— Spune-mi, Frank, l-ai văzut azi pe pastor?

— Văduva Carrodine l-a văzut plecând din oraș dis-de-dimineață. Am trecut pe la casa parohială fiindcă voiam să scriu ceva despre biserică, dar nu era acolo. Apoi văduva mi-a zis că îl văzuse plecând de dimineață cu un alt bărbat.

— Cu cine? întrebă Perkins.

— Nu știa.

Omul legii ridică din umeri:

— Probabil că s-a întors până acum.

Chiar atunci auziră un tropăit de cizme afară și, până să se ridice șeriful de la masă, patru oameni invadară încăperea.

Perkins îi recunoscuse pe doi dintre ei, Gorski și Daly.

— Ce-i asta?

— Gura, Perkins, îi zise Gorski.

Daly închise ușa în urma lui. Ziaristul de la Clarion, speriat, se refugie în spatele șerifului.

— Îmi face plăcere să-ți fac cunoștință cu doi dintre prietenii mei, îi zise Reb lui Clay.

— Pe mine nu mă interesează așa ceva, îi răspunse omul legii. Eu vreau să ieșiți cu toții din biroul meu.

Ochii îi aruncau fulgere.

— Data viitoare să ciocăniți mai înainte de a intra în biroul șerifului, adăugă el.

Daly zâmbi.

— Prietenii mei sunt Savetta și McDonald. Ai auzit de ei, șerifule? Perkins se uită pe rând la dandy și la tovarășul său, le cântări din priviri armele. Auzise de ei. Erau ucigași căutați în patru state. Frank Jones încetă să mai respire și se lipi cu spatele de perete. Și el auzise de ei.

— Ceea ce am spus rămâne valabil, reluă Perkins discuția, dar cu o jumătate de glas. Bateți la ușă înainte de a intra aici!

— Știi ceva, șerifule, zise Gorski, aprinzându-și o țigară. Băieții ăștia doi veniseră aici în vacanță.

— Le urez vacanță plăcută, îi replică Perkins. Acum vă rog să mă scuzați, am și alte treburi.

— Șerifule, am venit aici dintr-un motiv anume, zise Daly. Vezi, prietenii mei consideră orașul ăsta prea plictisitor.

— Credeam că e un loc mai plin de viață, făcu Savetta schițând un zâmbet. Știi ce înseamnă asta, șerifule: băutura, femeii, distracție...

— Încearcă la Ace High, domnule Savetta, îi răspunse speriat Frank Jones.

— Nici acolo nu-i distracție. De fapt, nu e nicăieri în Smoke Rim. Parcă tot orașul e în doliu. Ce pot face aici doi băieți buni în vacanță?

— Din câte am auzit, zise McDonald scoțându-și pistolul, problema ești tu, Perkins. Tu aduci tristețea în oraș.

Pe șerif îl trecură fiori reci când îl văzu pe pistolar îndreptând arma către el.

— Lasă pistolul jos, îi spuse răgușit Perkins.

— Da, tu ești problema, continuă McDonald. Domnul Crouch încearcă să însenineze viața orașului, dar tu te opui din răspuțeri. Nu-i frumos ce faci, Perkins.

— Pune-ți pistolul în toc! îi ordonă șeriful.

Savetta scoase și el un Colt.

— Înțelegi ce vreau să spun, Perkins? zise McDonald ironic. Ești o cârpă. Noi suntem doi vizitatori și tu vrei să te dai mare în fața noastră. O să pun la punct treaba asta.

Arma lui McDonald bubui, iar glonțul îi perfora stomacul șerifului. Perkins văzu cum sângele i se risipea pe jos, izvorându-i de lângă centură. Apoi se prăbuși pe biroul său. McDonald ținti cu atenție. Frank Jones urlă îngrozit când Coltul bubui iar, împrăștiindu-i lui Clay jumătate din cap pe podea și pe birou. Trupul șerifului se prăbuși apoi jos, la picioarele lor.

— Dumnezeule, murmură Jones, dându-se înapoi din fața ucigașilor, ținându-se cu mâinile de cap, ca și când ar fi vrut să se apere de gloanțe. Dumnezeule...

— Să nu-ți închipui că acest individ apreciază ce-am făcut noi pentru orașul lui, zise McDonald, clătinând din cap cu ironie. E al tău, Savy!

Banditul zâmbi.

— Nu, țipă Jones.

Savetta ridică pistolul către ziarist, dar acesta se aruncă la pământ, lângă cadavrul șerifului. Cu degetele tremurânde, încercă să scoată Coltul din tocul lui Perkins, dar o umbră îl acoperi și auzi râsul demonic al lui Savetta care-i trimise un glonț în cap, împrăștiindu-i creierii.

— Să-l târâm pe Perkins afară, făcu vesel Daly. Domnul Crouch vrea ca toată lumea din Smoke Rim să știe că nu mai există lege în oraș.

Traseră de picioare trupul țepăn al șerifului și îl târâră în praful de pe strada principală. Rămaseră, zâmbind, lângă el. Privitorii se îngroziră. Abia gustaseră, vreme de câteva zile, libertatea și ar fi vrut s-o apere cu armele. Dar văzând halul în care arăta Perkins se dădură înapoi, îngroziți. Erau de trei ori mai mulți decât oamenii lui Crouch, dar nu aveau curajul să-i înfrunte.

Pistolarii se uită la ei și zâmbiră.

— Hei, băieți, acum hai să ne distrăm, le zise McDonald.

Iadul revenise la Smoke Rim. Rimmer îl informă pe primarul Harrow că șeriful fusese ucis de către bandiții angajați de Crouch. Apoi Rimmer fugi acasă și se zăvorî acolo.

Primarul și soția lui se uitară pe fereastră și văzură orașul murind. Mai întâi, pistolarii porniră în galop nebun pe strada principală, trăgând în uși și ferestre, apoi începură să devasteze magazinele. Micuțul Tim Driver încercă să nu-i lase să intre în prăvălia lui și bandiții îl uciseră. Alt negustor vru să-și salveze o parte din mărfuri, dar îl împușcară în umăr și el fugi acasă lăsând o dâră de sânge în urma lui.

Nemulțumiți că nu mai au ce devasta, beți și supărați, pistolarii începură să distrugă casele oamenilor. Unul dintre orășeni încercă să-l doboare pe Savetta, dar acesta îl ucise cu un glonț, apoi îl ciurui cu plumbi.

Curând, alți bețivani și tâlhari li se alăturară celor patru, dornici să participe la distrugerea orașului. Violurile, furturile și crimele se ținură lanț în acea noapte de groază.

Binnie Harrow stătea în fotoliul ei. Rareori bea, dar în clipele acelea era cu sticla de whisky lângă ea, nemaisuportând clipele grele prin care treceau. Soțul ei era în picioare, lângă fereastră.

O clipă mai târziu, primarul îngheță.

— Binnie! Binnie... vin aici!

— Vai, nu! țipă ea.

Harrow tremura ca piftia văzându-i că se apropie de casa lor. Îl recunoscu. Pe Daly, cu fața roșie de whisky-ul băut, apoi privirea lui se opri asupra lui Savetta. Ajunseră în fața casei, iar Daly intră călare în grădină.

— Harrow!

— Nu ieși! îl imploră Binnie. Sunt beți și nebuni. Sunt în stare de orice!

— Sunt primarul acestui oraș, îi răspunse el. Trebuie să-mi fac datoria!

— Lex!

Dar primarul ieșise deja. O clipă se făcu liniște în rândul pistolarilor și însoțitorilor lor.

— Îmi face plăcere să-i prezint pe prietenii mei domnului primar, zâmbi Daly. Ei sunt domnii Savetta și McDonald.

McDonald descăleca și se îndreptă către Harrow. Ceilalți pistolari se opriră la porțița grădinii cu ochii strălucind de bucurie.

— Deci dumneata ești cel mai mare din Comitetul orășenesc, nu?

— Sunt primarul, îi răspunse Harrow. Iar dumneata ai pătruns fără voie pe proprietatea mea. Ieși afară!

— Domnul Crouch mi-a cerut să le fac câte o vizită de prietenie celor din Comitetul orășenesc, îi zise McDonald. Se pare că acest comitet a făcut ceva care n-a fost deloc pe placul domnului Crouch și anume a angajat un șerif.

— Te afli pe proprietatea mea, repetă primarul.

— Dacă mai spui asta o dată, scot pistolul și termin cu tine, șuieră McDonald. Pricepi, primarule?

Din spatele ușii, Binnie scoase un țipăt. Apoi izbucni în plâns.

— Datoria Comitetului era să aleagă un șerif, îi spuse Lex.
Brusc, îl trecu un fior rece, căci oamenii aceia se mișcau în cerc înjurai
lui.

— Ce... ce aveți de gând? murmură el.

— Nu te privește, Harrow! îi zise McDonald. Tu ascultă-mă pe mine.
Domnul Crouch vrea să știi că nu trebuie să mai angajezi niciodată un șerif
fără voia lui.

— Ce aveți de gând? făcu îngrijorat primarul.

— Ai auzit ce ți-am spus?

— Da, se recunosc învins Harrow. Dar... acești oameni...

— Domnul Crouch crede că e bine ca fiecare membru al Comitetului să
primească o lecție pe care s-o țină minte. De altfel, trebuie să recunosc faptul
că meritai o casă mai frumoasă, primarule!

— Ce vrei să spui? Ce fac oamenii aceștia cu făcliile lor? Nu! țipă Harrow.
Dumnezeule, nu!

— Nu-ți face griji, Harrow, Comitetul îți va ridica altă casă, mai faimoasă
ca asta. Până atunci, ține minte că domnul Crouch e stăpânul orașului!

— Bandiților!

— Și nu uita să-ți scoți soția din flăcări. N-am vrea să se prăjească
precum o friptură. Nu, Harrow?

Primarul se repezi în casa care ardea și o trase pe Binnie, înecată în
plâns, până în stradă. Focul se întinse cu repeziciune, cuprinzând pereții
uscați. Casa devenise o torță uriașă, iar lumina pe care o arunca era în evident
contrast cu întunericul de nepătruns al nopții...

Dădură foc, prădară, uciseră. Pistolarii erau mulțumiți de cum își
făcuseră treaba, iar orașenii ascunși în spatele ușilor zăvorâte știau acum al
cui era orașul.

De aceea nu se îngrijorară că mai mulți dintre bețivii care-i însoțiseră în
acele acțiuni își reluaseră locurile la Ace High, părăsindu-i.

Gorski bătu la ușa din față a lui Chet Sinclair cu patul puștii.

— Ce vrei? se auzi o voce.

— Dacă nu deschizi, vei arde ca un șobolan înăuntru! îl amenință Daly:
Alege!

O cheie se răsuci încet în broască. Apoi ușa se deschise și Chet roșcatul
le bară drumul cu pușca în mână.

— Vrem să te avertizăm, îi zise Savetta, scoțându-și pistolul. Dacă vrei să
mai respiri aruncă arma din mână și poștește-ți oaspeții înăuntru.

— Ce vreți? îi întrebă Sinclair.

— Chet, nu-i lăsa să intre, țipă o femeie în spatele lui.

Daly zâmbi către McDonald:

— Ți-am spus c-o să ne distrăm pe cinste. Lily Sinclair e o fătucă tare
frumoasă.

În ciuda hainelor decente pe care le purta, Lily fu sorbită din ochi de
pistolari, care îi ghiciră formele pline ale sânilor și șoldurilor. Era cea mai

frumoasă femeie din Smoke Rim, la cei douăzeci și patru de ani ai ei, iar Chet era considerat drept un om tare norocos.

— Aruncă pușca, urlă Savetta.

Chet aruncă arma și cei patru tăvăliră peste ei.

— Vrei să știi de ce-am venit aici, Sinclair? întrebă Gorski. Ți-am făcut o vizită la fel cu cea pe care i-am făcut-o tovarășului tău, Brad Baker. Voi erați cei doi tâmplari care lucrați pentru domnișoara Cooper, nu?

— Și?

— Domnul Crouch nu vrea un orfelinat pe strada principală, îi zise Gorski. Dacă mai lucrezi pentru domnișoara Cooper ești un om mort. Cred că ți-am vorbit destul de clar, nu?

— Destul de clar. Acum ieșiți afară, le zise speriată Lily.

— Prea te grăbești, doamnă, zâmbi Daly. Nu te porți frumos cu niște oaspeți.

— Nu ne sunteți oaspeți, îi spuse ea. Noi nu primim năpârci în casă!

— Nu e prea prietenoasă, remarcă Daly ironic.

— Plecați, vă rog, le spuse Chet. Am înțeles tot ce mi-ați spus.

— Sigur c-o să plecăm, îi zise Gorski. Domnul Crouch însă vrea să fie sigur că hu mai greșești. De aceea ne-a cerut să-ți dăm o lecție. Ne-am gândit puțin la soția ta...

— Dar ce legătură are ea?

— Una foarte serioasă, îi răspunse Daly rânjind cu gura până la urechi. Pistolul lui Savetta se îndreptă către stomacul lui Chet.

— Să nu miști, omule!

Ceilalți trei o luară pe Lily de lângă soțul ei.

Cu pistolul îndreptat către el, Sinclair fu martorul acelei scene zguduitoare. Cei trei o duseră pe Lily în dormitor. Femeia țipa din răspuțeri, iar cei de pe stradă, care o auzeau, se făceau că nu se întâmplă nimic... în noaptea aceea mulți țipaseră în Smoke Rim...

Sinclair se rugă de Savetta cu lacrimi în ochi, dar degeaba. Brusc, auzi cum îi rupeau lucrurile de pe ea și nu mai putu suporta.

Pumnul său îl izbi pe Savetta în plină figură, iar acesta se clătină pe picioare ca un om beat. Dar pistolul îi rămăsese în mână și apăsă pe trăgaci în clipa în care se izbi de peretele din spatele său.

Urmă o bubuitură și Chet fu izbit în piept de către glonțul ucigaș. Se răsuci pe picioare și căzu în gol peste masă. Ceștile și farfuriile se sparseră și se împrăștiară pe dușumea în vreme ce Lily țipa din răspuțeri.

Sângerândă și goală, Lily se îndreptă prin întuneric spre soțul ei mort. Apoi, ca hipnotizată, merse către fereastră.

Ucigașii lui Chet plecaseră, îndreptându-se către local. Ea rămase privind țintă spre oraș. Ardeau două focuri. Unul mistuia lemnăria cea nouă pentru orfelinat. Celălalt părea să fie casa primarului.

Închise ochii și se simți cuprinsă de ură și durere. Chet murise. Orașul murise. Și ea era aproape moartă...

CAPITOLUL XI – Pastorul poartă armă!

Pe măsură ce întunericul se diminua, își revenea și Duane. Capul îi bubuia ca o tobă. Mirosi sângele din jur și simți ceva ud pe mâna lui dreaptă.

Deschise ochii și, la lumina slabă a zorilor ce abia se iveau, văzu pietrele din jur stropite de sânge. Gemu de durere. Se simțea foarte rău. Se ridică încet.

Își duse mâna la cap. Degetele îi dibuiră o gaură de-a lungul tâmplei, un fel de tăietură. Crestătura aceea îl făcuse să zacă inconștient acolo. Începu să-și amintească totul, cum fusese ademenit acolo, cum Simon Hardy trăsesese în el chiar în clipa când sărea din șa... Cu tot sângele din jur nu era de mirare că ucigașul fusese convins că-i venise de hac...

Totuși trăia. Amețit, însângerat, dar întreg. Își aminti ce vorbise cu Hardy... Crouch trebuia să plătească!

Trebuia să meargă la Smoke Rim, să-l ia pe șeriful Perkins și să îl aresteze pe Crouch.

În aceeași clipă își zări armăsarul, pe Sox. Calul se afla nu departe de el, păscând pe un petic de iarbă. Credinciosul armăsar, pe care-l avea de șapte ani, se întorsese la el.

— Sox! vocea îi era spartă și își dădu seama că avea sânge în gură. Se stropi cu apă pe față și pe gură. Apoi urcă în șa.

Capul i se limpezise. Mai resimțea durerea, dar era în stare să călărească și se îndreptă către canion. Apoi porni pe aceeași cărare pe care venise.

Curând ajunse pe o înălțime de unde se zărea orașul. Ceva nu era în regulă. În Smoke Rim ardeau niște focuri.

Ajunse la casa Pollyannei. O lumină slabă ardea în spatele perdelelor. Fata nu dormea la ora aceea? Își opri calul acolo, apoi descăleca. Ușa casei se deschise încet și țeava lungă a unui Winchester ieși cu prudență.

— Cine e? întrebă Pollyanna cu un glas care-i trăda teama.

— Duane.

— Slavă Domnului! strigă ea, deschizând ușa larg și repezindu-se în întâmpinarea lui.

Își aruncă pușca și îl prinse cu brațele de gât, apoi începu să plângă la pieptul lui.

— Cineva a zis că ai plecat din oraș, îi reproșa ea.

— Am fost îndepărtat de Smoke Rim, îi zise el. Un oarecare Simon Hardy m-a chemat dis-de-dimineată să...

— Duane, dar Hardy lucrează pentru Crouch!

— Mi-a spus că tatăl lui e pe moarte. Apoi a încercat să mă ucidă într-o vale, dar m-a rănit numai.

— Vai, Duane!

— Am scăpat, Pollyanna. Dar ce s-a întâmplat aici? Luminile, focurile... Ce s-a întâmplat?

— Crouch s-a răzbunat pe oraș. A adus doi pistolari, Savetta și McDonald, apoi l-au ucis pe șerif și au răvășit Smoke Rim.

Ascultă apoi cu mânie povestirea ei. Oamenii uciși, femeile violate, magazinele devastate, casele arse... Tot prăpădul acela nu avea alt scop decât să aducă Smoke Rim sub controlul total al lui Bruno Crouch.

Povestea tristă a lui Chet Sinclair și a soției lui, Lily, care se refugiase în casa Pollyannei, îl cutremură.

— Deci oamenii lui Crouch stăpânesc orașul...

— N-am fost acolo, îi răspunse ea, dar am auzit împușcăturile, focurile... apoi a venit Lily și mi-a povestit nenorocirea întâmplată.

Ochii lui ardeau asemeni flăcărilor ce se ridicau dinspre Smoke Rim.

— Intră în casă, îi zise ea. Probabil că ți-e foame...

— Nu acum.

— Dar...

— Am ceva de îndeplinit.

— Duane! Rana ta trebuie curățată și bandajată.

— Poate să mai aștepte.

Se întoarse și o privi în ochi:

— Cred că știi ce trebuie să fac.

— Duane...

Îl cuprinse cu brațele pe după gât și îl sărută.

— Mă voi întoarce, îi promise el, dându-se un pas înapoi.

— Nu te duce! Te vor ucide! Sunt niște lupi însetați de sânge!

Dar el sări în șa. Porni către Smoke Rim. Vântul începu să adie, părând a îngâna o șoaptă de răzbunare.

— Pe curând, Pollyanna!

Ajunse în oraș pe când întunericul nu fusese cu totul izgonit de către ziuă. Cadavrele stăteau împrăștiate pe strada principală. Cel al vânzătorului, cel al orășeanului care încercase să-l ucidă pe Savetta, cel al șerifului...

Trecu pe lângă cenușa rămasă de la lemnăria pentru orfelinat, apoi pe lângă cea a casei lui Harrow.

Curând, tot orașul avea să afle că se întorsese Duane Masterson. Observă chipuri palide, speriate, pe la ferestre. Trecu pe lângă local, de unde răsunau râsetele bețivilor și se îndreptă către casa parohială.

Acolo descăleca și se duse imediat către odaia lui de studiu. Pe peretele acesteia atârna, prinsă într-un cui, centura lui de pistolar.

Câteva clipe stătu nemișcat în fața armei sale. Jurase în fața lui Dumnezeu că n-avea să mai pună mâna pe pistol. Trebuia să rupă jurământul!

Luă centura din cui.

Scoase Coltul din toc și îl cântări o clipă în mână. Apoi îl încarcă, își prinse centura la șold și-și puse arma în toc.

Privi în oglindă și-l văzu pe Duane Masterson, pistolarul.

Ieși din casă. Vântul rece șuiera pe strada principală, ridicând praful.

Privi către local. La Ace High se făcuse liniște deplină. Privi apoi către biserica lui, cea cu pereții albi. După câteva clipe se uită iar către local. O auzi apoi pe văduva Carrodine țipând:

— Dumnezeule, pastorul poartă armă!

În lumina zorilor, orașenii îl priviră pe Duane Masterson mergând prin mijlocul străzii principale către localul lui Crouch. Îi observară chipul de piatră și ochii neînduplecați. Și-i văzură arma, atârând destul de jos, legată de piciorul lui drept.

Mergea repede, hotărât. Brusc, ușile batante se deschiseră și doi bețivani năvăliră în stradă. O luară la fugă pe o alee laterală. Duane continuă să meargă în același ritm, ținând mâna lângă pistol. Când ajunse pe trotuarul de lemn din față clădirii, se făcu o liniște deplină.

Nu mai bătea nici vântul. Duane deschise ușa batantă și intră.

Înăuntru era întuneric. Se simțea mirosul de tutun ieftin, băutură și parfum. Peste tot se vedeau semnele petrecerii date în cinstea lui Bruno Crouch, care revenise la putere – sticle goale, pahare murdare, scaune rupte, urme ale orgiei desfășurate în cursul nopții, la care participaseră cu sufletele și trupurile bețivării și fetele „bune” de la Ace High.

— Bună ziua, domnule reverend, se auzi glasul patronului.

Cinci oameni stăteau în jurul unei mese ca niște stafii cenușii în penumbră.

Crouch trăgea dintr-o țigară. Lângă el stătea Daly, cu chipul împietrit de ură. Alături de el era un dandy, Savetta. Vizavi de Crouch se afla Gorski, iar lângă acesta ucigașul cu chip palid, McDonald.

— Am auzit că ai lipsit din oraș, continuă patronul.

— Cred că știi mai bine decât mine pentru ce, îi răspunse tăios Duane.

— Ei bine, lucrurile s-au cam schimbat în Smoke Rim cât ai lipsit, Masterson, îi zise Crouch zâmbind.

— Am văzut, îi replică pastorul, privindu-l țintă.

— N-ai văzut prea multe, râse patronul. Masterson, am preluat pe de-a-ntregul orașul. De acum încolo toți ascultă doar de mine. Noaptea trecută le-am dat o lecție celor din Smoke Rim. Nu-mi imaginez că vrea cineva s-o mai repet.

— Cine l-a ucis pe șeriful Perkins? întrebă Duane.

— Nu te porți cum trebuie, pastore, mârâi Daly.

— Și nu e genul de întrebare pe care ai voie s-o pui în orașul meu, făcu Bruno.

— Cine l-a ucis pe Perkins? întrebă el iar.

— Cam insistent tipul, nu? făcu McDonald.

— Ai de ales, Masterson, îi zise Crouch, ridicându-se în picioare și scoțându-și țigara din gură. Poți să-ți scoți pistolul de la centură și să mi-l dai mie și în cazul acesta vom bea un păhărel cu toții, iar dumneata îți vei putea scrie textul pentru slujba de duminică sau...

— Nimeni n-o să pună mâna pe arma mea!

McDonald se ridică în picioare. Zâmbea.

— Nu obișnuiesc să beau cu șobolanii și ticăloșii, zise Duane privindu-l pe McDonald în ochii lui strălucitori.

— Știi ceva, Crouch? făcu tovarășul lui Savetta, am impresia că despre noi vorbește.

Se ridică și Savetta în picioare, cu mâinile pe pistoale.

— E ultima ta șansă, Masterson, îi zise Crouch. Dă-mi arma sau oamenii mei te vor ciurui.

Savetta rânji:

— Pari tare sigur de tine, pastore. Cred că-ți place să treci în ochii celor din turma ta drept un erou. Porți armă, dar n-ai mai folosit-o de mult timp, tare de mult... Știi și tu, Masterson, că asta nu e bine. Ți-ai ieșit din mână, băiete și amândoi știm asta!

— Îți pierzi timpul, îi zise Reb Daly. Masterson ne-a jignit, așa că trebuie să-l ciurui.

— Întotdeauna mi-a plăcut să curăț un popă, vorbi Savetta. Acum a venit clipa s-o fac. E al meu!

Ceilalți se dădură la o parte și Savetta rămase singur în fața lui Duane. Acesta privea ochii de șarpe ai pistolarului lui Crouch, pândind clipa când avea să scoată Coltul. Brusc, mâinile lui Savetta se îndreptară spre pistoale.

Nimeni nu apucă măcar să vadă când și-a scos pastorul Coltul, dar toți au auzit împușcătura. Glonțul i-a străpuns pieptul lui Savetta, trecându-i prin inimă. Banditul s-a prăbușit pe podea, plin de sânge.

Daly și-a dus mâna la armă mult înaintea celorlalți. Coltul lui Duane a bubuit iar. Glonțul i-a străpuns umărul lui Daly. Pastorul trase a treia oară, făcându-i încă un ochi lui Reb chiar în frunte.

Ceilalți începură să tragă, dar Duane se răsuci rapid și se aruncă sub o masă. Răpăind înjur, gloanțele îi aruncară așchii de lemn în obraz. Unul i se înfipse în brațul stâng.

— Să-l încercuim! strigă Gorski.

— Eu îl iau dinspre tehghea, țipă McDonald.

O pușcă bubui dinspre ușă. Gorski urlă străpuns de glonț. Pușca bubui iar și Gorski, lovit din nou, se prăbuși pe o masă de joc. Duane privi către ușă.

Acolo era Len, îmbrăcat sumar, abia ținându-se pe picioare, dar cu ochii plini de ură.

— Len, îi strigă Crouch. Ai innebunit?

— Mabella era femeia mea, îi spuse tânărul. De ce i-ai dat-o dobitocului ăsta?

— Ferește-te, Len, îi strigă Duane, văzându-l pe McDonald că ridică pistolul.

Armele bubuiră în același timp. Pistolul lui McDonald și pușca lui Len își atinseră ambele ținta. Fratele lui Duane se prăbuși la pământ, plin de sânge, lovit de glonț chiar în față. McDonald, cu pieptul străpuns de plumb, se învărti lângă tehghea într-un ciudat dans al morții, după care se prăbuși pe podea pentru totdeauna.

Pastorul se ridică în picioare, căutându-l din priviri pe Crouch. Dar patronul fugise. Duane văzu că o ușă laterală rămăsese deschisă. Pe acolo, Bruno se strecurase pe o alee de lângă localul său.

Pastorul se rezezi către ușa batantă, ca să-i taie calea. Nu-l văzu, în balconul interior al salonului, pe Simon Hardy care îl ținea atent cu pistolul. Plănuise să-i înfigă un glonț în spate.

— Atenție, pastore! îl avertiză un glas.

Se aruncă la pământ și glonțul şuieră pe lângă urechea lui, înfigându-se în podea puțin mai departe. Văzu flacăra de la arma lui Hardy și trase de două ori. Jumătate din capul lui Hardy zbură cât colo. Deși mort pe loc, dușmanul lui Duane rămase o clipă în picioare. Apoi se prăbuși peste marginea balconului și se zdrobi de podea...

— Crouch e pe stradă, îi zise Mabella. Ucide-l!

— Asta și vreau să fac. Mulțumesc, doamnă, pentru ajutor, îi răspunse el, privind o clipă cadavrul lui Hardy.

Apoi se rezezi în stradă. Mabella avea dreptate. Patronul ei se afla acolo, căznindu-se să încalce un armăsar.

— Pleci undeva, Crouch?

Tremurând, palid la chip, Bruno se îndepărtă de cal.

— De ce naiba nu te-ai ținut de slujbele tale, Masterson?

— Ticăloșii de teapa ta au nevoie de altfel de slujbe, îi răspunse Duane.

— Stai pe loc! îi strigă Bruno. Uite ce: tu mă lași să plec liniștit din Smoke Rim și tot orașul îți va rămâne ție.

— Nu pleci nicăieri, îi zise Duane, scoțând pistolul.

— Ba da.

— Ca să distrugi alt oraș? Să faci ceea ce ai făcut și aici? Nu, Crouch, drumul tău se sfârșește în Smoke Rim.

Ochii mici și arzând de ură ai lui Bruno îl fixară.

— Și cum ai să mă oprești, domnule reverend? O să împuști un om lipsit de armă?

— N-ai pistol?

— Verifică, Masterson. Patronul nu purta armă.

— Nu-i nimic, îți fac rost de una.

Patronul clătină din cap.

— N-o s-o folosesc, zise.

— În cazul acesta, îi spuse Duane, îmi scot și eu centura și ne vom bate cu pumnii goi, ca bărbații.

Duane își scoase centura cu pistolul și o aruncă în praful drumului. Crouch așteptă până când celălalt începu să meargă spre el, apoi își scoase pistolul pe care îl avea ascuns după centură.

Arma patronului scânteie. Duane înțelese într-o fracțiune de secundă șiretlicul și se aruncă la pământ, încercând să ajungă la pistolul pe care-l lăsase în stradă. Coltul lui Crouch bubui în clipa aceea.

Glonțul găuri umărul stâng al pastorului, arzându-l ca fierul înroșit. Reuși însă să ajungă la pistolul său în vreme ce Crouch îl ochea iar.

— Mori, pastorale! gemu patronul.

Duane se rostogoli rapid într-o parte, cu pistolul în mână. Glonțul lui Bruno se înfipse în praful străzii. Din rostogolirea sa rapidă, pastoral trase.

Pieptul îi fu străpuns și Bruno se sprijini o clipă de bara unde îi era legat calul. Apoi pistolul îi căzu din mână. Viața i se risipi și el se prăbuși în drum.

Liniștea mai domni un moment peste oraș, apoi ușile se deschiseră larg și oamenii năvăliră afară. Mabella fu prima care ajunse la Duane.

— Domnule reverend și el m-a iubit, șopti ea. Len m-a iubit. Când i-am spus ce mi-a făcut Crouch, s-a ridicat din pat și a luat pușca.

Făcu o pauză.

— Și eu l-am iubit, domnule reverend. L-am iubit mult...

Reverendul Masterson își plimbă privirile peste biserica plină de oamenii care cântau ultimul imn. Se părea că tot orașul se adunase acolo, între pereții de la Zion Tabernacle. Primarul Harrow și soția lui, Binnie, se aflau în rândul din față. Cu două zile înainte, comunitatea îi terminase casa cea nouă. Și Rimmer era acolo, purtând insigna șlefuită de șerif. Ba chiar zâmbea celor din jur. Era și Mabella, care fără pudră pe față și farduri cânta alături de ceilalți. Câteva dintre femeile bisericose fură cam șocate de faptul că Mabella se schimbase și venise să se roage, dar soția doctorului Jackson venise împreună cu ea și stăteau în aceeași strană. Chiar și doi dintre certăreți erau acolo, fiind cam incomodați de cămășile lor albe și de cravatele de la gât.

Cântau ultimul verset. În curând aveau să iasă pe stradă și să arunce o privire la orfelinatul care era aproape gata.

Orașul arăta cu totul altfel acum. Era un loc al păcii, dar avea amintiri pe care nu le putea uita.

Duane îi binecuvânta și se întoarse în sacristia sa.

Ușa se deschise și Pollyanna intră după el. Având grijă să nu-i atingă umărul rănit, îl îmbrățișa. El o sărută, mai întâi cu grijă, apoi cu pasiune.

— Te iubesc, domnule reverend Masterson, îi zise ea fericită. Și mi-a plăcut slujba pe care ai ținut-o despre cum să păstrăm orașul curat și decent. Toți sunt convinși că o vor putea face. Duane, Smoke Rim arată altfel acum.

Îl sărută iar.

— Pollyanna.

— Te iubesc, îi zise ea, cu ochii aprinși de dragoste.

— Pollyanna...

— Da?

— Dacă vrei să săruți un pastor, mai înainte trebuie să te asiguri de ceva anume.

— De ce anume?

— Că ușa din spatele tău e închisă. Pollyanna, n-a ieșit nimeni din biserică. Toți s-au înghesuit în fața ușii să ne vadă pe noi.

— Iertare, murmură ea, privindu-i pe cei care șopteau și râdeau arătând către ei.

— Asta e, făcu Duane, am fost prinși asupra faptei. Nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut ca să nu fim bârșiți de cei din oraș.

— Care? Întrebă fata.

— Să chemăm un pastor, îi răspunse el în urările celor din apropiere. De altfel, mi-e greu să trăiesc de unul singur în casa parohială.

— Duane, zise ea, sărutându-l în ciuda mulțimii de lângă ei.

Discret, Doc Jackson închise ușa, lăsându-i singuri. Sărutându-și viitoarea soție, Duane îngropa cu totul trecutul. O luă apoi de mână pe Pollyanna și ieșiră afară ca să vorbească celor din turma lui.

Bret Harțe.

O IUBIRE ÎN SIERRA.

I.

Către locul unde drumul principal din Sierra se apropie de culmea muntelui, unde pinii încep să lase a se zări stâncile dezgolite, plăcuțele care indică potecile se înmulțesc brusc. Ochii oricărui călător plin de praf se îndreaptă de la vechea diligentă, care l-a purtat până acolo, către luminișurile și umbrele preistorice ale acelor ținuturi virgine.

Dacă un călător ar fi coborât acolo, ar fi urmat una dintre potecile diferite care străbat pădurea. Liniștea din jur ar fi fost în curând întreruptă de apa care depășește un dig invizibil pus în calea ei sau de șuierăturile și vibrațiile unei mașini cu abur ascunsă de verdeață.

Iată, de fapt, ce a întâlnit în drumul său un tânăr de douăzeci și cinci de ani, cu haina pe spate, bastonul în mână, după ce a părăsit drumul principal și s-a afundat în pădure într-o frumoasă după-amiază de iulie. Evident, era un mărșăluitor convins și nu un călător adus de diligenta care tocmai trecuse pe acolo.

Hainele sale, dintr-o stofă solidă și confortabilă erau mai bine concepute pentru o asemenea călătorie decât cele ale obișnuitului drumeț californian. Nu purta pușcă ori carabină. La centură nu avea nici cuțit, nici pistol.

La o distanță de jumătate de milă de drumul principal, care dispăruse cu totul privirii sale, ajunse într-o zonă defrișată unde trunchiurile pinilor tăiați la repezeală păreau resturile unor coloane ale unui templu antic.

Tânărul se așeză pe o buturugă și respiră adânc aerul curat, un adevărat balsam, ce îi cauză o tuse ușoară și o accelerare a suflului. Acele manifestări indicau, fără îndoială, o slăbiciune a plămânilor săi. Cu toate acestea, după câteva clipe de odihnă, se ridică, energia și pofta de a călători îi reapărură, își aranja puțin hainele, apoi începu să își caute drumul printre resturile copacilor doborâți.

La câțiva pași depărtare, zgomotul unei mașini cu abur începu să se audă mai intens. Un atelaj cu boi îi ieși în cale. Animalele, târând tot felul de lanțuri după ele, trăgeau, leneșe, o cantitate însemnată de scânduri.

După ce trecu de atelaj, se opri brusc într-un defileu. În fața lui se vedea o construcție rudimentară, din bârne și scânduri, ascunsă în parte de verdeața pădurii. Printr-o fereastră îngustă din peretele barăcii în care se tăiau trunchiurile copacilor, zări un chip bărbătesc privindu-l binevoitor.

— Cred că m-am rătăcit puțin, i se adresă el lucrătorului, făcând un anumit efort ca să fie auzit datorită zgomotului produs de mașina de tăiat copaci. Îl cunoașteți cumva pe domnul Bradley?

Cel de la fereastră îi răspunse.

— Bineînțeles. Eu sunt Bradley.

— Minunat! Am o scrisoare pentru dumneavoastră pe aici, pe undeva.

Ah, iat-o!

Scrisoarea fu aruncată către fereastra îngustă și prinsă cu îndemânare de către celălalt.

Bradley o despături, o citi pe grabă, zâmbi și făcu un „da” din cap, privi în urma sa, ca pentru a ruga mașina nerăbdătoare să-i mai acorde o amânare spre a-și relua treaba, apoi se aplecă mult pe fereastră, punându-și în pericol echilibrul și îi zise tânărului:

— Privește acolo! Vezi bradul acela argintiu?

— Da.

— La stânga lui e o potecă. Urmeaz-o și vei ajunge la marginea canionului, unde vei zări o casă. Strig-o pe soția mea, doamna Bradley și dă-i ei să citească scrisoarea.

Își scoase din buzunar un creion de tâmplar, puse câteva cuvinte pe hârtia mototolită și i-o aruncă apoi tânărului.

— Ne vom revedea la ceai! Scuzați-mă, domnule Mainwaring, nu prea avem mână de lucru și mașina nu vrea să mai aștepte.

Dispăru imediat de la fereastră.

Fără să mai citească biletul, străinul se grăbi să-l pună în buzunar și plecă în direcția bradului argintiu. Găsi poteca de care vorbise Bradley și porni în viteză pe aceasta. Drumul cotea brusc la dreapta.

O prăpastie uriașă, cu o adâncime de mii de picioare, se deschise deodată înaintea sa. Marele Canion!

La prima privire părea destul de îngust. Dacă însă cugetai mai bine, comparându-i deschiderea cu înălțimile arborilor de pe celălalt perete, îți dădeai seama de greșală!

Totul părea așa de liniștit, contururile erau tăiate foarte clar, încât ai fi crezut că munții din jur se oglindeau în unda netulburată a unui lac. Spectacolul acela măreț îl făcu pe tânăr să zăbovească o vreme la marginea Canionului spre a-l contempla mai bine.

Apoi, îndepărtându-se cu regret, porni mai departe pe poteca urmată. Mergând pe acolo, se întreba de ce Bradley își alesese, ca să revină la casa lui, un drum atât de întortocheat, de complicat.

După vreo zece minute se opri. Pretutindeni înaintea lui, printre frunze și copaci, se zărea albastrul canionului. Un glas femeiesc, plăcut și catifelat,

răsună din apropiere. Se uită în dreapta și în stânga, dar nu văzu pe nimeni, în disperare de cauză, își ridică privirea către arborii sub care se afla.

— Da, continuă glasul, era caraghios. Se aflau acolo două fete din Missouri, venite de la Skinner, cu părul aranjat, draga mea, ca în vechile reviste „Cărțile frumuseții”, purtând rochii și eșarfe de un verde crud ca al fructelor necoapte. Una dintre ele puneă atâta suflet, că pornea mereu înaintea viorii și mai mult țipa decât cânta.

De unde putea veni glasul acela? Străinul mai făcu câțiva pași, astfel că ajunsese, pe neașteptate, în fața unei lungi terase care înainta deasupra prăpastiei și se afla înaintea unei construcții joase, moderne, care-i fusese până atunci ascunsă de pădure și care părea un cuib de păsări așezat chiar pe marginea canionului.

Pe un fotoliu basculant, cu spatele spre el, se legăna o fată brunetă, îmbrăcată cu o rochie albă. Un al doilea glas se auzi din interiorul casei și răspundea persoanei de afară.

— Cred că a fost tare caraghios, dar câtă vreme Jim va continua să-i aducă aici pe invitații săi, nu știu cum aș putea face să ajung și eu prin locurile acelea. Ai avut noroc, draga mea, că i-ai scăpat ca prin degete noului intendent de divizie care ne-a vizitat. Îi devenise insuportabil până și lui Jim cu poveștile sale despre prietenul lui, milionarul din San Francisco.

Situația devenise stânjenitoare pentru noul venit. Momentul nepotrivit al sosirii sale, ideea că surprinsese o conversație intimă îl afectau. Înainta însă hotărât pe terasă.

Persoana de pe fotoliu se ridică în picioare. Chipul ei drăguț se fixă asupra străinului.

— E cineva aici, murmură ea.

Acest lucru îl încurcă și mai tare pe tânăr. O clipă mai târziu, pe o ușă deschisă, își făcu apariția cealaltă femeie, la fel de tânără, dar parcă mai frumoasă ca prima.

— Sper că mă veți scuza, se bâlbâi el, că sunt... deplorabil de prăfuit... dar cred că... de fapt... știți... am urmat poteca până în fața casei dumneavoastră... așa am ajuns aici.

Mai înainte ca el să fi terminat, cele două femei îi surâdeau cu grație. Noua venită îi făcu semn să se așeze pe un scaun. Străinul însă reluă discuția:

— E stânjenitor, nu? Ar fi trebuit să fiu mai isteț, să mă întorc și să revin într-un moment mai potrivit...

— Nu doriți să vă așezați? îl întrebă cea de-a doua, pe un ton mai degajat.

— Ah, mulțumesc. Am aici o scrisoare...

Spunând aceste cuvinte, își trecu bastonul și pălăria în mâna stângă, scotocindu-și cu dreapta buzunarul lateral. Dar, neîndemânatic, scăpă din mână bastonul. Cele două femei, dintr-un impuls inexplicabil, se aplecară după obiectul căzut. Tânărul fu însă mai rapid și își luă singur bastonul de pe pământ.

— Iată scrisoarea! făcu el. Mi s-a spus să i-o dau doamnei Bradley.
Își plimbă privirea de la o femeie, la cealaltă, neștiind ce hotărâre să ia.
— Eu sunt doamna Bradley, îi răspunse răsând cea mai drăguță dintre ele.

Scrisoarea era astfel concepută: „Dragă Bradley fă-i vânt lui Mainwaring cât de departe vrea el sau atârână-l de balcon, dacă asta preferă. Banca garantează pentru el. Pălăria lui s-a albit de praful drumului, dar nu este genul de om care să fie ținut în puf. Cred că îți va plăcea ca om. Este fiul cuiva din Anglia. B.”

Doamna Bradley își aruncă privirea doar asupra primei fraze.

— Vă rog, stați jos, domnule Mainwaring. Mai întâi însă, lăsați-mă să v-o prezint pe verișoara mea, domnișoara Macy.

— Încântat, răspunse tânărul. Cred însă că nu ați remarcat ceea ce v-a scris soțul dumneavoastră pe marginea biletului.

Doamna Bradley zâmbi, apoi își aruncă privirea pe rândurile concepute de soțul ei.

— Jim n-ar fi trebuit să vă trimită aici urmând poteca. Drumul principal e mai drept și mai puțin periculos. De altfel, e vina lui că ne-ați surprins conversația. Dacă ați fi venit pe drum, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. De când ați coborât din diligentă ar fi trebuit...

— N-am venit cu diligenta, făcu Mainwaring. Am mers pe jos de la platoul Pinului Singuratic.

— Pe jos? se mirară femeile.

— Da, răspunse simplu Mainwaring. Lăsându-și jos bagajele și așezându-se pe un scaun. E un peisaj minunat pe aici!

— Dar drumul are o lungime de cincisprezece mile! făcu doamna Bradley, privind îngrijorată către verișoara ei. E teribil. În plus, Jim ar fi putut să vă trimită un cal la Pinul Singuratic! Cred că sunteți mort de oboseală.

— Mulțumesc, mă simt destul de bine. Vedeți, călătoria asta a fost deosebit de plăcută.

— Dar, zise domnișoara Macy, uitându-se la hainele lui, aveți nevoie de ceva... ca să vă schimbați... ca să vă răcoriți... după cincisprezece mile.

— Vă rog, nu vă deranjați, le spuse tânărul, ridicându-se repede.

Fata însă dispăruse în interiorul casei, de unde reveni în curând, aducând o carafă și câteva pahare.

— Poate că domnul Mainwaring preferă să meargă în camera lui Jim, să se spele pe mâini și să-și ia o altă pereche de pantofi, făcu doamna Bradley, foarte atentă.

— Nu, mulțumesc. De fapt, nici nu sunt obosit. Am trimis ieri o parte din haine cu o trăsură la hotelul Piscului, continuă el, observând că femeile îi priveau îmbrăcămintea. Am la mine cu ce să mă schimb, dacă ar trebui să o fac.

— Până atunci, serviți ceva răcoritor, îi zise doamna Bradley, amuzată. O să vă îmbolnăviți de atâta efort.

— Nu vă faceți griji pentru mine, zâmbi Mainwaring. Îmi place mult mersul pe jos și sunt destul de sănătos pentru un astfel de efort.

— Poate că sunteți mai voinic decât păreți, zise doamna Bradley, cercetându-l curioasă.

— Aveți dreptate, recunosc, răspuse el zâmbind. Aproape că uitasem că, într-un fel, sunt un bolnav și călătoresc tocmai pentru a-mi îngriji sănătatea. Stau cam prost cu plămâni, continuă el, bătându-se ușor pe pieptul destul de pipernicit, în raport cu lățimea umerilor săi.

Vocea lui își pierduse claritatea.

Doamna Bradley, care-l cercetase îndeajuns, se ridică autoritară:

— Ar trebui să vă îngrijiți mai mult, spuse ea. Veți începe prin a mânca acest biscuit, a bea acest pahar de whisky și a vă odihni în camera lui Jim până ce vom aranja puțin încăperea de oaspeți.

— Sper că nu mă trimiteți la culcare? făcu Mainwaring, în același timp amuzat și îngrijorat.

— Nu știu încă sigur. Deocamdată, mă voi mulțumi să vă fac o baie bună și apoi o să vă relaxați în acest fotoliu în timp ce verișoara mea și cu mine vom face câteva pregătiri necesare. Vedeti, adăugă ea, puțin umilită, nu avem decât un servitor, un chinez și nu-i putem încredința prea multe lucruri de făcut.

Mainwaring înțelese că orice protest din partea lui ar fi încurcat mai mult planurile încântătoarelor sale gazde. De aceea o urmă prin casă pe doamna Bradley. Cele două femei se reîntâlniră apoi în bucătărie.

— Ai mai auzit așa ceva? făcu doamna Bradley. Cincisprezece mile parcurse pe jos de plăcere și cu plămâni atinși de boală!

— Și ce haine purta!

— Totuși e drăguț, nu-i așa? tatona doamna Bradley terenul.

— Da, îi răspuse domnișoara Macy. Dar ce pantofi are! Cum a parcurs cu ei întregul drum?

— Oricum, sunt mai utili decât cei cu tocuri înalte ai căpitanului Greyson.

— Dar căpitanul umblă numai călare și își stăpânește bine armăsarul, făcu Louisa, gânditoare.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Cred că Jim ne va mai spune destule despre acest străin, concluziona doamna Bradley, suflecându-și mânecele și apucându-se de treburile bucătăriei.

— Dar nu cred să Jim știe mai multe despre el decât cele menționate în bilet, zise domnișoara Macy.

— Poate că nici nu trebuie. Probabil că e fiul unui bogătaș din Anglia, venit aici ca să-și îngrijească sănătatea.

— Taci!

Domnișoara Macy auzise zgomotul unor pași pe coridor.

Zgomotul încetă, ca și cum omul ezita să ia o hotărâre în fața ușii deschise de la bucătărie. Străinul apăru totuși, puțin dezorientat. Scurta lui

absență fusese suficientă ca să-și facă toaleta și acum era exact tipul de tânăr englez dichisit și plin de sănătate.

Cele două femei îl examinară cu o finețe de pisică.

— Vă rog să mă scuzați, le zise el, dar aș vrea să vă ajut. Știu să fac multe lucruri, așa că puneți-mă la încercare! Am trăit multă vreme în cort și mă pricep la gătit.

Doamna Bradley însă îi răspunse:

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva! Ne-ați încurca mai mult... Apoi, aveți nevoie de odihnă...

— Stați pe terasă, pe fotoliu și dormiți până ce sosește Jim.

Mainwaring nu avu de ales, așa că se refugie pe terasă. De abia se așeză pe fotoliu că apăru domnișoara Macy, cu un platou întins, din metal alb, pe care avea mazăre nedezechiocată.

— Iată, îi spuse ea, așezându-i platoul pe genunchi. Dacă doriți să ne ajutați, aceasta este o treabă puțin obositoare. Curățați mazărea!

— Dar cum să fac? întrebă el zâmbind.

— Cum? Priviți-mă, o să vă arăt.

Se apropie mult de el, încât hainele și trupurile li se atinseră. Se aplecă peste genunchii lui, luă cu mâna stângă o păstaie de mazăre și, apăsând-o cu degetul mare, scoase la lumină perlele verzi și mici.

Tânărul o privea zâmbind. Și ea îl privea, cu ochii strălucitori.

— E ușor, murmură femeia. Apoi se îndepărtă.

— Dar... o clipă! Domnișoară... Domnișoară...?

— Macy, îi răspunse Louisa.

— Ce voi face cu cojile?

— Aruncați-le acolo! E loc destul.

Și îi arătă canionul, deasupra căruia terasa părea suspendată, înaintând prin aer câțiva metri buni.

Cum fata se apropiase mult de marginea terasei, Mainwaring o prinse, speriat de braț:

— Ce ciudat! Nu credeți că este periculos? îi zise el. N-ar fi fost mai bine să aveți o balustradă la terasă, ca să nu existe pericolul de a cădea în gol?

— Așa și-a dorit domnul Bradley. Lui îi plac înălțimile.

— Da, poate că e mai frumos așa, făcu Mainwaring, privind-i cu atenție buzele arcuite și bărbia micuță.

— Asta însă nu ne ajută cu nimic la muncă, îi zise femeia. Trebuie să mă întorc lângă Jenny.

I se păru că ea se retrăsese cam grăbită. Să-i fi greșit cu ceva?

Era plăcut să arunce cojile în abisul imens care se căsca în jurul lui. Experiența pe care o trăia era destul de ciudată și avea să-și amintească de ea, de farmecul acelei vieți departe de civilizația marelui oraș...

Nu se compara, desigur, cu întâlnirea lui de săptămâna trecută, cu acel urs uriaș din văgăuna aceea strâmtă. Nici cu întâmplarea prin care îl

cunoscuse pe vestitul bandit Jack Spaniolul sau cu scena de linșaj la care fusese martor în Los Angeles.

Mai păstra încă în memorie noaptea aceea, petrecută într-o cabană din comitatul Pike, unde fata care îngrijea casa, o ființă tare frumoasă, i se furișase în cameră și nu-l lăsase să doarmă nici măcar un ceas.

Femeile acelea două nu-i semănau ei. Păreau niște englezoaice veritabile, precum cele din familia lui, doar că aveau mai mult farmec.

Gândindu-se la ele și la domnul Bradley, la fierăstrăul cu aburi și la cabana în care își ținea mașinăria, își dădu seama că îl cuprinsese o agitație febrilă, că respira mai greu și că nevoia de a tuși îi revenise. Își duse batista la buze, căci nu dorea ca zgomotul produs să le alerteze pe femei. Pe batistă i se întipări o pată de sânge...

Îngrijorat și supărat, se refugie în camera care-i fusese destinată. Spera ca femeile să nu-i observe absența. Fără îndoială, pentru ele nu era decât un fanfaron lipsit de energie, chiar dacă se lăudase cu eforturile pe care le făcuse mergând atâtea mile pe jos. Ele erau atât de active, de harnice, iar domnul Bradley iute și plin de viață...

Aceste gânduri îi mai aduseseră parcă roșeața în obraji și îi dădură puteri noi. Vru să se ridice din pat, dar o amețală puternică îl cuprinsese și se prăbuși în neant.

Când își reveni, un miros ciudat stăruia în jurul lui. Îl zări pe domnul Bradley, așezat parcă la fereastra cabanei sale în care își ținea ferăstrăul cu aburi. Acesta se apropie apoi de el și îi luă pulsul. Era oare doctor?

— Acum totul e bine, îi zise, zâmbitor, Bradley. Nu vă alarmați, continuă el. Nu sunt doctor, dar știu destule despre medicină și chirurgie, căci eu îi tratez pe muncitorii mei atunci când are loc un accident. Ați pierdut puțin sânge, dar dacă veți sta aici măcar două săptămâni, o să vă vindecați de tuberculoza asta și o să aveți trupul tare ca al unui copac.

— Două săptămâni! murmură, slăbit, Mainwaring. Dar eu vroiam să plec mâine!

— N-o să plecați nicăieri, îi zise doamna Bradley, care apărură din spatele soțului ei. Am aranjat totul. Jim a trimis mesaje prietenilor dumneavoastră așa că vor veni ei aici și nu veți mai merge până la ei.

— Trebuie s-o ascultați pe soția mea, ea comandă aici, îi spuse Bradley. Cincisprezece zile sunteți sechestrați la noi, dar veți putea trimite mesaje oricui doriți.

— Asta înseamnă că v-am speriat, murmură tânărul.

— Ne-ați speriat? făcu doamna. Priviți puțin.

Se uită pe fereastra care dădea spre terasă. Domnișoara Mary se așezase pe un scaun, cu obraji îmbujorați, Ochii pe jumătate închiși, pălăria de paie prinsă de gât cu o panglică, părul legat la spate și își face vânt cu un evantai din frunză de palmier.

— A venit în galop furtunos la cabana mea unde lucrez cu fierăstrăul, îi zise domnul Bradley. Călărea mustangul nostru pe jumătate sălbatic și care ar

fi putut-o arunca de zece ori din șa până să mă anunțe că ai nevoie urgentă de ajutorul meu. Doar Dumnezeu știe cum a izbutit să facă un asemenea tur de forță...

II.

Bradley nu exagera cu nimic efectul curativ al pădurii. Exista, desigur, o misterioasă și binefăcătoare influență în acel rezervor vast de miresme balsamice de marginile căruia stătea suspendat acel Balcon și unde păreau să urce, vizibil câteodată, emanațiile curate ale văii. Datorită acelor efecte salvatoare și prin respectarea regulilor de odihnă care-i fuseseră prescrise, Mainwaring n-a mai avut hemoragii.

Medicul cel mai apropiat, adus pe grabă, n-a mai adăugat nimic tratamentului ce-i fusese impus, ba chiar se miră că tânărul se înzdrăvenise așa de repede doar prin călătorii și exerciții fizice. Mainwaring refuzase până atunci orice pilulă ori elixir, lucru care le miră pe femei. Cunoscând miile de panacee care se aflau în rafturile Magazinului General, gestul lui nu putea fi decât surprinzător și, într-un fel, xenofob.

Patul lui fusese așezat în apropierea terasei, astfel că putea comunica și cu cei de afară sau asculta lectura domnișoarei Macy, atunci când stătea pe fotoliul cu balans.

Bradley spulbera monotonia convalescenței prin câteva anecdote originale, ori de câte ori trecea, seara, pe lângă bolnav. Englezul remarcase în Bradley un om spiritual și cultivat. Află că acel pădurar, proprietar al instalației de tăiat lemne, primise o educație clasică de care dădea dovadă ori de câte ori se ivea ocazia. Știind că gazda sa nu ar fi putut studia decât într-o școală de provincie, diferite mult de Oxford sau Cambridge, ar fi dorit ca acesta să uzeze mai puțin de cunoștințele sale în public și să aibă o comportare mai reținută.

I se părea totuși ciudat că Bradley, deși se purta destul de familiar cu el, nu făcuse niciodată aluzie la ceea ce l-ar fi legat de familia Mainwaring. Americanii manifestau, de obicei, o mare curiozitate față de străinii cu care se întâlneau ori el nu observase așa ceva la gazdele lui.

Era chiar privit cu indulgență și uneori profita de acest lucru, scriind familiei sale din Anglia.

— E ciudat că la voi, la englezi, nenorocirea unui membru al familiei îi aduce fericire altuia, îi zise într-o zi domnișoara Macy.

— Adică? întrebă tânărul.

— Dacă veți muri, nu-i așa că fratele dumneavoastră mai mic, Robert, ar deveni baronet și Sir Mainwaring?

Aceea a fost prima și singura aluzie la familia sa și la viitorul său rang nobiliar.

La rândul său, punând tot felul de întrebări, aflase destule despre soții Bradley. Astfel, aceștia veniseră în California însoțiți de verișoara lor, Louisa, renunțând la rentabila profesiune de avocat și stabilindu-se pe acel domeniu muntos și păduros, pe care îl achiziționaseră în urma unei afaceri juridice.

— Deci sunteți avocat, nu? întrebă Mainwaring.

Bradley izbucni în râs.

— Sunteți înscris oficial în barou, nu-i așa? Apăreți astfel în toate actele oficiale?

— Adevărat, îi răspunse Bradley vesel. Ar trebui însă ca să mi se acorde circumstanțe atenuante în legătură cu aceasta.

— Nu este cazul, continuă Mainwaring. Am și eu un văr care este om al legii. A părăsit armata pentru noua lui carieră.

— Deci nu găsiți că e rău să încerci mai multe profesii prin locurile astea? îl întrebă domnișoara Macy.

— Uneori, nu.

De altfel, constata că îl admira sincer pe Bradley.

— Știți, e frumos din partea lui că discută cu cineva ca mine, care n-a câștigat nici măcar un premiu la Oxford și care nu înțelege încă lucrurile practice ale vieții, îi mărturisi Mainwaring, într-o zi, doamnei Bradley. Are o inteligență extraordinară și știe mai multe lucruri decât învățăm noi la Oxford.

— Jim a strălucit întotdeauna, îi răspunse femeia, puțin indiferentă. Aș fi vrut să-l văd ceva mai practic.

— Mai practic? Cum? Un om care conduce o grupă întreagă de lucrători, dă ordine în dreapta și în stânga, care nu are nevoie de valet, de doctor, de avocat! Cine poate fi mai practic decât el?

— Vreau să spun, vorbi cu răceală doamna Bradley, că sunt lucruri în care un gentleman nu se poate arăta practic și de care nu are cum să scape. Jim ar fi făcut mai bine să își folosească talentele într-un mod mai legal și conform uzanțelor.

Mainwaring o privi surprins.

Pentru judecata lui neexperimentată, energia și inteligența lui Bradley.

Originalitatea lui ar fi trebuit să pară de neprețuit în ochii soției sale, adevărata femeie americană.

Fu șocat deci de acest lucru, asemeni tuturor bărbaților loiali și raționali care se află pentru prima oară față în față cu neloialitatea lipsită de jenă, cu logica indescifrabilă a sentimentelor femeiești. Cum? Un bărbat cu care orice femeie s-ar fi mândrit să...

Dar se opri brusc din gândurile sale. Se întrebă dacă și domnișoara Macy împărtășea același punct de vedere ca verișoara ei.

Toate acele lucruri nu știrbeau cu nimic farmecul vieții idilice pe care o duceau la Balcon. Prăpastia deasupra căreia locuiau era la fel de încântătoare prin iluziile ei poetice de spațiu, adâncime, culoare. Oamenii din jur, activitățile agreabile de zi cu zi, glumele îl făceau să se simtă bine, tot mai bine.

Fu foarte mirat într-o zi, când Bradley îi aduse câteva exemplare din cele mai recente ziare englezești, cumpărate tocmai la Sacramento. Gazda lui fu mirată, la rândul ei, de faptul că tânărul nu le dădu prea mare importanță, în plus, refuză și vizita pe care vroia să i-o facă unul dintre compatrioții săi cu influență, aflat în America.

În absența femeilor, absorbite de activitățile lor casnice, îi făcea plăcere să discute cu Fu-Yup, servitorul chinez, care îl îngrijea. Ceva mai târziu avea să cunoască o altă persoană neobișnuită, fata fierarului.

Când Mainwaring fu în stare să își părăsească încăperea în care zăcuse și să își ocupe iar locul la masa familiei Bradley, doamna Jenny crezu de cuviință să mărească personalul domestic și aranja cu vecinul lor cel mai apropiat, fierarul, ca fata lui să vină la Balcon câteva zile ca să le ajute în treburile casnice, așa cum o mai făcuse.

În ziua când ea veni, Bradley intră în camera lui Mainwaring, închise ușa după el cu un aer misterios și îl privi cu ochii săi albaștri, strălucitori și șireți.

— Dragul meu, cred că știi că în prezent trăiești într-o țară liberă unde nu se cunosc diferențieri artificiale între oameni, unde fiecare poate urca oricât de sus pe scara socială.

— Am aflat ce înseamnă libertatea trăind alături de dumneavoastră și de rudele dumneavoastră. Nicăieri nu există mai multă egalitate ca deasupra acestui abis fără fund.

— Atunci iată despre ce este vorba. Domnișoara Minty Sharpe, fata fierarului, a fost de acord, pentru un salariu modest, să ne ajute câteva zile ca să ținem gospodăria. Ea vine azi. Întotdeauna am considerat-o egala noastră, în mod firesc, se va aștepta ca să o tratăm la fel și azi. Doamna Bradley a considerat deci că, în cazul în care sănătatea nu ți se acomodează cu simplitatea democrației noastre, să măncați mai departe aici, în cameră.

— Domnișoara Sharpe va constata ea însăși că mă voi comporta într-un mod exemplar, îi zise, foarte serios, Mainwaring.

— Să sperăm că așa va fi, încheie conversația Bradley. Acum, că ați consimțit aceasta, vreau să mai adaug doar că nimeni nu face prăjituri mai bune ca domnișoara Minty și numai pentru asta merită să-i facem orice concesie posibilă.

Veni și ora mesei...

Mainwaring, purtând pe chip o paloare care-l făcea interesant, braț la braț cu gazda sa, traversă vestibulul și intră, pentru prima oară, în sufrageria casei în care locuia de trei săptămâni. Încăperea era luminoasă și veselă, iar ferestrele dădeau către stânci, fiind impregnată și de parfumul văii. Ușa și cele patru ferestre mari, larg deschise, păreau ramele unor tablouri în care pădurea, stâncile, cerul infinit alcătuiau combinații de forme și culori de o rară frumusețe.

— E minunat aici! șopti Mainwaring, privind în jurul lui ca un copil încântat.

Doar că domnișoara Minty nu se afla acolo. Avea să-i servească Fu-Yup, chinezul priceput la toate.

Mainwaring nu se putu abține să nu-i șoptească, malițios, Louisei:

— Văd că și voi, americanii, vă delimitați clar de servitorul vostru chinez.

— Ba deloc, făcu ea. Dimpotrivă, el se delimitează de noi. Ne consideră ca inferiori în rang față de el. Dar... tăcere! Ne va auzi!

Atunci apăru în sală domnișoara Minty, zâmbitoare, încrezătoare în puterile ei. Se apropie de masă.

Chipul ei, care nu cunoscuse vreodată pudra sau fardul, îmbujorat, îl atrase pe englez în mod deosebit, chiar din clipa în care ea veni și se așeză pe scaunul de lângă el.

— Nu vă faceți griji pentru mine, prieteni, li se adresă ea, punându-și cotul pe masă și privindu-l cu o vie curiozitate pe tânărul de lângă ea. Am picat acum câteva clipe și mi-am și schimbat hainele, astfel că acum sunt gata să vă ajut. Trebuie să remarc totuși că domnul care este bolnav arată mult mai bine decât atunci când l-am văzut prima oară. Da, nu vă mirați, domnule.

Săptămâna trecută, când am trecut pe la Jenny Bradley, dormeați ca un bebeluș, cu fereastra deschisă. V-aș fi îngrijit de atunci, dar am crezut că ați încăput pe mâinile Louisei.

Mainwaring se îmbujora ușor la această remarcă. Doamna Bradley și domnișoara Macy schimbară priviri discrete între ele. Bradley se grăbi să-i spună englezului:

— Vedeți, domnule Mainwaring, natura lucrează cu toate forțele ei ca să vă faceți bine, iar acum a trimis-o pe domnișoara Minty, care în mod cert vă va pune pe picioare!

— Nu trebuie să îmi spuneți domnișoara Minty, continuă fata, uitându-se la oaspete.

— Dacă nici dumneata nu-mi vei spune domnule, atunci voi folosi doar Minty, atunci când voi vorbi cu tine, îi răspunse Mainwaring.

Chipul lui Bradley se luminează.

Minty își ridică ochii negri din farfuria ei și îi zise:

— Mi-ai făcut o propunere ispititoare. Care este deci prenumele tău?

— Nu e la fel de frumos ca al tău. Este Frank.

— Nu-i adevărat, râse ea. Trebuie să fie Francis. Doar speră ca într-o zi, lumea să îți spună Sir Francis, nu?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Minty se ridică de la masă, sub pretextul că oaspetele murea de foame și insistă să aducă chiar ea un platou cu gustări de la bucătărie spre a-l servi copios. Urmă o mică luptă cu Francis, care insista să servească el, dar forța lui Minty, îl obligă să stea pe scaun. După ce-i umplu farfuria cu felurite bucate, fata îi spuse:

— Acum vei mânca liniștit și îi vei lăsa pe alții să facă puțină conversație la masă.

În curând, conversația se generaliza, în ciuda faptului că Minty trebuia să facă față, mai mult sau mai puțin, îndatoririlor profesionale, alergând deseori la bucătărie. În ciuda aluziilor încurajatoare pe care fata fierarului le făcea la adresa lui Mainwaring și a Louisei, englezul o simțea parcă pe domnișoara Macy la fel de distantă și reținută ca în prima zi în care o cunoscuse.

Ridicându-și privirea cu ochii ațintiți asupra lui. Îl privea amuzat și afectat, ca un frate mai mare care asistă cu plăcere la masa unui școlar ce înfulecă pofticios toate bucatele.

— Adevărat, Bradley, dar n-am ce face, zise el, punând pe farfurie cuțitul și furculița. Știu că pofta mea de mâncare de azi e revoltătoare, dar n-am ce face. Aerul curat și oamenii din jur m-au stimulat.

— E prima masă ca lumea din ultimele șase luni, nu? îi zise Bradley.

— Cred că voi, cei din Marea Britanie, nu vă îngrijiți la fel de bine ca noi, interveni Minty.

— Sunt o reclamă minunată a ceea ce au făcut îngrijirea și atenția pe care mi le-ați acordat, i se adresă Mainwaring doamnei Bradley. Dacă doriți să construiți un sanatoriu aici, voi fi primul care va semna certificatul de funcționare.

— Aveți grijă ce spuneți, Mainwaring. Doamnele ar putea să vă creadă pe cuvânt. Louisa și Jenny au făcut tot ce le-a stat în putință, anul trecut, ca să ne mutăm la Sacramento și să transformăm Balconul într-un hotel pentru turiști.

— Chiar vă gândeați la așa ceva? le întrebă Francis pe cele două femei, privindu-le mai atent.

— În acest mod ne vom bucura mai mult de societate decât o facem de obicei și ne-am simți mai aproape de lume, îi răspunse Louisa.

— Iar domnul Bradley ar avea mult mai mult de câștigat decât de pe urma afurisitului de fierăstrău cu aburi, completă doamna Bradley.

Mainwaring nu mai știa ce să spună. Oare ele considerau mai onorabilă conducerea unui hotel de către Un om al legii decât directoratul unei instalații de tăiat copacii?

— Eu încă nu m-am hotărât ce cale să urmez, draga mea, interveni Bradley. Deocamdată am refuzat hotelul, fiindcă afacerile îmi merg bine. Dar, a propos, Mainwaring, am găsit azi dimineață o scrisoare de la domnul Richardson. Vrea să ne viziteze aici, la Balcon.

— Dar i-am scris că-mi este mult mai bine și că nu e necesar să vină...

— Are ca pretext pentru vizita sa legalizarea unei afaceri în care îi sunt partener. Crede că simplul fapt că se deplasează tocmai de la San Francisco până aici ține loc unei invitații oficiale din partea mea, invitație pe care nu vreau, poate, să i-o fac.

— Dar el... este bancherul tatălui meu! Îi trebuie condiții deosebite, ar trebui să stea aici la hotel și dumneavoastră nu dispuneți de așa ceva!

— Încă nu, zâmbi Bradley, dar Balconul este elastic și eu sunt sigur că-l putem metamorfoza.

Se făcu brusc liniște.

Doar Bradley își păstră voia bună și el continuă:

— Vom servi cafeaua pe terasă, Mainwaring, iar doamnele ne vor urma acolo în curând. De altfel, nu știu dacă e bine să las un convalescent ca tine să mănânce tot ceea ce ne-a pregătit Minty. Veți servi desertul altă dată.

De îndată ce fură singuri pe terasă, Bradley îi șopti:

— Mă întreb dacă domnul Richardson o va tolera pe Minty.

— Dacă eu pot și el o va face, îi zise englezul. Bradley merse mai departe cu confesiunile sale.

— Priviți adâncul acesta, Mainwaring și închipuiți-vi-l privit ostentativ de o grămadă de turiști, de femei gătite și de alte creaturi snoabe, închipuiți-vă cât zgomot ar fi, ce vorbărie goală, câți chelneri vor alerga în dreapta și în stânga, câte sticle de șampanie se vor desface! Ați mai regăsi vreodată liniștea în care ați dormit atâtea zile aici? Doar femeile ar putea dori să se metamorfozeze astfel acest loc izolat și atât de plăcut...

— Ascultându-vă vorbind, Bradley, ajung la concluzia că și dumneavoastră sunteți la fel de vandal ca turiștii aceia, căci ați instalat un fierăstrău ce ucide în continuare pădurea.

— Ah, dar eu lupt împotriva naturii, însă nu vreau să o domin sau să o schimb. Apoi, fierăstrăul acela îmi aduce destui bani... Mi-am amintit că trebuie să mă întorc la lucru, zise el, ridicându-se și scuturându-și cenușa din pipă.

— Ah, vreți să jucați rolul yankeului care fugе mereu, că în cărțile americane? Nici nu v-ați terminat bine masa...

— Avem o treabă dificilă de îndeplinit în seara asta, îi răspunse Bradley. Și nu avem prea mulți oameni...

Intră apoi în casă, de unde reveni îmbrăcat în hainele de lucru. Îi făcu, vesel, un semn din cap lui Mainwaring și porni spre instalația lui cu aburi.

Seara, târziu, când și doamna Bradley se retrase pentru câteva clipe în camera ei, Mainwaring și Louisa rămaseră singuri pe terasă. O vreme păstrară tăcerea, respirând liniștea adâncă, fără de hotar. Luna, abia răsărită, îi împodobeau cu țesătura razelor ei. Câteva stele sticleau în depărtare. Aromele plantelor sălbatice îi învăluiau, iar vântul le mângâia uneori pletele.

Încet, încet, începură să vorbească despre frumusețile care-i înconjurau, apoi despre întâmplările pe care le trăiseră. Mai târziu trecură la gusturile lor, obiceiuri, cunoștințe, dorințe... Cercetară câteva aspecte de morală, etichetă, doctrină.

Când reapăru doamna Bradley ca să-l avertizeze pe convalescent că trebuia să meargă la culcare, amândoi se simțiră deranjați, neplăcut impresionați de timpul care zburase așa de repede.

— Ei, ce spui? o întrebă doamna Bradley pe verișoara ei de îndată ce Mainwaring dispăru pe culoarul care ducea la camera lui.

— Ce să spun? Mi-a vorbit despre lumea lui, despre Anglia, iar eu despre americani. A fost ceva plăcut.

— Parcă s-a mai înzdrăvenit.

— Da, dar e departe de a fi vindecat.

Mainwaring nu avea însă nici un confident căruia să-i împărtășească impresiile sale. Făcuse un pas mai aproape de frumoasa Louise, dar gândurile îi zburară, fără voie, la domnul Richardson, cel a cărui vizită, apropiată, avea să

distrugă parcă familiaritatea lui cu cei de la Balcon. Presimțea acest lucru, deși nu avea nici o bază logică pentru a-și susține punctul de vedere.

De ce oare Richardson nu venea mai târziu? De ce nu venise mai devreme?

Adormi cu aceste gânduri în minte.

O visă pe Louisa, măturând pământul cu fusta ei lungă și frumoasă, privindu-l cu ochii ei delicați și albaștri.

Dimineța, când se trezi, abia mijeau zorii. Liniștea, libertatea, munții care abia se zăreau, nimic nu lăsa să se înțeleagă că undeva, în inima pădurii, fierăstrăul cu aburi al lui Bradley distrugea metodic natura.

III.

Căsuța în care trăiau Minty, tatăl ei și un frate mai mic se afla pe marginea unei râpe, umplută parțial cu lemne putrezite, frunze, praf și cenușă, provenită de la forja domnului Sharpe. Locuitorii căsuței aruncaseră și ei în râpă tot felul de resturi: lăzi sparte, faianță, fontă, haine vechi. S-ar fi putut crede că locuința fusese special aleasă acolo, tocmai datorită existenței acelei râpe, atât de comod utilizată pentru a te debarasa de lucrurile inutile.

Casa se compunea dintr-o sufragerie spațioasă, o bucătărie și două dormitoare. Pe pereți atârnavă afișe uriașe cu mașini agricole, calendare, imagini ce ilustrau texte din Scripturi.

Când Minty ajunsese acasă în seara aceea, primul lucru fu să meargă la hangar. Un băiat care avea aceleași trăsături cu ale ei, cu părul ciufulit, muncea la forjă alături de tatăl său, un bărbat athletic, care cânta în vreme ce prelucra o potcoavă.

Fără a scoate o vorbă, Minty traversă hangarul și, când ajunsese în dreptul celor doi lucrători, îi trase fratelui ei o palmă peste o ureche.

— Ai luat-o pe asta și o să mai primești una dacă te mai îmbraci cu pantalonii noi imediat ce eu plec de acasă!

— Ceilalți s-au rupt la genunchi, îi răspunse băiatul, încercând să se apere cu genunchiul și cotul.

— Fugi și te schimbă, imediat!

— Hei, Minty, mi-ai adus amestecul acela pentru febră? interveni domnul Sharpe.

— Nu. Bradley mi-a spus că o să chelești dacă folosești mereu scoarța aceea de copac amăruie, chinina, fără să fii bolnav. Susținea că n-ai avut niciodată febră și că ești puternic ca un cal.

— Bradley nu se pricepe.

— Dar ți-a pus umărul la loc la fel de bine ca un medic.

— Asta nu înseamnă nimic. Dar ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors în seara asta?

— Vreau să îmi mai iau câteva lucruri, îi răspunse el, plecând spre casă.

— L-ai văzut?

— Da.

— Biby a trecut pe aici la prânz. Spunea că necunoscutul acesta e un personaj foarte important în țara lui, iar milionarii din San Francisco sunt plini de atenții pentru el. Unde te duci?

— În casă.

— Fii atentă puțin, Minty. Pregătește câțiva biscuiți pentru cină, mi-e foame de nu mai pot. O să-mi povestești noutățile la masă.

Mai târziu, când domnul Sharpe a părăsit forja pentru a se așeza la masă, biscuiții calzi înotau în unt. Acesta era felul lui preferat și, uitând de curiozitatea lui cu privire la Mainwaring, înfuleca de zor, riscând o indigestie.

După ce termină de mâncat, domnul Sharpe îi zise fetei:

— Ce mai spunea Bradley despre minele acelea de pe pământurile lui?

— Tată, Bradley nu scoate nici măcar un cent de pe urma lor. El pretinde că lemnele tăiate cu fierăstrăul îi aduc bani destui și că va deveni milionar atunci când calea ferată va trece pe aici și când le vor trebui traverse.

— Până atunci însă, trebuie să trăiască, să plătească salariile angajaților săi, să-și întrețină instalațiile. Biby mi-a spus că are de gând să-i folosească pe milionarii din San Francisco cu ajutorul englezului. Ai auzit ceva despre asta?

— Nu. Absolut nimic.

— Nimic? Dar atunci despre ce s-a vorbit acolo?

— Lucruri de societate, pe care dumneata nu le-ai pricepe, fiindcă nu ai făcut colegiul. Nu ai prieteni la Frisco și nici nu cunoști bunele maniere. Nici eu, de altfel. Nu știu să cânt la pian, nu vorbesc deloc franțuzește, nici nu am toalete la modă. Noi nu avem decât o forjă într-o zonă de munte.

— Minty, nu asta vroiam eu să aflu.

— Ba da. Nu sunt o proastă și știu că atunci când deschid eu gura, ceilalți încep să se uite în jos ori își mușcă buzele ca să nu râdă. Poate că nu sunt o companie prea bună.

— Cum, Minty? se înfierbântă fierarul, ridicându-se de pe scaun. Și-au dat aere în fața ta?

— Nu este vorba de asta, îi răspunse fata.

— Atunci?

— Mi se pare destul de urât că vrei să-i furi băiatul unei mame bătrâne din Anglia sau unui tânăr englez să-i răpești fratele prin procedee femeiești, fără să le ceri permisiunea. Ce-ai spune dacă fratele meu, Richelieu, ar fi mare și s-ar imbarca, e destul de aiurit pentru asta, apoi s-ar îmbolnăvi într-o țară străină, unde o prințesă ori o altă femeie l-ar ține ascuns ca să-l îngrijească, fără voia noastră?

Pe domnul Sharpe nu l-ar fi deranjat prea mult o asemenea mezalianță.

— Fratele tău are numai gărgăuni în cap! Îi plac doar lucrurile frumoase și hainele noi, se plânse tatăl fetei. Dar Louise Macy nu are deja pe cineva? Pe căpitanul Greyson? Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost trimis la plimbare, îi răspunse Minty. Totuși, Louise îl poate chema oricând înapoi dacă nu-l va putea îmbrobodi pe tânărul englez. Așa merg lucrurile la Balcon. Cele două femei de acolo sunt în stare de orice! N-ai

vedea în ochii lor nici o picătură de apă din dragoste adevărată. Asta mă supără. Dacă Louise ar ține cât de puțin la băiatul ăsta, nu mi-ar părea rău. Ea însă nu dorește decât să ajungă baroneasă, prin orice mijloace!

— Nu are rost să ne amestecăm noi în treburile lor, încercă să o împace fierarul.

— Bine, n-o să ne amestecăm! Mai e un englez, care vine mâine de la Frisco spre a-l vedea pe bolnav. Dar unde este Richelieu? De ce nu este la masă cu noi?

— Mi-a zis că nu-i este foame. Cred că s-a dus la vecinii noștri. Acolo e o fată de vârsta lui, căreia trebuie să-i facă puțină curte, la ora asta.

— La vârsta lui! făcu Minty, indignată. Cu cine o fi semănând. Nimeni din familia noastră nu s-a comportat ca el.

Aici, domnul Sharpe preferă să tacă.

— Curios, Minty, spuse el ceva mai târziu, cum se împlinesc lucrurile așa cum e scris. Un personaj important ajunge prin locurile noastre, se îmbolnăvește și e îngrijit în prima casă care-i iese în drum. Nu putea să fie aceea forja noastră? Nu puteai să-l îngrijești tu, chiar în camera asta? Însă n-a fost să fie așa...

— Ce tot spui, tată? Nu ți-am povestit că avea o scrisoare pentru Bradley?

— Ce contează? Dacă ar fi venit călare, ca orice om important, prima oară s-ar fi oprit la fierărie, unde te-ar fi văzut pe tine. A venit însă pe jos, fiindcă așa i-a fost scris, astfel că a întâlnit-o mai întâi pe Louisa.

O clipă, Minty fu tulburată de teoria originală a tatălui ei.

— Totuși, tată, uiți că...

— Vreau doar să spun că totul a fost destul de ciudat, încheie el discuția. Se ridică apoi, se duse la ea și o luă în brațe.

— Nu mai fi necăjită.

Apoi se despărțiră. Domnul Sharpe plecă să se culce, după o zi de muncă grea, iar Minty rămase până noaptea târziu, să-l aștepte pe ștregarul de Richelieu.

IV.

A doua zi de dimineață, când Mainwaring se trezi, constată că avea din nou febră și era foarte agitat. Se îmbracă și se duse pe terasa încă pustie. Scaunele, pe care stătuseră el și Louisa, se aflau încă unul lângă altul. Privi Marele Canion, care se deschidea înaintea lui și constată că se schimbase ceva în acel peisaj.

O ceață ușoară se ridica din vale, ca o ultimă iluzie a nopții ce trecuse. Aerul rece al dimineții îl irita. Auzi un zgomot de pași din celălalt capăt al terasei și se întoarse într-acolo.

Apăru un băiat, care-i semăna foarte mult lui Minty Sharpe! Mainwaring îi zâmbi. Richelieu înainta și îi întinse mâna.

— Jim Bradley a plecat deja? îl întrebă apoi băiatul.

— Nu, nu cred. Eu sunt Frank Mainwaring.

Băiatul zâmbi.

— Eu sunt Richelieu.

— Richelieu?

— Da, e un nume franțuzesc. Un domn cardinal, știți... Mamei i-a plăcut mult acest nume.

— Richelieu... și mai cum?

— Richelieu Sharpe.

— Aha, ești fratele lui Minty!

Își strânseseră iar mâinile. Băiatului i se păru că englezul acela era un om încântător.

— Ei, bine, dacă ești grăbit, îi zise Mainwaring, bate la ușă și intră în casă. Aud zgomote la bucătărie.

Richelieu fu de acord. Mai întâi însă, se duse pe terasă și lăsă pe podea o mică batistă albastră, înnodată, care conținea obiecte grele.

— Hei! Richelieu! Nu ți-ai găurit batista cu obiectele tale valoroase? Ce ai acolo?

— Niște mostre, îi răspunse scurt băiatul. Apoi intră în casă. Reveni imediat.

— Ei, bine, cardinale! îi zise Mainwaring. Ai găsit pe cineva?

— Pe doamna Bradley, dar Jim este la instalația din pădure. Mă voi duce acolo.

— Ai văzut-o și pe domnișoara Macy?

— Pe Lily?

— Da, pe Lily.

— Nu, n-am văzut-o. E plecată să flirteze cu căpitanul Greyson.

— Să flirteze cu Greyson? repetă Mainwaring bulversat.

— Da, se plimbă cu caii pe creastă.

— Vrei să spui că acum ea se plimbă cu calul alături de domnul... căpitanul Greyson?

— Da. Călărește și flirtează.

— Ce înțelegi tu prin "flirtează"?

— Dumneavoastră știți foarte bine. Ca și Lily, de altfel. Se făcu liniște.

Englezul nu mai părea interesant. Conversația cu el nu mai era nici amuzantă, nici instructivă. Richelieu își pierdea vremea degeaba.

— Am plecat, îi zise el.

— La revedere! Îi răspunse Mainwaring, fără a-l mai privi.

Băiatul își luă mostrele și se îndepărtă, convins că englezul era o nulitate. Pe la ora 8, doamna Bradley ieși din casă.

— Jim și-a petrecut întreaga noapte în pădure, îi zise ea. Va veni să mănânce și îl va aduce pe prietenul dumneavoastră, domnul Richardson. Din păcate, domnișoara Sharpe lipsește azi.

Mainwaring nu băgă de seamă că Jenny accentua termenul politicos prin care o desemnase pe Minty.

— De aceea a venit fratele ei așa de dimineață?

— L-ați văzut?

— Da, e amuzant. Era foarte interesat să dea și peste domnul Bradley, așa că a fugit la instalația din pădure.

— Louisa vă va ține companie de îndată ce-și va schimba hainele, reluă discuția doamna Bradley. A ieșit dis-de-diminează ca să facă o plimbare cu un prieten. Adoră să călărească în zori.

„Și să flirteze”, adăugă, în gând, Mainwaring.

Era firesc faptul că Louisa călărea în zori, așa cum se obișnuia în ținutul lor și că o însoțea cineva. De ce băiatul insistase însă asupra cuvântului „flirteze”? Știa oare mai multe de la Minty?

Ceva mai târziu apărură Louisa, cu ochii strălucitori. Îi spuse că obișnuia, de mai multă vreme să iasă dimineața cu căpitanul Greyson, dar renunțase în ultimele zile, de când...

— De când? o întrebă Francis.

— De când sunteți la noi... bolnav, îi răspunse ea. Mainwaring se îmbujora de plăcere și ochii îi străluciră mai tare. Luau masa, când apărură domnul Richardson, singur. Le explică faptul că Bradley avea o afacere importantă și neprevăzută, care l-a silit să întârzie. Mainwaring nu fu prea afectat de lipsa lui.

Bancherul, cu o constituție masivă, puțin obez, fu imediat fascinat de atitudinea grațioasă și puritană a doamnei Bradley și devenise foarte galant cu ea, lucru care-l deranja pe Mainwaring. Când rămaseră singuri, față în față, pe terasă, Richardson îi zise lui Francis:

— E ciudat că până acum n-am auzit nici un cuvânt despre nevasta lui Bradley. Este tare drăguță și o bună gospodină. Are noroc cu ea aici.

Mainwaring îi răspunse, cu răceală:

— E o tovarășă admirabilă pentru un bărbat care trebuie și mai mult admirat decât ea. Au fost foarte binevoitori cu mine și m-au îngrijit cu atenție. Nici fratele sau sora mea nu s-ar fi purtat ca ei.

— Desigur, desigur, se grăbi să confirme Richardson. I-am scris doamnei Mainwaring că acești oameni v-au îngrijit foarte bine și că...

— Doamna Mainwaring știe deja ce cred eu despre ei și ce datorează bunătații lor, îi răspunse rece tânărul.

— Adevărat, adevărat, zise bancherul, parcă scuzându-se. I-ați cunoscut bine... Bradley a încercat să obțină de la bancă fonduri ca să își monteze alte fierăstraie.

Tânărul tăcea, politicoș și nu punea nici o întrebare referitoare la afacerile gazdei sale.

— Nu o cunoșteam pe verișoara lui, domnișoara Macy, continuă Richardson. Am auzit însă vorbindu-se despre ea pe vremea când își vizita niște prieteni la Menlo Park, acum un an. Se spunea că Johnson, un colonel din Sacramente, era înnebunit după ea. Ar fi fost o partidă bună, căci colonelul este foarte bogat, dar afacerea a căzut, dintr-un motiv necunoscut. Se zicea apoi că ea a vrut să se mărite cu un tânăr spaniol, Pico, de la ranch-ul Amador,

dar familia lui nu a vrut să audă de așa ceva. Deci, fata asta e cam ghinionistă. Presupun, totuși, că se va aranja, în cele din urmă, cu acest căpitan Greyson, cu care se plimbă călare în fiecare dimineață.

— Oare banca n-a considerat o investiție bună noile fierăstraie ale lui Bradley? îl întrebă liniștit Mainwaring.

— Nu poți face afaceri cu el. Nu e un om practic.

— Credeam că e. Pare așa de energic, își face treaba așa de bine.

— Tocmai de aceea. Și-a pus în cap idei absurde, de colaborare cu muncitorii săi. Face lucrurile încet și la o scară limitată. Aici ar trebui să cumpere întreaga regiune, să-i de-a la o parte pe vecinii săi, să închidă celelalte instalații de tăiat arbori din zonă și să organizeze o societate pe acțiuni cu sediul la San Francisco. Doar așa ne-ar conveni nouă.

— Dar nu considerați că tot ceea ce întreprinde el ar fi un plasament dezavantajos pentru bancă, în cazul că s-ar merge după ideile lui?

— Poate că nu.

— Îl dați deci la o parte doar fiindcă afacerea nu vi se pare suficient de importantă pentru bancă?

— Adevărat.

— Richardson, îi zise tânărul, ridicându-se încet și frângându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, doresc să vă ocupați personal de această afacere, în numele meu. Vreau să-i fiu de folos într-un fel domnului Bradley. Vreau să-i ofer sprijinul de care are nevoie și să se dezvolte doar așa cum gândește el. E clar? Vreau acest lucru și cred că tatăl meu dorește și el ce-mi doresc eu. Dacă vreți să-i scrieți în legătură cu acest subiect...

— Nu este necesar, îi răspunse încet bancherul. Voi face așa cum doriți... Nu este o investiție prea rea și, în felul acesta, vă veți recompensa față de familia Bradley. Deoarece mă aflu aici, mi se pare firesc să preiau afacerea asta.

— Mai e ceva, Richardson.

— Da?

— Cum doamnele nu prea au mulți servitori, ar fi preferabil să nu rămâneți masa de prânz ori la cea de seară. Va trebui să mergeți la hotelul Piscul, care se află la vreo două mile de aici. Puteți veni diseară. Până atunci nu am treabă cu dumneavoastră.

— Desigur, murmură Richardson. Să-mi iau rămas bun de la doamne...

— Nu este necesar, îi zise liniștit Mainwaring. N-ați face altceva decât să le deranjați de la treburile lor casnice. Le voi spune că ați plecat, dacă mă vor întreba. Vă veți găsi bastonul și pălăria pe coridor și puteți pleca de pe terasă pe scările acelea. Găsiți-mi pe cineva la hotel, care să-mi transporte mâine bagajele la Sacramente îmi va trebui un cal. Vă aștept diseară, să mai discutăm problema. Bună ziua!

Mainwaring îl conduse și îl urmări cu privirea cum se îndepărta de casa lui Bradley.

Când reveni pe terasă, o văzu pe Louisa. Ce drăguță și ce distinsă era în rochia aceea de zi! Ce era de mirare că o admiraseră colonelul Johnson, spaniolul și Greyson? Cine n-ar fi vrut-o de soție?

— De ce l-ați gonit pe domnul Richardson? îl întrebă fata.

— Mi s-a părut obositor pentru doamna Bradley și pentru dumneata să-l găzduiți fără a avea vreun ajutor din partea servitorilor.

— Dar era oaspetele nostru, nu trebuia să vă amestecați.

— Îmi pare rău, am greșit, domnișoară Macy. Mă veți ierta?

— Sigur, vă voi ierta, mai ales că vă pare rău pentru ceea ce ați făcut, răsese Louisa. Nu știu însă ce va spune Jenny când va afla ce ușor dispuneți de cuceririle ei.

Se opri brusc din răs și îl privi mai atent.

— V-a adus cumva o veste proastă? Sper că nu v-a stricat buna dispoziție pe care ați obținut-o prin cura urmată la noi... Dacă v-a întristat, atunci mai bine că l-ați gonit!

— Din păcate, cura mea aici s-a încheiat. Am dat dispozițiile necesare ca să plec mâine.

— Așa de repede?

— Vi se pare că e prea repede, domnișoară Macy?

— Am uitat că stăteți aici ca un bolnav și că datorită suferinței dumneavoastră am avut plăcerea de a vă avea printre noi.

Cuvintele ei potrivite nu trădau existența vreunui sentiment.

— Acum, fiindcă s-a încheiat munca dumneavoastră ca soră de caritate, puteți reveni în lumea plăcerilor având conștiința împăcată, zâmbi trist Mainwaring. Puteți să vă reluați plimbările călare pe care le-ați întrerupt datorită bietului bolnav...

Louisa își ridică spre el ochii limpezi și strălucitori. Nu citi în ei nici reproș, nici indignare, nici măcar mirare. El vrusese să o insulte, dar nu-și nimerise ținta.

— Verișoara mea știe că plecați așa de repede? îl întrebă ea.

— Nimeni nu știe. M-am hotărât cu câteva clipe în urmă, după ce am aflat de la Richardson că am de rezolvat o afacere importantă.

— Ar trebui să mai lăsați afacerile și să vă ocupați, în primul rând, de sănătatea dumneavoastră. Nu spun că ar fi bine să vă sechestrați aici, răsese ea, dar ar fi păcat să risipiți ceea ce ați câștigat la noi prin odihnă și aer curat.

Mainwaring ar fi vrut să-i spună multe, dar nu și adevăratul motiv al plecării lui precipitate.

Cum ar fi putut să o întrebe acele lucruri delicate care constituiau adevăratul motiv al plecării lui precipitate? Ca să-și acopere nepriceperea, era nevoit să mintă în continuare. Părând că vrea să schimbe subiectul conversației, îi zise:

— Richardson v-a mai văzut o dată... La Menlo Park...

Louisa i-a răspuns însă, mirată, că ea nu l-a mai întâlnit niciodată.

— Cred că la un anume domn Johnson, continuă el. Sau la unul dintre ranch-urile spaniole. Parcă a pomenit de un anume... Pico...

Louisa îl privi tulburată, preț de o clipă. Apoi izbucni într-un râs irezistibil, îmbujorându-se totodată.

— Deci, îi zise ea, cu ochii înlăcrimați de râs, vreți să îmi spuneți că n-ați auzit bine ceea ce v-a povestit domnul Richardson fiindcă special nu ați vrut să o faceți... E un compliment englezesc?

— Poate. Cert este un lucru, îi zise el, privind-o drept în ochi. Plec la drum tocmai pentru a găsi iubirea adevărată. N-ați vrea să mă ajutați. Domnișoară Macy?

Se apropie încet de ea. Devenise și mai palid, dar mult mai îndrăzneț. Ea însă se îndepărtă ușor de el, punându-și mâinile pe spătarul unui scaun.

— Și unde vreți să vă începeți căutarea? Sau încă nu v-ați hotărât? La domnul Johnson? La domnul Pico?

— Aici, îi răspunse el.

— Eu cred că ar fi bine să-i spuneți verișoarei mele că vreți să plecați mâine, murmură ea, cu un zâmbet abia schițat. Vă cam grăbiți. Ah, iată că tocmai a apărut, continuă ea, auzind zgomot în vestibul.

— Poate că nu mă grăbesc, așa cum credeți.

— Atunci „căutarea” nu este așa de importantă, mai poate fi amânată? Ușa se deschise și doamna Bradley, surâzătoare, își făcu apariția.

— Domnul Mainwaring te căuta, îi zise Louisa. Nu doar că l-a gonit pe domnul Richardson, dar vrea să plece și dumnealui chiar mâine!

Apoi Luisa îi explică verișoarei sale că anumite afaceri urgente îl sileau pe oaspetele lor să le părăsească.

— Nu cred că poate fi vorba de așa ceva, interveni doamna Bradley. Încă nu v-ați refăcut și Jim nu va fi de acord cu plecarea dumneavoastră...

— Chiar dacă voi pleca mâine sau poimâine, îi zise el grav, sper să ne revedem în curând, fie aici, fie în Anglia. Deja am scris multe despre dumneavoastră familiei mele și, continuă el, privind-o drept în ochi pe Louisa, în țara mea există un loc special pentru dumneavoastră, în care sunteți bineveniți oricând, în orice împrejurare. Ca tineri americani nu veți fi, poate, încântați de părinții mei, care au cam început să îmbătrânească și văd altfel lucrurile, dar surorile mele o vor considera, în mod cert, pe domnișoara Macy ca făcând parte din familie.

O scânteiere de mulțumire se ivi în ochii Louisei.

— Dar, îi spuse veselă doamna Bradley, o călătorie în Anglia este, deocamdată, un vis irealizabil pentru noi. Doar printr-o întâmplare fericită să devină o realitate... O creștere neașteptată a prețului lemnului de construcție sau ridicarea hotelului la care ne gândim de atâta vreme ar rezolva situația.

— O să discut acest subiect cu domnul Bradley și sper să găsim o rezolvare practică, îi răspunse Mainwaring.

— Nu cred că veți reuși măcar să îl faceți să vă lase ca să plecați, replică doamna Bradley. Să mergem, Louisa, nu trebuie să uităm că avem datoria să

ne ocupăm de confortul domnului Mainwaring, iar Minty ne-a părăsit ca o lașă. Oaspetele nostru nu va suferi nici o privațiune câtă vreme ne va mai onora cu prezența sa.

Mainwaring rămase singur pe terasa.

Fără îndoială, femeile înțeleseseră exact vorbele sale. Nu mai avea de făcut decât să vorbească și cu Bradley și să obțină, în ziua următoare, un răspuns definitiv din partea Louisei.

Felul în care ea reacționase, nepăsătoare, la presupunerile lui Richardson, lămuriseră multe lucruri. Calea spre inima ei îi era deschisă... Știa că poziția lui socială, influența lui, erau lucruri importante, de care orice femeie ține cont, inclusiv independenta și încântătoarea verișoara a doamnei Bradley.

Trecu însă e oră, iar Louisa nu mai apăru pe terasă, ca să completeze întâlnirea lor între patru ochi ce fusese întreruptă prin apariția soției lui Jim. Nu-i spusese domnișoarei Macy nici măcar jumătate din tot ce intenționa să facă. Dacă în momentele acelea ea nu punea prea mult preț pe vorbele lui, fiind obișnuită cu promisiunile n serioase ale tinerilor americani care-i făcuseră curte până atunci?

Acest gând îl făcu să intre în camera lui, unde smulse o foaie de hârtie dintr-un carnețel și îi scrisese fetei un bilețel, solicitându-i o întâlnire urgentă, între patru ochi. Cum să-i trimită însă bilețelul? Fără îndoială, trebuia să i-l pună chiar el pe tocul ferestrei mereu deschisă de la camera Louisei.

Trebuia însă ca să îl fixeze cu ceva, să nu îl ia vântul. Luă de jos o piatră căzută din batista „cardinalului”. Culoarea ei frumoasă, albăstruie, i-ar fi atras și mai mult atenția încântătoarei domnișoare Macy asupra foitei de hârtie. Puse apoi biletul pe partea interioară a tocului ferestrei, piatra deasupra lui și se îndepărtă mulțumit.

N-avea de unde să știe că Richelieu, care își dăduse seama, între timp, că una dintre prețioasele lui mostre dispăruse, își amintise că își lăsase batista pe terasă, astfel că se întorsese să o caute. Uităndu-se cu atenție peste tot, zări fereastra deschisă de la camera Louisei. Rămase stupefiat! Ea îi luase piatra!

Își recupera comoara neprețuită și dispăru de îndată cu ea. O rafală de vânt aruncă în canion bilețelul englezului, la câteva clipe după aceea.

Când Mainwaring reveni pe terasă, observă că piatra și bilețelul dispăruseră. Louisa însă întârzia să apară...

Încet, încet, decepția și îngrijorarea puseră stăpânire pe el.

— Vă mirați, desigur, de ce am venit aici, după ce de dimineață am trimis vorbă că nu voi putea veni. Ei bine, s-a întâmplat ceva cu totul deosebit: Am făcut o treabă nemaipomenită acasă! Tata și-a uitat și numele vreme de zece minute. Abia ce mi-am revenit și eu din zăpăceală și mi-am zis: „Pune-ți șalul pe tine, domnișoară Minty, ia-ți pălăria și fugi la Jim Bradley ca să le ajuți pe doamne să pregătească masa pentru străinul bolnav.” Așa că, mai zise ea, așezându-se pe un scaun, iată-mă!

— Dar nu mi-ați spus ce s-a întâmplat, îi răspunse zâmbind Mainwaring, privind mai mult spre camera Louisei decât spre Minty.

— Adevărat! se luminează la față domnișoara Sharpe. Uitasem ce e mai important! Ei, bine, ne-am îmbogățit. Zăpăcitul de frate-miu, Richelieu...

— Cardinalul?

— Poftim? Fratele meu, pe care nimeni nu dă doi bani, a dus mostrele lui domnului Bradley. Acesta a venit alergând la noi. De necrezut! I-a spus tatălui meu să pună gard peste tot! Locul pe care se află forja noastră, este, de fapt, un filon de argint și de cupru! Richardson, acest străin pe care îl cunoașteți, a venit și el cu Jim. Ne-a spus că, dacă probele lui Bradley se adevăresc, mina valorează mai mult de o sută de mii dolari de aur...

— Datoria mea este să vă felicit, domnișoară Sharpe, îi zise Mainwaring, făcând eforturi să pară interesat, dar privirea lui nu se dezlipea de fereastra Louisei și de coridorul care ducea la camera ei.

Minty observă acest lucru și se posomorî puțin.

— Aici au aflat toți vestea cea mare, continuă ea. Jim a trimis un bilețel soției sale, iar dumneavoastră v-am spus-o chiar eu, mai ales că știam că mâine veți pleca.

— Cine ți-a spus asta?

— Lily Macy.

— Da? Chiar ea? E posibil totuși să mă răzgândesc, îi zise el, cu un zâmbet forțat.

Doamna Bradley și domnișoara Macy apărură și ele, venind de la bucătărie. Felicitările lor păreau puțin exagerate, după părerea lui Mainwaring.

— Nu-i așa că Sir Francis v-a spus că pleacă mâine? o întrebă Minty pe Louisa.

— Așa am înțeles, răspunse domnișoara Macy, privindu-l pe englez cu ochii ei limpezi și indiferenți. Nu știu dacă nu s-a răzgândit.

— Poate că domnișoara Sharpe, care acum face parte dintre capitaliști, îl va ruga să mai rămână, vorbi doamna Bradley pe un ton acidulat, neobișnuit la ea, de obicei veselă și lipsită de prefăcătorie.

— Cred că domnișoara Sharpe și-a găsit locul pe care l-a meritat dintotdeauna, îi răspunse Minty. Am venit însă aici ca să-mi fac treaba, nu să stau la discuții sau să-l împiedic pe el să își facă bagajele. Asta dacă mai aveți nevoie de mine...

Pentru a evita o dispută între femei, căci spiritele începeau să se încingă, Mainwaring interveni prompt:

— După ce ați făcut atâta drum, ca să ne aduceți asemenea vești minunate, domnișoară Sharpe, nu mai aveți dreptul să plecați. Dacă o veți face, voi merge și eu cu dumneavoastră.

Curând însă, femeile plecară la bucătărie, de unde răsunară râsete vesele. Mainwaring se duse în camera lui și începu să își facă bagajele.

Nu mai avu ocazia să se întâlnească între patru ochi cu Louise.

La masa care a urmat, subiectul discutat a fost descoperirea fabuloasă de la forja lui Sharpe, cu efecte multiple pentru regiunea lor. Englezul ghici că plecarea lui trecea drept o temă mai puțin importantă decât evenimentul ce

agita apele în ținut. Totul se terminase între el și Louise, cel puțin așa i se păru lui, înainte de a fi început. Îi era însă greu să-și ia privirea de la ochii ei albaștri, minunați.

Bradley se întoarse târziu, aducând confirmarea sigură și în detaliu a norocului care dăduse peste Sharpe. Deja, bancherul Richardson îi oferise credite fierarului spre a începe construcția noii mine de argint.

— Nu m-ar mira, Mainwaring, îi zise acestuia, dacă veți fi obligat să participați la această afacere și să obțineți un profit minunat.

— Ar fi cazul, adăugă și doamna Bradley.

— În ceea ce mă privește, eu nu mă ocup decât cu minele de aur, făcu Jim.

— Nici n-ai găsit vreodată aur, îi reproșa soția lui, în schimb îți petreci nopțile muncind pe brânci la fierăstrăul tău, fără nici un folos. Gândește-te că s-ar mai putea așeza cineva, pe celălalt versant al Canionului, un bărbat mai deștept ca tine, care ți-ar mina proiectul viitorului hotel, construindu-l el înaintea ta!

Bradley oftă, abătut. Apoi i se adresă afectuos lui Mainwaring, spunându-i că regretă mult plecarea sa, chiar dacă avea treburi importante de rezolvat.

— Sper că nu veți uita, dragă prietene, că grija dumneavoastră cea mai mare va fi să vă îngrijiți sănătatea și dacă, din când în când, vă veți mai aminti de Balcon și de locuitorii săi, aceasta va fi cea mai bună recompensă pentru puținele îngrijiri pe care vi le-am acordat, îi zise Jim, strângându-i mâna...

Iată însă că Richardson întârzia. Când apăru bancherul, conversația intrase deja într-o fază de lăncezeală, mai ales datorită proastei dispoziții pe care o manifesta doamna Bradley.

Doamna Bradley îl privi pe Richardson cu multă căldură, iar acesta începu să-i facă iar curte! Mainwaring îi făcu însă un semn bancherului și acesta îl urmă într-o altă cameră unde rămaseră doar bărbații. Jim și bancherul fură lăsați apoi să discute afacerile care îi priveau, iar Francis se îndreptă către Louise, care ținea un obiect cunoscut în mână. Era piatra pe care o pusese pe biletul său.

Nu știa însă faptul că Jim adusese piatra acasă puțin mai devreme și că aceasta fusese proba pe care identificase argintul de la mina lui Sharpe.

Neștiind aceasta, i se părea că fata, ironică, vroia să-i arate că îi descoperise șiretenia.

— Aveți o piatră deosebită, îi zise el cu răceală.

— Da, îi răspunse ea. E din „mina” lui Sharpe. Credeam că ați văzut-o deja, a mai fost în casa noastră.

— Ați găsit-o pusă pe ceva important, nu?

Louise ridică din umeri, nepăsătoare:

— Nu știu. Putea fi pusă și deasupra unor lucruri lipsite de valoare. Totul este din ce punct de vedere apreciem valorile.

— Mulțumesc! încheie el, afectat, conversația. Apoi ieși.

În cursul nopții, discuțiile dintre Bradley și bancher au continuat pe terasă.

— Deci, având în vedere poziția lui Sir Robert și faptul că fiul său Francis, pe care ați avut norocul să-l găzduiți, este moștenitorul comitatului, puteți veni oricând la banca noastră, ușile ei vă sunt deschise. Aș pune însă o condiție.

— Care?

— Opriți prostia care se desfășoară sub ochii dumneavoastră!

— Ce prostie? întrebă, mirat Jim.

— Doamna Bradley înțelege foarte bine, îi răspunse bancherul. Întâlnirile dintre Francis și Louise Macy nu au nici o perspectivă. Gândiți-vă ce situație socială are el și la cea a ei! Am crezut că acest lucru o să vă dea de gândit, Bradley.

— Singurul lucru care îmi dă de gândit, în clipa aceasta, este că v-ați așezat cu scaunul chiar la marginea prăpastiei. Pe Dumnezeu, dacă nu părăsiți imediat scaunul acela și casa mea, nu mai răspund de consecințe!

— Așteptați o clipă, le strigă Mainwaring, apărând la o fereastră. Sări apoi pe terasă.

— Ascultă-mă, Richardson, ce ți-am spus eu să faci? se răsti apoi la bancher. De ce pui alte condiții decât cele pe care le-ai discutat cu mine? De când hotărăști tu ce perspective am eu în viață și cu cine trebuie sau nu să mă întâlnesc?

— Dar... Sunt sigur că tatăl dumneavoastră va fi de aceeași părere cu mine!

— Dispari din ochii mei. L-ai insultat pe domnul Bradley, m-ai insultat și pe mine. De acum nu mai am nevoie de serviciile duminale. Niciodată! M-ai înțeles?

— Prea bine, domnule Mainwaring. Dar... Voi folosi prima ocazie ce se va ivi ca să-i explic lui Sir Robert ceea ce s-a întâmplat, azi, aici! Mai zise bancherul, apoi dispăru în noapte.

— Îmi pare rău, Bradley, pentru tot ce s-a întâmplat, continuă englezul. Ți-am răsplătit bunătatea printr-o insultă.

— Nu. Aveți nici o vină, domnule Mainwaring. Drept dovadă, priviți semnul prieteniei mele.

Cei doi își strânseră mâinile cu căldură.

Mai discutară apoi, preț de un ceas. După ce Mainwaring plecă să se odihnească, Bradley, gânditor, rămase ca să privească stelele. Când intră, la rândul său, în casă, îi zise nevastei sale:

— Astăzi m-am gândit la proiectul tău privitor la hotel. Mâine voi scrie la Sacramento pentru a-mi căuta noi parteneri de afaceri ce vor accepta să investească aici.

V.

Soarele tocmai se ridica.

Timp de doi ani, astrul zilei asistase la metamorfoza pe care o suferise acel „cuib de vrăbii” de la marginea Canionului, proprietate a familiei Bradley. Pe stâncile din Sierra se ridicase între timp o clădire impunătoare, lunguiață, cu numeroase încăperi: un hotel.

Pe locul unde se găsea forja lui Sharpe existau acum numeroase instalații înnegrite de fum și mulți oameni. Minele de argint erau deosebit de rentabile, iar proprietarii extrem de bogați.

Pe cealaltă parte a oceanului, razele lui mângâiau, în aceeași zi, grădinile și castelul de la Oldenhurst, zidurile masive, statuetele, aleile, copacii cu bogatele lor coroane, șanțurile cu apă. Generații întregi contribuiseră la construirea lui, luptaseră cu focul și cu săbiile între zidurile sale, mințiseră și ucisuseră pentru a-l poseda. Unii dintre foștii săi stăpâni fuseseră trimiși la eșafod, alții în exil, cei mai mulți își sfârșiseră însă zilele bolnavi de gută și de guturai, neputincioși, bătrâni. Tot acel trecut zbuciumat, înălțător ori decadent, strigătele de victorie, cântecele de glorie, poveștile nefericite ale atâtor secole rămăseseră împietrite în zidurile masive și mândre cu care castelul Oldenhurst înfrunta timpurile.

Iată însă că o telegramă, care îi parvenise, chiar în acea dimineață lui Sir Robert, distruse, zdrobise Oldenhurst-ul cu o forță de mii de ori mai puternică decât cea a secolelor. O hârtie, o simplă hârtie puțin îngălbenită, răpusese mândrul castel englez. Sir Robert Mainwaring, a cărui familie stăpânea vastul edificiu de peste trei sute de ani, aflase că era ruinat! Ceea ce nu reușiseră să facă războiul, prigoana religioasă, molimele, focul, intriga sau progresul, a reușit un dușman pe care nobilii britanici nici măcar nu-l luaseră în seamă și îl crezuseră de competența evreilor și traficantilor: banul. A câștiga bani altfel decât prin munca oamenilor de pe domeniu, prin daruri, favoruri regale sau moșteniri, fusese de neconceput pentru cei din neamul Mainwaring.

Sir Robert se lansase însă în niște speculații bancare și de bursă, despre care nu știa mai nimic. Plasase sume uriașe în niște mine din California și devenise acționarul principal al unei bănci din San Francisco. Minele însă se închiseseră, căci filonul era epuizat, iar banca își încetase plățile după ce susținuse o mare companie de exploatare forestieră.

Chiar în acea zi, la Oldenhurst se desfășura o petrecere. Tradiția îi cerea însă lui Mainwaring să își accepte înfrângerea bărbătește. Se așeză deci la masă, alături de invitații săi și îi zise doamnei Mainwaring:

— Milady, nu uitați că astăzi trebuie să mergem la gară ca să-i luăm pe cei din familia Bradley. Frank ne-a scris din San Francisco despre ei.

Doamna Mainwaring îi aruncă o privire rapidă soțului ei și îi răspunse sotto voce:

— Credeți că, acum, mai vor să vină? Probabil că au aflat și ei despre situația noastră.

— E adevărat. Familia Bradley este foarte bogată în prezent. Au vândut pe la preț extravagant căsuța în care a fost îngrijit Francis.

— În ceea ce privește zvonurile despre Francis și domnișoara Macy...

— Draga mea Geraldine, știi ce ne-a spus doctorul Paget: „Doar Dumnezeu îl mai poate face bine pe Frank”. Să sperăm că va rezista destul de mult ca să-mi urmeze la titlu. Care femeie însă va accepta să se lege de un bărbat condamnat să fie bolnav și sărac? În nici un caz, domnișoara Macy.

Avea dreptate. De altfel, din familia Bradley a apărut doar Jim. Femeile regretau că nu putuseră veni, dar invitația anterioară a ducelui de Northforeland și a marchizului de Dungeness le obligase să participe la o altă reuniune.

— Eu nu mi-am văzut nici soția, nici pe verișoara ei, de când m-ara întors din Elveția, de la fiul dumneavoastră. Cred că au găsit o distracție și nu m-au mai așteptat în Londra, deși eu aș fi preferat să le fi întâlnit acolo.

Sir Robert și Lady Mainwaring se arătară curtenitori, dar puțin încurcați. Lady Canterbridge, care venise și ea la gară, îl privi pe Jim cu ochii ei de un minunat albastru deschis. Nu părea un soț prost. Oare își iubea cu adevărat egoista nevastă? Așa se comportau oare americanii, ei mergeau la anumite petreceri, iar soțiile lor la altele? Lady Canterbridge nu putea răspunde la asemenea întrebări.

Bradley fu puțin agasat de inspecția la care-l supusese doamna aceea înaltă și frumoasă.

— Lady Canterbridge, verișoara lui Frank, îi explică Sir Robert, după o mică ezitare.

Bradley și doamna se salutară printr-o înclinare a capului. Apoi Jim începu să povestească toate amănuntele călătoriei sale, felul în care îl întâlnise pe bolnav la Saint-Moritz și starea în care se găsea acesta.

A doua zi de dimineață, Bradley, profitând de ocazia favorabilă de a fi singur cu Sir Robert, i se adresă:

— Scuzați-mă, începu el, dacă vă vorbesc la fel de direct ca fiului dumneavoastră, fiind la fel de sincer cu dumneavoastră ca și cu el. Deși eu nu mi-am vândut terenurile lui Richardson, nici nu am fost de acord cu procedeele sale, e posibil ca vreuna dintre ideile mele să fi stat la baza planului vast și fatal care a ruinat banca.

Sir Robert fu la fel de sincer ca și el, povestindu-i cum decurseseră investițiile în California, astfel că Jim rămase uimit de superficialitatea și nesăbuința de care tatăl lui Francis dăduse dovadă. Naivitatea și ignoranța în domeniul afacerilor erau inexplicabile pentru Jim, mai ales că Robert Mainwaring trăise în mijlocul unei societăți intrigante, lipsite de sinceritate, în care capcanele nu lipseau.

Bradley asculta cu un zâmbet trist marile viziuni pe care contase gazda sa ospitalieră. Apoi îi prezentă lui Sir Robert un plan de ajutor rapid potrivit căruia, printr-o finanțare adecvată, din resursele lui financiare, catastrofa stăpânilor de la Oldenhurst putea fi evitată cel puțin o vreme, iar Compania în care investise banca avea să fie repusă pe linia de plutire.

Urmară cinci luni de zile, în care, în mare secret, Bradley acționa în California și făcea, totodată, vizite dese în Anglia. Castelul de la Oldenhurst

începea să îi placă din ce în ce mai mult. Liniștea, natura încântătoare, construcția impunătoare îi plăceau mai mult decât petrecerile la care participa soția lui. Alături de el apărea tot mai des lady Canterbridge.

După o vreme, Jim însă dori să se întoarcă definitiv în America și încercă să își convingă soția să vină cu el.

— Nu vei fi niciodată mai fericit decât în California, în mijlocul omuleților de acolo, îi răspunse ea. Decât să continui să îți împărtășesc sărăcia în America, prefer să îți împărtășesc bogăția printre nobilii civilizați din Anglia. De altfel, trebuie să mă ocup de Louise, adăugă ea. Aproape că am logodit-o oficial cu lordul Dunshunner și sper că n-ai de gând să-i strici aranjamentele, așa cum ai făcut în California.

Frunzele copacilor au căzut, între timp, pe terasele vaste de la Oldenhurst, fără ca destinul castelului și al stăpânilor lui să se fi schimbat în vreun fel.

Invitațiile pentru Crăciun fuseseră adresate lui lady Canterbridge, al cărei soț se afla încă la Hamburg, alături de lordul Dunshunner și lui Bradley, a cărui nevastă se afla în Franța, împreună cu verișoara ei.

Jim fu un pic dezorientat când lady Canterbridge i se adresă într-o după-amiază, când reveneau de la lac, felicitându-l pentru apropiata căsătorie a Louisiei.

— Parcă nu ați ține așa de mult la felicitările mele, observă ea, căci el nu i răspunsese imediat. Poate preferați pe altcineva în locul lordului Dunshunner.

— Pe cine?

— Credeți că noi, cei de la Oldenhurst, n-am aflat că Frank se apropiase foarte mult de domnișoara Macy acolo, în California?

— Dumneavoastră poate știați, noi însă nu.

— Nu vă supărați pe mine din pricina asta. Vroiam doar să vă felicit...

Dunshunner nu e un băiat rău și, în curând, va moșteni o avere impresionantă, în plus, societatea nobiliară din Anglia este destul de capricioasă, astfel că verișoara dumneavoastră ar trebui să profite cât mai repede de situația pe care o are azi, pentru că în viitorul apropiat...

— Ce se va întâmpla?

— Ați auzit de o anume domnișoară Araminta Eulalie Sharpe?

Bradley tresări.

Sub numele acela lung se ascundea Minty, fata fierarului, vecinul lor de la Balcon... Ochii lui străluciră.

— E o veche prietenă de-a mea, lady Canterbridge.

— Ce întâmplare! Ea va fi cea care va face senzație în curând. Se spune că este foarte bogată, dar are multă naturalețe. Fitz Harris este nebun după ea. Lady Dungeness a invitat-o la mai multe serate, iar Northforeland nu așteaptă decât căsătoria verișoarei dumneavoastră ca să o întoarcă delicat către domnișoara Araminta Eulalie Sharpe.

— Vă mulțumesc pentru vești, zâmbi Jim.

— O cunoașteți demult pe domnișoara Sharpe?

- Atunci când locuiam la Balcon, ne era cea mai apropiată vecină.
- Deci vă veți bucura dacă o veți vedea aici, ca invitată a mea?
- Bineînțeles, îi răspunse Bradley.

Ajunseră la poarta care separa curtea castelului de parcul din jurul zidurilor.

- Doriți să reintrați în castel?
- Nu, doamnă. Aș vrea să mă mai plimb puțin.
- Și m-ați iertat pentru știrile pe care vi le-am dat?
- Cine se poate supăra pe dumneavoastră? o întrebă el zâmbind, privind-o în ochii ei albaștri.

Vestea reușitei lui Minty în viața mondenă britanică a fost, mai târziu, confirmată de către Sir Robert, care l-a chemat pe Bradley în cabinetul său.

— Frank ne-a scris de la Nisa că a reîntâlnit-o pe domnișoara Sharpe. Cum lady Canterbridge mi-a spus că ați cunoscut-o bine pe această ființă fascinantă, am avut de gând să vă întreb câteva lucruri despre ea. Iată însă că acum câteva clipe, am primit o scrisoare de la domnul Sharpe, prin care îmi cere o întrevvedere de afaceri.

- O întrevvedere de afaceri?
- Întocmai.

— Ar trebui să vă mărturisesc ceva. Domnul Sharpe este cel care a plătit cea mai mare parte a datoriilor dumneavoastră. A făcut-o însă cu condiția ca să nu știți nimic despre asta. De fapt, nu e decât un fierar care a făcut avere. Din acest punct de vedere, lady Canterbridge este bine informată și cunoștea acest element.

— Ce ciudat! Vreau să spun ce om generos... Va trebui să fiu politicos cu el, din cauza lui Frank. Îi voi invita de Crăciun. Fiica lui se numește...

— Araminta Eulalie Sharpe, îi răspunse Bradley zâmbind. Veni și Crăciunul, dar Minty nu se ivi. La Oldenhurst veniră mulți vizitatori atrași de curiozitate și de frumusețea castelului. Sir Robert, care suferea puțin de gută, supărat de absența familiei Sharpe, absorbit însă de alte gânduri, rămăsese acasă, iar Bradley se plimba prin vasta bibliotecă, prin fața lui Sir Percival, înaintașul gazdei lui, care-i zâmbea dintr-un tablou uriaș, când auzi niște pași ușori. Lângă el apăru lady Canterbridge, ținând în mână o carte.

— Ce părere aveți despre înaintașii noștri? îl întrebă ea. Se pare că acolo, în America, nu dați doi bani pe așa ceva.

— Poate.

— Oare cum vedeți voi, americanii lumea noastră? Valorile noastre? Îmi plăceți, sunteți oameni entuziaști, cu multă imaginație. Dar... nu aveți stil deloc.

Bradley nu-i răspunse.

— Cred că v-am necăjit din nou, continuă femeia cea înaltă, cu ochi albaștri. Vă rog, fiți cu adevărat un creștin și iertați-mă.

Bradley o prinse de mâna ei subțire și albă.

Chiar în clipa aceea însă, niște voci răsunară de dincolo de ușa bibliotecii. Cineva se îndrepta către ei. A-i găsi acolo pe amândoi, unul lângă altul, era un lucru destul de compromițător și ei înțeleseseră imediat situația în care se aflau. Lady Canterbridge se trase cu un pas înapoi, ascunzându-se după o perdea groasă, trăgându-l pe Jim după ea. La timp!

Ușa bibliotecii fu deschisă de un valet și, în urma acestuia, în cameră pătrunse un bărbat cu umeri lați, care avea o valiză și o umbrelă.

— Nu mai pierdeți o clipă, tinere, i se adresă aceasta valetului și mergeți la Sir Robert Mainwaring pentru a-l anunța că domnul Demander Sharpe, din California, dorește să-i vorbească de îndată. E vorba de afaceri, clar?

— Da, domnule.

Câteva clipe mai târziu, ajutându-se de bastonul său, stăpânul castelului își făcu apariția în bibliotecă.

— Bine v-am găsit, Sir Robert, îi spuse noul venit. Sunt Demander Sharpe, din California și am de discutat cu domnia voastră niște afaceri urgente. Eu și fata mea Minty, am avut plăcerea să-l cunoaștem pe băiatul dumneavoastră și să-l reîntâlnim, de curând, la Nisa.

— Mă bucur mult să vă cunosc, domnule Sharpe. De altfel, am aflat de la domnul Bradley despre generozitatea pe care ați arătat-o față de familia mea și de mine, personal.

— Cum? Bradley nu și-a putut ține gura. Ah, ticălosul, nemernicul! În loc să aibă grijă de Jenny Bradley și de Lily Macy, care se învârt ca niște fluturi în jurul conților și ducilor din Anglia, se amestecă în treburile altora.

— Dar mi-a vorbit despre secretul dumneavoastră doar că să înțeleg de ce doriți să ne vedem azi.

— Bine, fie! Să revenim la afaceri. Dumneavoastră aveți un băiat, Francis. Eu am o fată. Au fost făcuți unul pentru celălalt și vor să se căsătorească. Când l-a văzut prima oară pe Francis, Araminty era o fată săracă. Printr-o minune a lui Dumnezeu, a devenit foarte bogată, în vreme ce familia Mainwaring și-a pierdut averea...

— O clipă, domnule Sharpe, îl opri baronetul. Sunt flatat și apreciez mult obiectul vizitei dumneavoastră. Fără îndoială că m-am gândit ce consecințe nefericite ar putea avea o legătură între fata dumneavoastră și fiul meu, dar domnișoara Araminty Sharpe cunoaște, poate, la rândul ei, starea atât de proastă a sănătății lui Francis.

— Asta vroiam să vă spun și eu. A aflat tot de la medicii cu care a vorbit. „Tată, nu mai are ca avere decât titlul de baronet și se poate să nu trăiască prea mult ca să ajungă să îl poarte”, mi-a spus ea. „Cere-i tatălui său să mă lase să îl iau de soț”.

— Francis știe că ați venit aici?

— Bineînțeles că nu! Nu știe că ea îl iubește. Araminty vrea mai întâi să știe care este poziția dumneavoastră.

— Adică... iubirea ei nu e împărtășită și de Francis?

— Bineînțeles că nu. Mai întâi trebuie să aranjez lucrurile cu domnia voastră.

Sir Robert se plimbă câteva clipe prin cameră, fără să scoată o vorbă. Se opri apoi lângă oaspetele său.

— Dragă domnule Sharpe, îi zise el, nu pot permite un astfel de sacrificiu. E prea mare.

— Atunci, îi spuse Sharpe, mă tem că va trebui să acționăm fără permisiunea dumneavoastră. Nu mă așteptam să dau aici peste un alt Jim Bradley. Dacă nu permiteți fiicei mele să se sacrifice căsătorindu-se cu Francis, nici eu nu voi permite ca ea să își sacrifice dragostea, neluându-l de bărbat. Deci întrevederea noastră s-a încheiat.

— Cred că suntem amândoi doi bătrâni proști, domnule Sharpe. Dar... haideți să discutăm și cu lady Mainwaring. Haideți! Lăsați-mă însă ca să vă scap de această valiză și de umbrelă.

— Doar dacă îmi permiteți să-i telegrafiez un „da” lui Minty, altfel... Când camera rămase iar pustie, Jim Bradley și lady Canterbridge se strecurară afară din ascunzătoare, ținându-se de mâini. Începea oare și pentru ei o nouă viață?

A urmat apoi un Crăciun fericit, atât la Oldenhurst, cât și la Nisa.

A fost acceptat până la urmă sacrificiul lui Minty? A ajuns ea stăpâna castelului și a primit titlul de baroneasă ori soarta a lovit-o, lăsând-o văduvă de tânără?

Cine știe?

Dar, cum Oldenhurst există încă în toată puterea sa, este de presupus că pericolul care a planat asupra destinului său a fost îndepărtat și poate că iubirea născută în Sierra a avut forța de a îndepărta norii negri de pe cerul familiei Mainwaring, lăsând soarele să strălucească iar pe domeniile întinse ale aceluia neam vechi de peste trei secole...

Bret Harț.

PRERIA ÎNSÂNGERATĂ.

I.

Era în 1852. Câmpia imensă, de culoare gri închis, care lua, în depărtare, o tentă albăstruie, prezenta, din loc în loc, pete mai întunecate, care păreau ochiuri de apă. Acolo unde solul era lipsit de iarbă, negru, carbonizat, mai ales în interiorul unor cercuri neregulate, se zăreau resturi de ziare, cârpe, cutii de conserve ce fuseseră desfăcute, urme de cenușă.

În zare, o linie continuă, joasă, întunecată, care era înghițită de întuneric la căderea serii pentru a reapărea în zori, nu suferea, de atâtea zile, nici o modificare de formă. Deși se deplasau neconținut spre o țintă nedefinită, deși trecuseră atâtea zile, la apusul soarelui li se părea că reveniseră în același loc din care plecaseră dimineața.

Așa înțelegeau lucrurile cei doi copii care priveau lumea din fundul unei căruțe cu coviltir, cum aveau emigranții. Spectacolul oferit de prerie dura de două săptămâni și părea să nu suporte nici o modificare, cât de mică. Cu toate acestea, copiii nu arătau a fi nici mirați, nici plictisiți de cele din jurul lor.

Cel mare, un băiat de unsprezece ani, părea străin de uzanțele și obiceiurile unui trai care i se părea firesc fetiței de șapte ani și familiei acesteia, alături de care călătorea. Hrana, fără pretenții, era pregătită cu destulă neîndemânare. Relațiile dintre oameni erau simple, directe, lipsite chiar de jenă. I se părea neplăcut faptul că dormea îmbrăcat, învelit cu niște cuverturi. Se zbătea singur să își aducă apă și să se spele, căci celor din jur nu le păsa deloc de curățenie.

Acele greutăți nu i se păreau însă de netrecut. Ca dovadă, mânca și dormea bine, ba chiar găsea viața veselă. Știa însă că, pentru cei din jur, nu! Era decât un copil orfan, încredințat expediției, la Saint Joseph, de către o rudă a mamei lui vitrege și care trebuia dus altei rude, din Sacramento.

Cum mama lui vitregă nu-i spusese nici măcar adio și făcuse totul pentru a-l îndepărta de lângă ea, din Saint Joseph, se gândea că ea nu urmărea decât să scape pentru totdeauna de el. Cei din convoi consideraseră lucrurile în același mod ca și băiatul.

Doamna Silsbee, soția celui care conducea trupa, arăta destul de rău, fiind o femeie îmbătrânită înainte de vreme, hărțuită de griji, neavând nici măcar timpul necesar ca să își demonstreze tandrețea maternă pentru fata ei.

Ei trei se găseau în ultima căruță, care pârâia, se deplasa încet, cu mare greutate.

Copitele boilor care formau atelajul scoteau zgomote surde când izbeau solul, ridicau nori mici de praf în jurul lor. Neținând seama de acel praf, copiii se jucau de-a ”negustorul cu prăvălie”.

Fetița, în rolul cumpărătoarei bogate și mofturoase, făcea târguiala cu băiețelul, care se instalase în spatele unei lăzi cu vechituri ce ținea locul tejghelei și de unde îi vindea toate lucrurile avute la îndemână. Ea își plătea cumpărăturile cu dărnicie și ușurință, prin intermediul unor bucăți de hârtie. Dacă trebuia să-i dea rest, nu era nici o problemă, nu avea decât să rupă i hârtia în mai multe bucățele și treaba se rezolva. Pe măsură ce mărfurile se vindeau și îi rămâneau din ce în ce mai puține, le schimba denumirile, iar ea cumpăra același obiect, dar sub un alt nume.

— Să vă prezint o pânză de cea mai bună calitate pentru draperii! Nu costă decât patru șilingi yardul. E din lână pură și se comportă foarte bine la spălat, adăugă el cu gravitate.

— Mai bine îmi fac cumpărăturile la Jackson, îi răspunse fata, aparent nemulțumită de serviciile ori de marfa lui.

— Foarte bine! Atunci eu nu mă mai joc cu tine!

— Și ce-mi pasă?

Imediat, băiatul răsturnă tejgheaua, iar cuvertura care fusese atât de tentantă pentru cumpărătoare căzu pe podeaua căruței. Acest lucru îi sugeră o nouă idee neguțătorului.

— Ia zi, ești de acord să ne jucăm de-a cumpărătorii de lucruri vechi? Voi pune tot ce avem la loc, talmeș-balmeș, apoi le voi vinde în pierdere.

Fata își ridică ochii spre el.

Ideea era îndrăzneată, nouă și atrăgătoare. Dar Susy îi răspunse:

— Nu!

Fără îndoială, o făcea mai mult din obișnuință. Își luă de jos păpușa, iar băiatul trebui să o lase să treacă în partea din față a căruței.

După câteva minute, uitaseră cu totul de cele întâmplate până atunci. Băiatul, Clarence, urmărea din priviri căruța dinaintea lor. Unul dintre oamenii care mânuau animalele coborâse din aceasta și mergea în spatele vehiculului.

— Cla'ence, îi zise fata.

— Da, Susy.

— Ce vei face?

— Ce voi face?

— Când vei fi mare! îi strigă ea.

Clarence ezită să-i răspundă imediat. Planul său, bine conceput de mai multă vreme, era să devină pirat. Un pirat necruțător, dar care să își aleagă cu grijă prada. Citise demult o carte, pe care văzuse multe urme de degete, numită „Ghidul din prerie”. Acolo unde scria despre fortul Laramie și vestitul Kit Carlson, se menționa că acesta preferase cariera de călăuză celei de pirat, întrucât i se păruse mai accesibilă și mai puțin periculoasă.

Totuși, din compasiune pentru ignoranța de care dădea dovadă Susy, nu pomeni nimic despre cele două proiecte, ci îi răspunse cu simplitatea specifică oricărui tânăr american:

— Mă voi face președinte!

Această declarație nu-l obliga cu nimic, nu îl silea să îi facă o descriere amănunțită în continuare.

— Eu o să mă căsătoresc cu un preot, îi zise fata. Voi crește păsări, voi avea o mulțime de, lucruri, îmbrăcăminte pentru copii, mere, marmeladă, melasă, chiar și carne de porc, atunci când se va tăia câte unul.

Apoi se așeză pe dușumeaua căruței și nu-l mai băgă în seamă. Își legăna păpușa. El putea să-i vadă, din spate, capul rotund și părul ondulat, genunchii goi, cu gropițe, pe care îi ținea ridicați și încerca să-i acopere cu marginea cămășuței ei scurte.

— N-aș vrea să fiu soția unui președinte, murmură ea după o vreme.

— Nici n-ai putea!

— Aș putea, dacă aș vrea.

— Ba nu!

— Ba da!

— N-ai putea!

— De ce?

Își dădu seama că nu putea să-i dea un răspuns. De ce era oare convins de acea imposibilitate? Nu avea nici un motiv plauzibil și preferă să tacă o vreme.

Căldura și praful deveniseră sufocante. Căruța de abia se mișca... Clarence contempla desenul pe care îl lăsa în urma lor drumul făcut de convoi.

Apoi se ridică și merse lângă ea. Încalecă tăblia de lemn care constituia un fel de capac pentru căruță.

— Vreau să cobor, îi zise, ridicând un picior peste capac.

— Mama a zis să nu faci asta.

Clarence nu-i răspunse, ci se dădu jos, pe pământ, lângă roțile ce se învârteau încet. Îi era ușor să se țină de un ciot de lemn al căruței, fără a fi obligat ca astfel să meargă mai repede.

— Cla'ence.

Își ridică privirea spre ea.

— Ajută-mă să cobor!

Își pusese deja pe cap pălărioara de paie și se ridicase în picioare, ținându-se de o margine de lemn cu micile ei brațe, cu o încredere atât de mare, că băiatul nu o putu refuza.

O prinse în brațe cu îndemânare.

Se opriră o clipă și lăsară vehiculul greu, care se balansa în dreapta și în stânga, să se îndepărteze de ei. După ce căruța ajunse la vreo sută de yarzi distanță, alergară și o prinseră.

Reluară jocul de câteva ori, până obosiră și se plictisiră, apoi porniră în urma căruței cu pași leneși, ținându-se de mâini.

Puțin mai târziu, Clarence exclamă:

— Ia te uită, Susy!

Ultimul vehicul se îndepărtase de ei, iar în spațiul care-i separa se ivise un animal extraordinar!

La prima privire ai fi zis că era un câine, dar unul slăbănog, obraznic, fără stăpân, vagabond mai curând decât un animal cinstit, care pierduse urma vreunui convoi. Când îl priviră însă mai bine, văzură că părul său gri, de pe spinare, forma un fel de coamă ridicată, că pe părțile laterale blana lui avea pete întunecate ce păreau vânătăi. Când își ridică spre ei capul, ca o provocare, îi văzură buzele subțiri, prea scurte pentru a-i acoperi dinții albi, trase în sus ca să-i permită parcă să rânjească încontinuu.

— Vino la mine, cățelule! îi zise Clarence. Măi cățelușule, vino aici!

Susy izbucni într-un râs disprețuitor:

— Nu e câine, prostule, e coiot!

Clarence se înroși. Nu era prima oară când fata unui pionier îi dovedea că știa mai multe decât el. Se grăbi să-i răspundă, pentru a-și ascunde greșeala:

— Nu contează, tot îl voi prinde! Nu este mai de soi decât alții...

— N-o să poți, îi răspunse ea, scoțându-și pălăria de paie. Fuge mai repede ca un cal.

Totuși, Clarence, urmat de Susy, fugi după el. Când ajunseră la vreo douăzeci de pași de ciudata creatură, aceasta, fără nici un efort. Făcu două-trei salturi și ajunse la distanța care-i separa la început.

Repetară vânătoarea de câteva ori, dar animalul îi evita mereu cu salturile sale în lateral, fără a bate însă în retragere în mod normal din fața lor.

În cele din urmă înțeleseseră că nu-l puteau nici prinde, nici speria. Concluzia fu formulată de Susy, care zise cu o grimasă semnificativă:

— Cla'ence, nu ține.

Băiatul luă de jos o bucată de pământ întărit și o aruncă după coiot. Țintise bine și lovi animalul în șold. Coiotul sări în sus, scoase un țipăt scurt, care se asemena cu un lătrat furios, după care dispăru.

Clarence se întoarse la prietena lui cu un aer victorios. În ochii ei se citea însă spaima.

Nu își dădu seama de ce, dar observă, în aceeași clipă, că animalul nu se îndepărtase de ei, ci se deplasase, într-un semicerc, în jurul lor.

— Cla'ence, abia îi zise ea.

— Ce e?

— Căruța. A plecat!

Băiatul tresări.

Era adevărat, căruța nu se mai zărea!

Întregul convoi dispăruse, nu doar vehiculul din care coborâseră ei. Parcă fusese înghițit de un ciclon sau chiar de lacomul pământ... Un noruleț de praf mai stăruia departe, deasupra solului, indicând poziția trupei.

Câmpia nesfârșită se întindea înaintea lor fără să păstreze nimic din ceea ce înseamnă viață ori mișcare. Marea boltă de cristal, plină de praf și de foc în timpul zilei, de întuneric și de stele în timpul nopții și care li se păruse întotdeauna o cupolă construită în jurul lor pentru a-i ține închiși înlăuntru-i, se ridicase într-un anume fel și lăsase căruțele să treacă, reînchizându-se apoi deasupra lor...

II.

Prima lor senzație fu tipică oricărui care devine liber. Se priviră unul pe celălalt în liniște, cu ochi scânteietori, respirând adânc. Numai că străfulgerarea sălbăticeii spontane se risipi imediat.

Susy întinse mâna ei micuță și se prinse de vesta lui Clarence.

Băiețelul o înțelese și îi zise:

— Nu sunt prea departe și se vor opri de îndată ce vor băga de seamă că nu suntem în căruță.

Începură să meargă mai repede.

Urmăriseră, în fiecare zi, mersul soarelui și urmele lăsate de căruțe, lucruri ce reprezentau adevărate călăuze care nu puteau greși. Aerul. Proaspăt al preriei, dincolo de praful care izbutea să pătrundă peste tot și mirosul de vită transpirată le dădeau forțe noi.

— Nu trebuie să ne fie deloc teamă, îi zise fetița.

— De ce să ne fie teamă? o întrebă Clarence cu dispreț.

Pronunță cuvintele cu atât mai decis cu cât își aminti deodată că, de mai multe ori, îi lăsaseră singuri timp de câteva ore, în căruță, fără a trimite pe cineva să îi vadă. Absența lor putea deci să nu fie remarcată decât abia atunci când convoiul s-ar fi oprit pentru a face tabăra, odată cu căderea nopții, adică peste cel puțin două ceasuri.

Nu alergau foarte repede dar, fie că erau mai obosiți decât crezuseră, fie aerul era mai rarefiat, li se părea că respirau mai repede și mai greu decât s-ar fi așteptat.

Clarence se opri brusc.

— Iată-i!

Indică îndată, cu degetul, un mic nor de praf care se ridica la linia orizontului și deasupra căruia se zări, pentru câteva clipe, silueta unei căruțe, numai că aceasta dispăru, spre dezamăgirea lor.

Ei nu știau că preria, în aparență perfect plată, se compune de fapt din felurite ondulații succesive și că ai lor, dispărând, nu făcuseră altceva decât să treacă de pe culmea unei asemenea mici coline sau dune pe cealaltă parte a ei. Ei se gândiră însă că totul nu fusese decât un cumplit miraj...

Susy nu mai rezistă și izbucni în lacrimi fierbinți. Slăbiciunea ei deșteptă în băiat mândrie și putere. N-o mai privi ca pe egala lui, nu-i mai vorbi cu sinceritate. Devenise protectorul ei și răspunderea aceea îl apăsa de două ori mai greu ca înainte.

— Degeaba plângi, îi zise cu o anumită bruschețe. Nu-ți este de nici un folos. Liniștește-te! În câteva minute se vor opri și vor trimite pe cineva să ne caute. Nu m-ar mira ca vreun om să fie deja pe urmele noastre chiar acum.

Susy însă, datorită intuiției ei feminine, simți că suna ceva fals în glasul lui. Se repezi la el și începu să-l bată în piept cu micii ei pumni.

— Nu vin! Nu vin! Știi asta foarte bine! De ce mă minți?

Epuizată de efort, se întinse brusc pe pământ, închise ochii și strânse în mâini câteva fire de iarbă.

— Ridică-te! îi zise băiatul, cu chipul palid.

— Lasă-mă!

— Deci vrei să plec singur... Să te las aici, îi mai zise el.

Susy deschise cu iuțea ochii ei mari și albaștri, din umbra pălăriei sale și îi privi chipul hotărât.

— Da.

El se prefăcu a se îndepărta, dar nu vroia decât să privească de pe o înălțime oarecare soarele ce se apropia de apus.

— Cla'ence.

— Cee?

— Ia-mă cu tine!

Îi întinse mâinile, ca să o ridice. El o luă în brațe, iar ea își puse căpușorul pe umărul lui.

— Fiecare se va uita în câte o parte și îi vom vedea. Acum!

Ideea îi plăcu lui Susy. După ce el făcu câțiva pași, clătinându-se sub povară, ea îl întrebă:

— Vezi ceva, Cla'ence?

— Deocamdată nu.

— Nici eu...

Similitudinea percepțiilor lor păru să o satisfacă. În curând cântărea mai mult în brațele lui: adormise.

Soarele își urma drumul către apus. Linia orizontului mușcase bine din el. Clarence îl privea cu ochii săi oboșiți de momentele prelungite în care atenția îi fusese atât de mult sollicitată. Uneori, razele strălucitoare încă păreau să-l jeneze în căutările sale și îi sollicitau privirea la o probă destul de dură.

Aburii, în pânze negre, pluteau la orizont, formând uneori figuri rotunde ce păreau discuri solare și străluceau când se ridicau de pe suprafața întunecată a câmpiei. Nu vedea decât un platou nesfârșit, dezolant și pustiu...

Discul solar căpătase o culoare roșu aprins. Se părea că razele sale aveau să incendieze preria.

Clătinându-se sub povara lui, merse mai departe. Făcu un pas greșit, fiind cât pe ce să se prăbușească. Se opri. Nu mai putea merge în continuare.

Îi lipsea aerul. Era plin de sudoare. Picioarele îi tremurau, auzea un bâzâit ciudat în urechi, iar discuri roșii, asemănătoare soarelui, i se iveau pretutindeni în jur.

În dreapta lui se ridica o colină mică, unde crezu că se poate odihni în liniște, supraveghind în același timp orizontul. Când se apropie de acel loc, își dădu seama că nu era decât o tufă deasă de iarbă și crengi, ce crescuse mai înaltă decât cele din jur. Își așeză acolo povara cu grijă, apoi se prăbuși el însuși, epuizat. Găsise un adăpost moale pentru Susy.

Copleșit de oboseală, nu se lăsă însă furat de toropeală. Într-un genunchi, cu mâna streășină la ochi, cerceta câmpia.

Timpul trecu. Când soarele își retrase în teacă ultima rază roșiatică, băiatul înțelese că nu mai putea face nimic, că de acum încolo doar Cel de Sus îi mai proteja...

III.

După apusul soarelui, o liniște adâncă puse stăpânire pe întreaga prerie. Clarence auzea, de la câțiva pași distanță, respirația ușoară a lui Susy și își percepea, parcă, propriile bătăi de inimă.

Era copleșit de rolul salvatorului resemnat, pe care și-l asumase încă de la început, fără ezitare. Susy avea să se trezească destul de repede și avea să sufere de foame și de sete. Ce avea să facă atunci?

Dacă ajutoarele pe care le așteptau ar fi venit până atunci, totul era perfect. Dacă însă nu? Refuză să se gândească la așa ceva. Poate că avea să plouă și problema apei s-ar fi rezolvat. Oricum, dimineața puteau strânge roua de pe ierburi spre a-și mai potoli setea...

Pe măsură ce timpul trecea și întunericul începea să-i amenințe, vântul se pornise și trecea prin câmpie murmurând un suspin prelung ce câștiga mereu în intensitate. Curând, întreaga întindere adâncită, multă vreme, în liniște totală, păru a se trezi la viață, prin lungi vaiete, gemete nesfârșite, sunete joase.

Uneori, lui Clarence i se părea că aude chemările unor glasuri îndepărtate, alteori niște șoapte izvorâte chiar din apropierea lui. Dar erau simple impresii eronate sau chiar lucruri adevărate?

Simți că e cuprins de o ciudată toropeală. Sări în picioare. În același moment, o siluetă care se mișca apăru între el și orizont. Se găsea la douăzeci de pași distanță, foarte clar decupată pe fondul încă luminos al cerului. I se păru că se apropie de el...

O ființă omenească! Era călare. Constată, o disproporție grotescă între călăreț și dimensiunile minuscule ale poneiului ce îi servea la transport, ale cărui picioare subțiri erau fixate și bine înfipite în praf. Părea a fi un refugiat de la un bâlci. Purta o pălărie caraghioasă, fără calotă, cu marginile îndoite, de care avea prinsă o pană de curcan. Pe umeri avea o cuvertură zdrențăroasă, cu pete, care abia reușea să îi ascundă picioarele colorate în galben. Într-o mână ținea o pușcă. Examina cu atenție un punct îndepărtat, aflat în altă direcție decât se găseau copiii, spre est de ascunzătoarea lor.

Curând după aceea, o duzină de pași sprinteni, făcuți fără zgomot de către ponei, îl purtă pe necunoscut înspre partea lor dreaptă. El își păstra însă privirea fixată către acel punct misterios de la orizont.

Lui Clarence îi era cu neputință să se înșele! Profilul semitic al figurii aceleia pictate, nasul mare și curbat, pomeții osoși, gura mare, ochii înfundați în orbite, părul neted, lung și în șuvițe, atingerea morții pe care o inspirau toate acele lucruri, indicau un indian. Ucigașii preriei, nemiloșii, sângeroșii stăpâni ai câmpiei nesfârșite căutau noi victime spre a le adăuga ca trofee alături de urechile de urs ori de bizon care le împodobeau locuințele... Cine avea să pice, de această dată, pradă bestialității lor?

Spre lauda lui, băiatului nu-i era însă frică. Totuși, o clipă mai târziu, când silueta ciudată se întoarse și dispăru printre undulațiile preriei dinspre vest, Clarence simți cum îl treceau fiorii, fără să înțeleagă de ce. Amenințarea sumbră a morții, trecuse, tăcută, la numai câțiva pași de el...

— Mamă!

Era glasul lui Susy, care se trezea.

— Sst! Mai dormi, Susy, îi șopti el.

Își îndreptă, chiar atunci, privirea către punctul pe care îl supraveghease indianul. Acolo era ceva!

O linie întunecată abia se putea desluși prin negura care domina câmpia. Câteva clipe nici nu îndrăzni să dea o formă precisă gândurilor sale...

Trebuia să fie un alt convoi care venea către ei! Și, dacă ar fi judecat după rapiditatea mișcărilor acestuia, oamenii aceia dispuneau de cai, pe care-i zoreau spre a ajunge într-un loc prielnic, unde să instaleze tabăra din timpul nopții. Nu se așteptase deloc să primească ajutor într-un asemenea fel... Iată ce deslușiseră ochii mult mai bine antrenați ai indianului și care fusese cauza fugii lui grabnice.

Convoiu se apropia de ei la trap rapid. Evident, era bine organizat. Se compunea din cinci sau șase căruțe și mai mulți cavaleri pentru escortă.

Într-o jumătate de oră avea să ajungă la ei...

Totuși, Clarence evită să o trezească pe Susy, care căzuse iar în somnul ei greu. Își scoase vesta pentru a-i acoperi umerii și îi aranja culcușul. Apoi aruncă o altă privire către convoiul care se apropia.

Dintr-un motiv inexplicabil, acesta deviasse înspre stânga față de ei! Peste zece minute, s-ar fi aflat pe aceeași linie cu ei, la o distanță de cam o milă...

Dacă ar fi trezit-o în acea clipă pe Susy, teama ar fi paralizat-o, iar el n-ar fi putut să facă nici măcar jumătate din drumul acela cărând-o în brațe.

Îi rămânea doar să fugă în întâmpinarea acelor oameni și să le ceară ajutorul... Acest lucru însemna însă să o lase singură pe Susy, părăsind-o în noapte, iar el nu voia așa ceva cu nici un preț! Dacă ea s-ar fi trezit, în întuneric, ar fi putut chiar să moară de frică, ori ar fi plecat orbește, fără nici o țintă, prin câmpie... Nu avea de ales. Trebuia să fese convoiul să treacă și astfel ultima lor șansă de salvare... – I se puse un nod în gât. Vântul nopții îi dădea frisoane.

Convoiul ajunse la cea mai mică distanță de ei. Nu se putu abține și ieși dintre ierburile înalte, agitându-și pălăria de paie deasupra capului, în speranța că le va atrage atenția. Nu ajunse însă prea departe, căci, întorcându-se puțin, văzu mișcându-se tufa de iarbă care de abia se distinge de restul câmpiei.

Nu trebuia să se îndepărteze!

Ar fi reușit să ajungă la convoi și să aducă ajutor, dar cum aveau să o mai găsească pe Susy în câmpia nesfârșită?

Urmări din priviri trupa care se îndepărta încet. Își agita în continuare pălăria, fără mari speranțe că gestul său avea să aibă un efect concret.

Deodată, i se păru că trei dintre cavalerii din escortă, care precedau prima căruță, își schimbaseră formele. Nu mai erau niște siluete clar delimitate, lungite și negre, care se desenau la orizont... Mai întâi își pierduseră claritatea, deveniseră parcă mai greu de distins, apoi începuseră a se alungi și mai mult, îngustându-se, până ajunseră ca niște semne de exclamare.

Continuă să își agite pălăria. Siluetele se alungeau și se subțiau mai departe.

Înțelese! Cele trei siluete își schimbaseră formele pentru că se îndreptau către ei!

Brusc, necunoscuții de opriră. Ce făceau, de ce nu mai avansau?

Un fulger orbitor țâșni de la unul dintre ei. Lui Clarence îi șuieră glonțul pe lângă ureche și se lipi imediat de pământ, tremurând tot. Îl întâmpinau ca pe un tâlhar!

Cu toată spaima pe care i-o insufla pușca, se ridică de jos și le făcu iar semne cu pălăria.

Atunci un călăreț se desprinse din grup și se lansă impetuos către el. Pe măsură ce se apropia, căpăta dimensiuni impunătoare, gigantice, care se decupau în obscuritatea prin care încă îl percepea. Brusc, necunoscutul își aruncă arma la pământ și le strigă celorlalți însoțitori ai săi:

— Opreți! Nu mai trageți! Nu e un indian, ci un copil!
După câteva clipe, ajunse lângă Clarence și se aplecă asupra-i impunător și protector.

— Hello! Ce faci aici?

— M-am rătăcit de convoiul domnului Silsbee.

— Rătăcit? De când?

— Cred că de trei ore. Îi așteptam să se întoarcă după mine și să mă caute, adăugă Clarence.

— Și vrei să stai aici să-i aștepți?

— Da, așa mă gândeam... până în clipa în care v-am zărit...

— Atunci de ce nu ai mers drept către noi în loc să bântui pe aici și să ne obligi să ne abatem din drum?

Băiatul aplecă privirea în pământ. Avusese motivele lui, dar se abținea să i le spună bărbatului acela impunător.

— Din fericire pentru tine, suntem cu ochii pe indieni, reluă necunoscutul. Fără asta nu v-am fi remarcat. Ți-am pus viața în pericol trăgând asupra ta. De ce ții însă morțiș să stai în locul ăsta?

Băiatul nu-i răspunse.

— Cla'ence, se auzi un glăscior.

Bubuitura o trezise pe Susy. Necunoscutul se întoarse repede către tufa de unde venise glăsciorul.

Clarence tresări și își recapătă aplombul.

— Vedeți ce ați făcut, ați trezit-o! îi reproșa el omului. Din cauza asta stăteam aici. Nu puteam să o duc în brațe până la voi. Nu puteam nici să o fac să meargă prin întuneric, fiindcă îi era frică. Dacă aș fi lăsat-o singură și s-ar fi trezit, n-aș mai fi găsit-o niciodată în prerie.

Fetița era în siguranță, de acum nu-l mai interesa nimic. Bărbatul îi privi pe rând.

— Deci, îi zise el calm, nu ai venit la noi din cauza surorii tale?

— Nu e sora mea. E o fetiță, fiica doamnei Silsbee. Mergeam împreună în căruță și am coborât... A fost vina mea, eu am ajutat-o să coboare.

Cei trei oameni își conduseră caii astfel încât îi înconjurară și stăteau aplecați asupra-le, cu mâinile prinse de genunchi și capetele întinse înainte.

— Deci, prietene, erai hotărât să rămâi aici ca să n-o lași singură, în loc să vii la noi și să fii salvat?

— Da, îi răspunse puțin agasat băiatul, căci întrebările acelea se cam repetau.

— Vino aici.

Făcu un pas înainte. Bărbatul îi aruncă pălăria de paie de pe cap și încercă să-l privească în ochi. Apoi îi puse mâna pe umăr și le zise celorlalți:

— Vedeți? Nu e decât un puști.

Mai înainte ca băiatul să-l întrebe dacă era sau nu o intenție injurioasă în calificarea aceea, omul își scoase piciorul din scară și, invitându-l, îi zise:

— Hai, urcă!

— Dar Susy?

— Privește, ea l-a ales deja pe Phil!

Clarence privi într-acolo.

Susy ieșise din tufă. Pălărioara ei, lăsată pe spate, buclele ei, revărsate în jurul feței încă umflată de somn, vesta lui Clarence care-i atârna pe umăr, toate acestea n-o împiedicau să privească, satisfăcută, pe bărbatul care, râzând, cu brațele deschise, se aplecase asupra ei.

Nu-i venea să își creadă ochilor.

Fetița aceea speriată, capricioasă, nesupusă, pentru care suferise și riscase tot, se arunca în brațele primului venit, ca și când ar fi uitat tot ceea ce se petrecuse până atunci...

IV.

Cursa impetuoasă pentru revenirea la convoi, pe armăsarii focoși, le produse celor doi copii un moment de bucurie secretă, care se spulberă însă repede.

Galopul în care îi purtau caii, vântul șuierător al nopții, întunericul dens în care erau cufundate căruțele oprite undeva, în fața lor, le făceau pe acestea să pară niște colibe conice, așezate în cerc într-un mod atât de regulat, că părea un adevărat exercițiu militar.

Copiii fură surprinși de organizarea complexă a acelei expediții. Cincizeci ori șaizeci de cai erau legați în interiorul cercului, unde focurile de tabără ardeau liniștite. În fața unei căruțe se ridica un cort impunător, prin a cărui deschizătură se putea vedea o masă acoperită de un material alb.

Era sărbătoare sau așa se trăia acolo în fiecare zi?

Clarence și Susy își amintiră de mesele pe care le serveau afară, pe niște scânduri sau sub prelata joasă a căruței, atunci când ploua. Erau încântați de ceea ce vedeau acolo.

După ce coborâră de pe cai, ajunseră în fața unei căruțe al cărei interior era amenajat ca un dormitor, după care trecură pe lângă alta, amenajată ca bucătărie. Nu se putură abține să nu-și arunce, între ei, priviri admirative, fără a scoate însă nici un cuvânt.

Omul care îi condusesese până acolo și care părea șeful expediției, intră într-un cort. Nu întârzie însă mult acolo și reveni lângă ei, împreună cu o doamnă cu care schimbase câteva cuvinte în grabă.

Doamna alergă grăbită spre ei, cu un surâs încântător pe buze. Se opri în fața fetei, pe care o ridică în brațe. Clarence fu bucuros să o vadă pe mica lui protejată pe mâini atât de bune, încât uită imediat că nici nu fusese băgat în seamă. Susy, mirată, zâmbea.

Bărbatul bărbos, care părea soțul doamnei, o avertiză imediat de omisiunea făcută. Ea adăugă câteva cuvinte pe care băiatul nu le înțelese. Apoi se apropie zâmbitoare de el și îi puse o mână albă și curată pe umăr.

— Așa, deci, ai avut grijă de micuța creatură? E frumoasă ca un înger, nu?

Clarence se înroși de plăcere. El însă nu reușise să o vadă niciodată pe Susy sub forma unui mesager ceresc. De fapt, era mai sensibil la frumusețea celei care îi făcuse complimentul decât la cea a micuței sale tovarășe.

Doamna luă pe Susy în cămăruța ei, de unde fetița reapăru în curând pieptănată, parfumată, acoperită de panglici și îmbrăcată foarte plăcut, încât părea o păpușă.

În acest timp, băiatul rămăsese cu soțul doamnei și cu încă un om din tabără.

— Ei, bine, nu mi-ai spus încă numele tău.

— Clarence, domnule.

— Și mai cum?

— Brant.

— Ești rudă cu colonelul Brant? întrebă cel de-al doilea om.

— Era tatăl meu, zise băiatul, înroșindu-se de plăcere la gândul abia schițat că găsisese și el pe cineva care să îl cunoască într-un fel...

Cei doi oameni schimbă o privire între ei. Știau că Brant era un răufăcător urmărit în mai multe state, în vreme ce băiatul habar n-avea.

— Ești chiar fiul colonelului Brant, de la Louisville?

— Da, domnule, repetă Clarence, simțind de această dată o greutate pe suflet.

— Și când a murit? întrebă repede omul.

— Ah, de multă vreme! Nu-mi amintesc prea multe despre el, eram prea mic.

— Nu-ți amintești de el?

— Nu!

— Dar cum ai ajuns să călătorești cu Silsbee?

Clarence îi povesti tot. Primul dintre cei doi oameni rămase gânditor, apoi aruncă o privire spre mâinile bronzate ale băiatului. Zâmbetul binevoitor îi reveni pe buze.

— Presupun că îți este foame, nu?

— Așa e, îi răspunse timid Clarence. Dar... aș vrea să mă spăl înainte de masă.

Se gândea la fața de masă atât de curată pe care o văzuse în cort, la doamna cea elegantă, la Susy, care era așa de împodobită.

— Desigur, îi răspunse bărbatul. Vino cu mine!

Îl duse pe băiat într-o căruță unde se găseau o toaletă cu masă și o chiuvetă din porțelan alb, cu un săpun care mirosea foarte frumos.

Când reveniră la cort, Clarence remarcă faptul că nu se puseseră cuverturi pe bănci decât pentru gazda sa, soția lui și personajul care-i însoțea pretutindeni și răspundea la numele de Harry, desemnându-i pe ceilalți doi cu doamna și domnul Peyton.

Susy, care era cocoțată pe un scaun mai înalt, amenajat în mod special, îi deturna atenția, indicându-i un loc liber lângă ea.

— Clarence, îi zise ea, avem la masă pui fripți, clătite și biscuiți și dulceați și domnul Peyton spune că am voie să mănânc tot ce vreau!

Doamna Peyton începu să o îndoape pe fetița cu toate bunătățile avute la îndemână și nu făcea pauză decât pentru a-i aranja buclele ondulate. Soțul ei o privea grav și satisfăcut.

Deodată, ochii bărbatului și ai femeii se întâlniră.

— Ar fi avut cam vârsta ei, John, murmură doamna.

Bărbatul nu-i răspunse decât printr-o înclinare a capului, apoi își întoarse privirea spre noaptea adâncă.

Domnul Harry se lăsă mai tare pe spătarul scaunului, ca și cum ar fi vrut să își ceară scuze pentru prezența lui acolo, în acel moment delicat.

Clarence se întrebă cine putea fi cea despre care vorbiseră ei doi, de ce căzuseră două lacrimi din genele doamnei Peyton în ceașca lui Susy și de ce fetița nu protesta cu toată energia, așa cum făcea de obicei în asemenea situații.

Ceva mai târziu află că soții Peyton își pierduseră unicul copil.

— Cred că mâine le vom ajunge din urmă convoiul, chiar de dimineață. Poate că unul dintre ei va veni la noi încă din timpul nopții, suspină doamna, aruncându-i o privire plină de regret lui Susy.

— Ce ciudat că totuși cercetașii lor, care ar trebui să-i caute pe copii, n-au ajuns până acum la noi, făcu Peyton. I-am pus pe Hank și Pete să patruleze pe pistă pentru a le ieși în cale.

— Sunt oameni fără inimă, murmură doamna, indignată. S-ar mai fi înțeles, dacă era vorba doar despre acest băiat, care e mare și se descurcă singur. Să arăți însă o asemenea nepăsare față de această micuță e o mare nerușinare!

Pentru prima oară, Clarence cunoscuse cruzimea preferinței. Acest lucru îl duru cu atât mai mult, cu cât începuse să o adore, în felul său copilăresc, pe femeia cea elegantă cu chip frumos.

Domnul Peyton observă starea lui sufletească și interveni imediat:

— E posibil ca Silsbee să se gândească la faptul că fetița lui e pe mâini sigure și are cine să-i poarte de grijă, zise el. Pe de altă parte, n-ar fi exclus să fi fost înșelați, ca și noi, de semnele pe care le-au pus indienii și să fi încurcat drumul.

Presupunerea aceea îi aminti imediat lui Clarence de personajul care apăruse în apropierea lui pe când se găsea lângă tufa de iarbă.

Să îndrăznească să le vorbească? L-ar fi crezut sau ar fi râs de el?

Ezită să le spună ce știa, apoi se hotărî să vorbească, dar numai cu domnul Peyton.

După ce terminară cina și o ajută pe doamnă să strângă vesela, toată lumea se adună afară, instalându-se în jurul focului de tabără din fața cortului mare.

Lângă un alt foc, oamenii jucau cărți și se distrau, dar băiatul nu dorea să facă parte dintre ei. Se simțea foarte bine în tovărășia gazdei sale, dar era nemulțumit de faptul că nu-i vorbise despre indian.

V.

În jurul focurilor se cânta, se spuneau versuri ori se jucau cărți. La un moment dat Susy, cu vocea ei pițigăiată, vru să cânte ceva.

— Slavă lui Dumnezeu”, îi sugeră Clarence.

Fetița, care asistase mereu la slujbele religioase din tabăra lui Silsbee, începu, sigură pe ea: „Slavă lui Dumnezeu, de la El ne vin toate cele bune...”

La sfârșitul celui de-al doilea vers, încetară toate șușotelile și râsetele din jur.

Un glas cu timbru grav, cel al voinicului jucător de poker, se auzi la al treilea vers. Curând, acesta era acompaniat de o duzină de voci sonore și, când ajunseră la ultimul vers, se formase un cor complet, în care accentele mai dure ale conducătorilor de căruțe și ale călăreților se amestecau cu intonațiile de soprană ale doamnei Peyton ori cu tonul fals din glăsciorul ascuțit al fetei.

Cântecul se repetă de mai multe ori, iar ochii oamenilor erau plini de recunoștință. Sunetele se ridicau și se coborau odată cu vântul nopții, cu alternările de lumină și de întuneric produse de fulgere și de focurile din tabără, pentru a se stinge, în final, în misterul câmpiei aflată în puterea nopții.

Urmară câteva clipe de liniște, după care, ca la un semn, grupul se dispersă.

Doamna Peyton se retrase cu Susy, după ce Clarence o pupase și îi urase noapte bună.

— Cred, începu timid băiatul, că azi am văzut un indian, îi zise lui Peyton, când rămaseră numai ei doi.

— Un indian? Unde? tresări bărbatul, îi dădu toate detaliile necesare.

Peyton se îndepărtă de el câteva clipe, apoi reveni împreună cu Harry și un alt bărbat.

— Ești sigur de ceea ce ne povestești? îl întrebă pe băiat.

— Da, domnule.

— La fel de sigur cum ești că l-ai avut ca tată pe colonelul Brant, care a murit? râse Harry.

— Nu mint, murmură Clarence.

— Te cred, băiatule, îi zise Peyton. De ce nu ne-ai vorbit despre asta mai devreme?

— N-am vrut să vorbesc de față cu Susy... și cu ea...

— Care ea?

— Doamna Peyton, răspunse băiatul, înroșindu-se.

— Ah, râse Harry, ești foarte politicos!

— Lăsați-l în pace! le strigă Peyton. Copilul știe ce spune... Dar, continuă el, adresându-i-se lui Clarence, cum se face că indianul nu v-a văzut?

— Am evitat să fac cel mai mic zgomot, ca să nu o trezesc pe Susy și...

— Și?

— Indianul părea mai preocupat de ceea ce aveți voi de gând să faceți.

— Așa e! îl întrerupsese cel de-al treilea om, care avea o anumită experiență în domeniu. Indianul se afla împotriva vântului față de copii, de aceea nu le-a găsit ascunzătoarea. Restul hoardei lor îl precedase... în mod cert, vor încerca să ni se așeze în drum, ca să ne atace. Altceva ce ai mai observat?

— Înainte de asta am văzut un coiot.

— Foarte bine. Și acest lucru e un indiciu. Cioiții nu merg niciodată după indieni, fiindcă nu au nimic de câștigat de pe urma lor. Când l-ai văzut?

— Imediat după ce ne-am dat jos din căruță.

— M-am gândit eu că așa trebuie să fie! Animalul a fost nevoit să meargă înaintea indienilor sau în lateral de ei. Asta înseamnă că pieile roșii se găsesc între noi și celălalt convoi, dacă nu cumva îi urmăresc pe oamenii lui Silsbee.

Peyton deveni foarte palid. Îi făcu un gest celui de-al treilea om, avertizându-l că băiatul auzea tot. Clarence îi văzu gestul și se miră.

Discuția continuă, pe șoptite, între cei trei oameni. Băiatul auzi concluzia:

— Toate acestea nu prevestesc nimic bun, domnule Peyton.

Dumneavoastră nu veți reuși decât să ne expuneți pe pământul lor, dacă veți ridica tabăra în noaptea asta. Pe de altă parte, vă îndoii că pe noi ne urmăreau indienii... Dar, vedeți, dacă nu ne-am fi întors din drum când copiii rătăciți ne-au făcut semn și am fi mers înainte, am fi căzut în ambuscada acestor nemernici însetați de sânge. După părerea mea, am avut mare noroc și pentru că am avut călăreți care ne-au asigurat paza. Doar pentru faptul că ne-am întors după acești doi copii, acum știm că pieile roșii se află înaintea noastră, cel puțin până mâine dimineată.

Ceva mai târziu, Peyton se despărți de cei doi, luându-l cu el pe Clarence.

— Băiatul meu, îi zise, mâine la prima oră vom fi în picioare și vom porni pe pistă după convoiul vostru. Ar fi bine să te culci acum în căruța mea. Cum eu îmi voi petrece noaptea în șa, nu cred să te deranjez până în zori...

Îl duse la o căruță alăturată celei în care se odihneau Susy și doamna.

Clarence fu surprins când văzu că acolo se găseau o tablă de scris, burete și chiar o etajeră cu câteva cărți. Un cufăr lung, dispus ca o canapea, fusese aranjat pentru a servi ca pat. Era acoperit cu un cearceaf, avea perne albe și curate. Totul părea de un lux cu care copilul nu era obișnuit.

Un covor gros acoperea planșeul greoaiei căruțe ce folosea ca dormitor și care era suspendată pe arcuri, pentru a evita efectul gropilor în timpul deplasărilor, după cum îi explicase domnul Peyton. Există o ușă cu vitralii și ferestre culisante, pentru a lumina și a aerisi interiorul.

Lăsat singur acolo și vârat în așternutul alb, Clarence nu își putu reține curiozitatea de a cerceta pe îndelete toate lucrurile care-l înconjurau.

Se întrebă apoi de ce se arătase interesat Peyton de orice dată referitoare la tatăl său. Detaliile respective erau importante pentru niște străini? Mama lui nu-i vorbise prea mult despre acestea...

Apoi coborî încet din culcuș. Merse fără zgomot la o fereastră, o deschise ca să vadă cum funcționează și privi afară. Focurile stinse, ale taberei, stelele care străluceau fără a reuși să lumineze locurile, conturul neclar al unei patrule aflată în mișcare, dincolo de cercul căruțelor, îi schimbară cursul gândurilor.

De ce spusese domnul Peyton, atunci când se întâlniseră prima oară, că nu era decât un puști? Oare fraza aceea reprezenta ceva rău?

Se întoarse, fără zgomot, la culcușul său. Stând lungit în pat, își zicea că, atunci când se va face mare, va deveni călăuză ori un om în genul domnului Peyton, va avea convoiul lui și îi va invita pe Susy și Silsbee să-l însoțească. Era, deja, o autoritate în privința indienilor. Chiar se trăsesese asupra lui fiindcă fusese luat drept una dintre pieile roșii!

Când se trezi, fu foarte mirat să constate că soarele inunda căruța cu lumina lui și făcea aerul insuportabil de încins. Simți, pe dată, mirosul cunoscut al prafului ridicat de copitele cailor. Percepu scârțâitul ușor al roților și al resorturilor, micile oscilații ale suspensiei, zgomotul distinct al hățurilor. Deodată, convoiul se opri brusc.

Fără îndoială, ajunseseră în dreptul căruțelor lui Silsbee. Peste câteva clipe aveau să facă transferul celor doi copii, iar minunata aventură avea să înceteze. Trebuia să se scoale!

Se mai întinse însă de câteva ori în culcușul său somptuos. Ce liniște era peste tot!

Auzi apoi niște voci îndepărtate. Apoi multe glasuri agitate... Simți că inima începe să i se strângă. Ceva nu era în regulă... De căruța lui se apropiară în goană doi călăreți.

— Sculați-l pe băiat și întrebați-l! auzi Clarence și vocea aceea părea a fi a lui Harry.

— Așteptați! Așteptați să vină Peyton, zise alt om. El trebuie să hotărască.

— E mai bine să aflăm imediat dacă ei au fost...

— Așteptați! Stați pe loc, se auzi glasul lui Peyton. Îl voi întreba imediat! Clarence, mirat, deschise ușa și se găsi în fața lui Peyton care plin de praf, abia coborâse din șa. Pe chip avea întipărită o expresie de spaimă.

— Câte căruțe erau în convoiul vostru, Clarence?

— Șapte, domnule.

— Exista vreun semn pe vreuna dintre ele?

— Da. Pe una scria: „în drum spre California”, iar pe alta: „Râmă, purcelule, altfel vei crăpa!”.

Ochii lui Peyton se fixară asupra lui Clarence. Bărbatul părea gata să-i facă niște dezvăluiri îngrozitoare...

— Câți erai în convoi?

— Douăzeci și unu și cu doamna Silsbee...

— Mai erau și alte femei?

— Încă trei.

— Ridică-te și îmbracă-te, îi zise grav, în liniștea care pusese stăpânire pe cei de afară. Păstrează-ți sângele rece și mintea limpede. Mă întorc imediat.

Apoi îi șopti:

— Se pare că azi va trebui să le arăți celor din jur că ești un bărbat adevărat, Clarence.

Ușa se închise în urma lui Peyton. Cu mișcări mecanice, începu să se îmbrace. Teama care se cuibărise în el luase proporții. Inima îi bătea la fel de tare ca în clipele când văzuse dispărând convoiul său, cu o zi în urmă.

În cele din urmă, nemalezistând acelor clipe de tensiune, se duse la ușă și o deschise. Caravana lor era cufundată în liniște. Doar Susy, dintr-o căruță, trăncănea fără nici o grijă. Sări jos și alergă în față, unde se găseau Peyton și alți călăreți.

Primul lucru care-l miră fu, la vreo două sute de yarzi, silueta inertă și melancolică a unei căruțe cărei aparținea lui Silsbee. Era lipsită de animalele de tracțiune, de oiște, stând singură și nemișcată sub cerul orbitor.

Pe măsură ce se apropia de grupul călăreților, văzu resturile sfărâmate ale unei alte căruțe. Roțile din față și osia lor dispăruseră, iar vehiculul se prăbușise ca un taur căzut sub maiul măcelarului...

Mai încolo, resturile carbonizate și înnegrite ale altei căruțe... în jurul aceleia se reunise toată ceata lui Peyton. Din grup se desprinseseră doi oameni, care duceau cu ei un trup mutilat îngrozitor. În acel moment fu observat de ceilalți.

Se auziră imediat strigătele:

— Înapoi! Opriți-!l!

Nu-i mai păsa; de vântul care se năpustise cu violență asupra lui. Se îndreptă cât putu de repede către vehiculul din față, în care se jucaseră el și Susy. O mână viguroasă i se puse pe umăr. Era cea a lui Peyton.

— E căruța doamnei Silsbee, murmură el, cu buzele albite. Dânsa unde e?

— Lipsește, îi răspunse bărbatul, împreună cu alte unsprezece persoane. Ceilalți sunt morți...

— Ea trebuie să fie aici! îi strigă băiatul, fugind din prinsoarea lui. Lăsați-mă!

— Clarence, îi zise Peyton, prinzându-l iar de braț, poartă-te ca un bărbat! Privește în jurul tău! Încearcă să ne spui cine sunt oamenii aceștia...

Acolo se găseau două grămezi de haine vechi ce zăceau la pământ, unele peste altele și, ceva mai încolo, un alt maldăr așezat într-un loc unde Peyton le ordonase oamenilor săi să le pună.

În acele zdrențe prăfuite, de unde viața fusese gonită fără milă, nu mai exista nimic de care să se teamă... Trecu de la un cadavru la altul, îi recunoscu, după diferite indicii, pe cei care, până mai ieri îl fuseseră tovarăși de drum... Ceilalți, în frunte cu Peyton, îl urmau, îngroziți și curioși, în același timp.

Nu înțelegea de ce, dar simțea nevoia să ajungă cât mai repede la căruța din față, la cea cu care călătoriseră el și fetița.

— Nu-i nimic pe acolo, îi zise Peyton. Am cercetat noi mai devreme. Clarence, în loc să-i răspundă, merse mai departe, iar oamenii îl urmară.

Căruța aceea i se păru mai prost îngrijită, mai dezordonată și mai rudimentară ca niciodată. Resturi de oase, cutii de metal alb, provizii împrăștiate pretutindeni, oale, castroane, cuverturi, haine formau un amestec confuz, acoperit de praf. Dar, în acel amestec eterogen, ochii băiatului remarcară un rest de stambă destrămată.

— E rochia doamnei Silsbee! strigă el cu însuflețire, grăbindu-se să urce în vehicul.

Ceilalți se priviră cu chipuri îngrozite. După o clipă însă, zeci de mâini începură să răscolească lucrurile. Apoi, un bărbat scoase un țipăt de groază, sări un pas înapoi, deopotrivă înspăimântat și furios. Își ridică privirea spre cerul arzător de deasupra lor.

— Dumnezeu! Priviți!

Chipul doamnei Silsbee era galben ca de ceară și abia se vedea printre lucruri. Pentru Clarence, femeia nu mai era aceeași. Trăsăturile ei îmbătrânite, ridurile săpate de atâtea griji, neliniștea ei morocănoasă făcuseră loc unei liniști profunde, unui repaos cum numai la statui întâlneai.

În clipa următoare, bărbatul care o descoperise făcu un gest rapid, își aruncă batista pe urmele de sânge uscat ale victimei, ca pentru a-i ascunde lui Clarence un lucru înfiorător. La rândul lui, băiatul fu tras înapoi, dar unul dintre cei de față murmură, cu buzele albite de spaimă:

— Dumnezeule mare! Și ea e scalpată!

Leroy Jorgensen.

ȚINTĂ PENTRU TOȚI.

Sfatul lui Dan fu ascultat. Barmanul se ridică bucuros, își puse mâinile pe tejghea. Brațul drept al lui Masters se afla într-o stare destul de proastă. Reuși totuși să-l întindă și, cu greu, își puse arma pe tejghea, la dispoziția lui Dan, Tovarășul lui Lobo, care nu-și putuse folosi pistoalele cât timp acționase prizonierul, le aruncă și ridică mâinile.

Tânărul Wheeling le luă de jos și le puse la centură, alături de arma lui Masters.

— Ți-am spus, Lobo, că te afli pe o pistă greșită. Să știi că am avut dreptate. Nu țin însă deloc să ajung la pușcăria din Shale-City. Nici în cea din Culver. Mă preocupă altceva.

— Nu faci astfel decât să-ți agravezi situația, Dan, îi răspunse Masters și în glasul lui nu se ghicea nici un fel de pică. Nu vei lupta mult împotriva legii.

— Vreau să duc o viață veselă înainte de a fi spânzurat. Până atunci trebuie să mai pun la punct niște lucruri. Tipii care au trecut pe aici înaintea celor din Shale ce v-au spus despre mine?

— Să te arestăm, fiindcă ești căutat de oamenii legii.

— Adevărați vrăjitori. Cum puteau ști? Înseamnă că le era frică să nu-i urmăresc. Nu se înșelau. Mai dă-mi un pahar, barman și caută-mi ceva de mâncare. Mai am de mers în noaptea asta și mi-e foame.

Cei doi prizonieri se uitau încruntați la el. Ținea pistoalele lângă el. După ce termină de mâncat și le puse în tecile de la centură și luă un altul în mână. Focul tras ceva mai devreme trezise oamenii din localitate.

— Rămas bun! Nu mă urmăriți, Lobo, nu veți câștiga nimic și riscați să primiți câteva gloanțe în cap. După câte știu; trebuie să mă comport ca și când aș fi țintă universală, de aceea restul lumii este format din dușmanii mei.

Trecu prin ușa batantă de la intrare, apoi urcă în șa. Trebuia să înfrunte iar viscolul. Avea să își continue drumul spre sud, drumul răufăcătorilor...

Se părea că nu-l urmărește nimeni. De fapt, nici nu se aștepta să-l vadă pe Lobo pornind în urmărirea sa. De tovarășul acestuia nici nu putea fi vorba.

Ar fi fost greu să aduni o ceată în noaptea aceea, cu atât mai mult cu cât oamenii care ar fi răspuns la apel nu erau lămuriiți despre ce era vorba și nu aveau nici un interes să se ia după Dan Wheeling.

Singurul dușman adevărat al călărețului era viscolul. Nu intrau la socoteală cei care, între localitatea aceea și trecătoare, puteau fi oameni care se temeau de Wheeling.

Îi fusese frig, fusese obosit, dar acum era dominat și de sentimentul că nici un om cinstit nu avea să-i deschidă ușa în noaptea aceea, dacă ar fi cerut ajutor. Pentru toți el devenise un pericol, o amenințare secretă, un criminal poate, în orice caz, un răufăcător. Iar, dacă acei care slujeau legea nu puneau mâna pe el, viața îi va scoate în cale alte pericole, alți dușmani.

În primul rând, cei care erau implicați direct în povestea lui. Aveau să-l atace fără nici o milă, iar el trebuia să se apere ca un șobolan prins în cursă.

Dan își zise însă că nu se temea de întâlnirea cu Devarra și cu celălalt bandit. Avea o socoteală de pus la punct cu ei.

Poate că vântul glacial, pătrunzător, întunericul, singurătatea, ținutul pustiu îl forțau să își găsească un ascunziș. Numai că toate clipele grele prin care trecuse, suferința îndurată, foametea, oboseala, dezonoarea, trebuiau plătite.

Vântul spulbera zăpada. Drumul era acoperit de gheață. Începea să urce. Arborii deveneau mai rari pe măsură ce se apropia de trecătoare.

Dan luptă cu furtuna întreaga noapte. Urcă în continuu și dimineața.

Observă că vântul se potoli. În jurul lui totul era alb. Doar câțiva fulgi de nea mai cădeau de sus. În spatele lui strălucea soarele. Începea dezghețul.

Se afla la mare altitudine. Aerul era foarte rece. Ghețurile aveau niște forme ciudate pe acolo.

Era obosit, înghețat, disperat.

Pe la prânz ajunse la frontieră. Se vedea o baracă pe jumătate acoperită de zăpadă. Era singurul semn de viață pe care îl dădea natura. Coborâse de pe cal. Își ducea de frâu armăsarul, iar acesta îl urma supus, cu capul plecat.

În ceea ce-l privea, Dan era complet vlăguit. Se decise deodată să caute adăpost în coliba aceea dărăpănată. Oricum, era mai bine să ai un acoperiș deasupra capului decât să te afli sub cerul liber.

Apropiindu-se mai mult, văzu că pe coșul construcției ieșea un fir subțire de fum. Puse mâna pe pistol și bătu în ușa. Dan era convins că aceasta nu mai fusese deschisă de cel puțin douăzeci și patru de ore. De altfel, se deschidea în afară și un strat de gheață îi bloca mișcarea.

Un glas se făcu auzit, ca o dovadă că acea colibă era locuită. Eforturile locatarului și ale musafirului reușiră să deblocheze până la urmă ușa.

— Cum merge, străinule? îl salută omul care stătea acolo. Acesta purta o barbă scurtă și fuma dintr-o pipă veche.

Dan, care o clipă crezuse că Devarra se adăpostise în cabana aceea, privi peste tot ca să nu aibă vreo surpriză.

— Cum merge? întrebă, la rândul lui. Am avut noroc și am zărit fumul care iese pe coș. Ai cumva o cană de cafea fierbinte pentru un biet călător care merge spre sud?

Locatarul nu păru deloc suspicios. Firește, fusese puțin surprins de vizita aceea, căci nu era o oră la care să circuli de bună-voie prin ținuturile respective. Nu avea însă obiceiul de a pune prea multe întrebări.

— De fapt, mor de foame, îi zise Dan.

Se lăsă pe cuvertura de pe o banchetă așezată lângă perete.

— N-am găsit nici un adăpost unde să mă pot odihni în cursul nopții, adăugă el.

— Dormi puțin aici, îi zise gazda, vărsând cafeaua în ceștile de tinichea. Voi avea grijă de calul tău. Pari vlăguit de tot, ceea ce nu mă miră având în vedere gerul pe care l-ai îndurat pe drum. Alte amănunte nu mă interesează.

Dan nu se lăsă rugat de două ori. Se simțea în siguranță în cocioabă și, oricum, chiar dacă i-ar fi fost teamă, tot trebuia să se odihnească.

Adormi și timp de trei ore nici măcar nu mișcă. Se trezi brusc după aceea.

Paznicul de la frontieră își fuma pipa și citea paginile îngălbenite ale unui ziar vechi. Auzindu-l pe Dan că se mișcă, îl privi întrebător:

— Ești singur, nu?

— Da. De ce?

— Au trecut mai devreme doi, îi răspunse încet celălalt. Dis de dimineață. I-a întâlnit unul dintre oamenii noștri. În timp ce dormeai mi-a spus că respectivii ne-au omorât un vițel și i-au tăiat o pulpă de la un picior din spate, după care și-au continuat drumul spre Mexic.

— Dis de dimineață?

— Da. Ar fi bine să ai grijă, dacă nu-ți sunt prieteni. După mine nu e chiar bine să-i întâlnești în cursul nopții.

— Deci țin drumul acesta? murmură Dan, ieșind din încăperea ca să se spele puțin.

Părea destul de îngândurat când adăugă:

— Nu, nu-mi sunt prieteni, dar cred că știi cine sunt ei. În orice caz, voi pleca foarte repede de aici, spuse el ștergându-se pe față și pe mâini cu prosopul. Ți mulțumesc pentru ospitalitate, mai zise el în vreme ce își punea paltonul.

— Nu ai pentru ce să-mi mulțumești. Este una dintre rarele plăceri ale celor din munți, îi răspunse gazda. E destul de pustiu pe aici. Ți urez să nu dai de cei doi călăreți. Vei da de noroi între cabana asta și trecătoare, căci dezghețul a fost însemnat în după-amiaza asta. Dacă însă vei călători toată noaptea, vei da iar de gheață, dar mâine vei uita ce înseamnă zăpada, norocosule!

— Poate! îi strigă Wheeling.

După ce îi strânsese mâna celui care-l găzduise, se grăbi să pornească la drum către sud. Nu-i venea să creadă că se afla atât de aproape de un ținut cu totul diferit.

Nu mai vizitase niciodată regiunea aceea, fiind complet străin de ceea ce îl aștepta acolo. Refuza să se gândească la viitor. Lucrurile îi erau neclare.

Ceea ce știa sigur era că trebuia să se hrănească, să se încălzească, să fie pregătit ca să întâmpine necunoscutul care-l aștepta dincolo de întinderea de zăpadă.

Avea să fie mereu un răufăcător sau va reveni la o viață normală? Numai destinul avea să decidă. Dacă va rămâne singur, știa ce va trebui să facă. Dacă va fi însă forțat de evenimente, urma să vadă ce era de făcut.

Nu avea nici un plan în minte. Nu putea însă uita cuvintele tatălui său. Bătrânul avea o proprietate în Quicapos și Dan nu se îndoia de faptul că luptele care se duceau în regiune nu aveau nici o legătură cu ferma respectivă.

Wheeling tatăl era prea în vârstă ca să se ducă și să trăiască în altă țară, unde să lupte așa cum făcuse în tinerețe. Se gândise că fiul său îl putea înlocui? Sfidase astfel tinerețea și îndrăzneala lui Dan?

Acesta murmură ceva doar pentru el. Îi datora puțină recunoștință tatălui său.

Își aducea aminte că, încă din copilărie, acesta avusese grijă de el, îl învățase ce înseamnă forța și curajul, temeritatea, îndemânarea la tras și în luptă.

Numai că în prezent era un răufăcător și se vedea forțat să fie un călător singuratic pe un drum care îl ducea acolo unde doar Dumnezeu știa. Felul în care îl ajutase și îl dezavantajase tatăl său se compensau reciproc?

Poate că nu. Totuși, în adâncul inimii sale, Dan păstrase o dragoste neobișnuită pentru tatăl său, Omul de Fier, care voia întotdeauna să facă dreptate și era de un curaj nebunesc.

Această dragoste filială îl sfătua să ierte greșelile pe care le comisese Bătrânul față de el. Chiar dacă Omul de Fier se arătase drept sau incorect în ceea ce-l privea, Dan trebuia să fie fidel față de el.

Nu se opri deci odată cu căderea nopții. Cu atât mai mult cu cât drumul îl obliga să meargă când călare, când pe jos.

Zăpada nu mai cădea, deși amenința să o facă. Peisajul se prezenta altfel sub razele gri ale lunii. Era greu de crezut că în scurt timp regiunea înghețată avea să cedeze locul unui climat mai blând. Și totuși Dan avea să întâlnească soarele.

Trecătoarea, acoperită de neaua albă, se deslușea sub cerul întunecat.

În afara unui punct negru, de dimensiunile unei țevi de pușcă, nimic nu tulbura puritatea peisajului.

Dan își zise că, dacă o pasăre ar fi traversat spațiul vast în clipele acelea, n-ar fi scăpat vederii lui.

Deodată însă, privirea lui se ascuți instinctiv. Parcă o umbră se furișase peste pânza imaculată a zăpezii. Urcă iar în șa, apoi porni către locul acela, ca să observe mai bine despre ce era vorba.

Să fi fost, din întâmplare, un lup? Nu era imposibil. Un lup american s-ar fi putut aventura pe acolo, dar cu ce s-ar fi hrănit? Umbra păruse a se mișca, apoi dispăru brusc.

Tânărul Wheeling își continuă drumul încă o sută de metri, dar nu se întâmplă nimic deosebit. Probabil că imaginația îi era tulburată de nervii întinși la maximum. Totuși, era convins că în apropierea lui se găsea o ființă. Nu avea cum să fie Devarra și tovarășul său, fiindcă ei nu știau că el plecase pe urmele lor. Pe măsură ce mergea mai departe, zărea și alte umbre, dar acelea erau închipuiri ale lui.

Nu mai avea decât două sute de metri până să pătrundă în trecătoare. Uitase că putea fi văzut de departe...

Văzu altă umbră. De această dată foarte distinct. La intrarea în trecătoare se afla cineva! Duse mâna la pistol, dar chiar în clipa aceea răsună o împușcătură. Glonțul îl șterse pe obraz.

Nimerise într-o ambuscadă? Cineva voia să-l omoare? Sări din șa în clipa când ceva îl lovea în obraz. Glonțul îi traversase gulerul mantalei.

SFÂRȘIT

1 Chaperajos – apărători pentru protecția pantalonilor (n.r.).

2 Acru – unitate de măsură agrară, în țările anglo-saxone valorând aproximativ 4.000 m₂ (N. Tr.).

3 Stetson – tip de pălărie bărbătească purtând numele inventatorului ei (n.tr.).